THE GLOBAL BESTSELLER

Before we say goodbye

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

Bestselling author of *Before the coffee gets cold*

Toshikazu Kawaguchi

BEFORE WE SAY GOODBYE

Translated from the Japanese by Geoffrey Trousselot

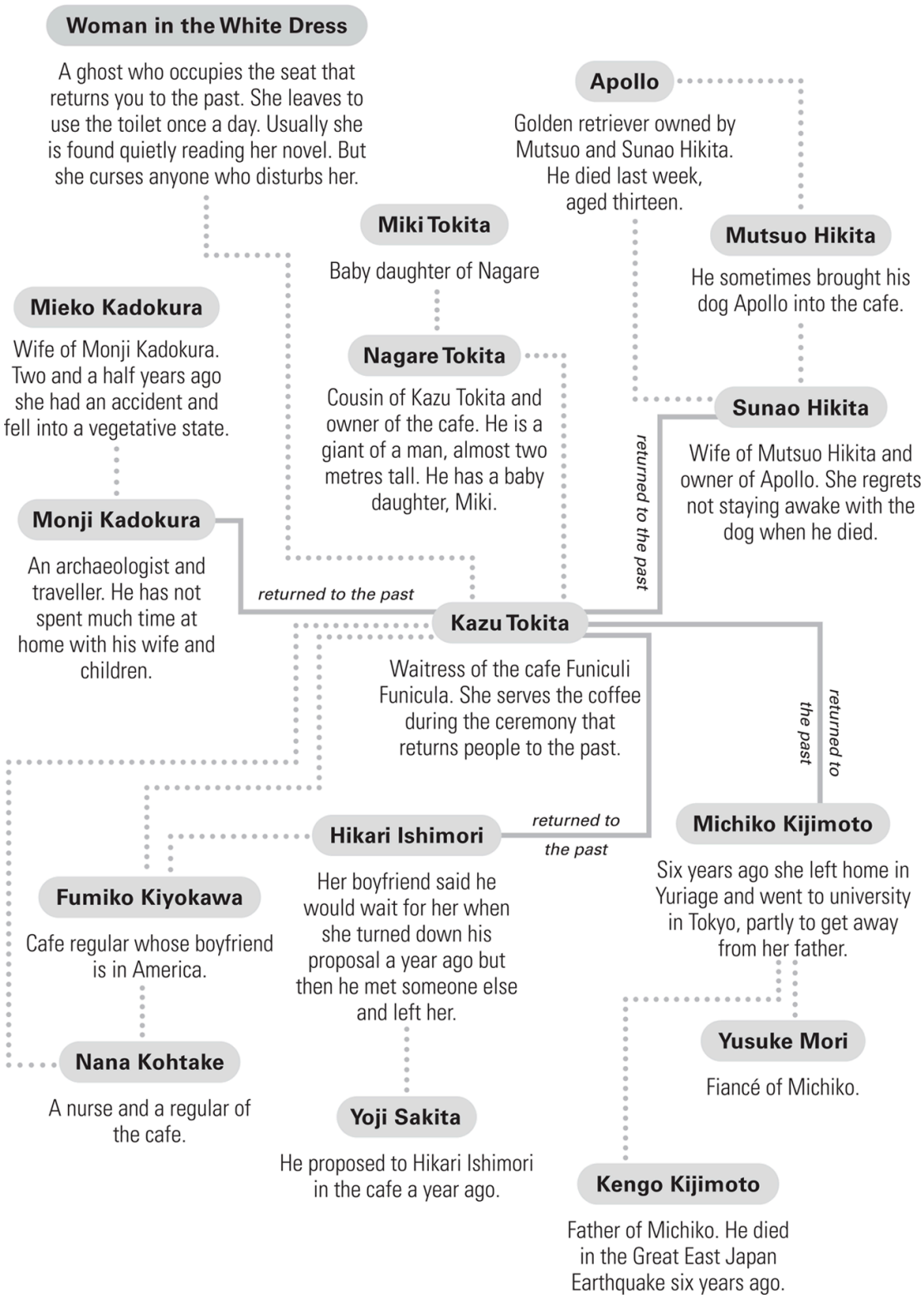
PICADOR

OceanofPDF.com

Geçmişe dönebilseydiniz, kiminle tanışmak isterdiniz?

OceanofPDF.com

Karakterlerin ilişki haritası

OceanofPDF.com

İçindekiler

Kapak Başlık Sayfası İthaf Karakterlerin İlişki Haritası İçindekiler I: Koca II: Veda III: Evlilik Teklifi IV: Kız Çocuk Yazarın Notu Yazar Hakkında Aynı Yazar Tarafından Telif Hakkı

OceanofPDF.com

BEN

Koca

'Yani, bugünü değiştirmek için yapılabilecek hiçbir şey yok mu?'

Monji Kadokura, merakla gri benekli saçlarını yana eğdi ve yere düşen bir kiraz çiçeği yaprağını yerinden oynattı. Kafenin tek aydınlatma kaynağı olan loş sepya renkli lambalar altında, defterindeki notlara o kadar dikkatlice bakıyordu ki yüzü neredeyse sayfaya yapışmıştı.

'Bu tam olarak ne anlama geliyor?'

'Şey, belki bunu şöyle açıklayabilirim...'

Kadokura'nın sorusuna uzun, kısık gözlerle cevap veren, iki metreden uzun boylu, iri yarı bir adam olan Nagare Tokita'ydı. Kafenin sahibiydi ve her zaman beyaz bir aşçı üniforması giyerdi.

‘Örneğin şu yazar kasayı ele alalım. Japonya'da bundan daha eskisini bulmakta zorlanırsınız. Çok nadir olduğunu duydum. Bu arada, çalınmasını önlemek için boşken bile kırk kilogram ağırlığında. Neyse, diyelim ki bir gün bu yazar kasa çalındı.’

Nagare elini tezgahın üzerindeki yazar kasaya vurdu.

'Eğer böyle bir şey olursa, doğal olarak geçmişe dönüp onu bir yere saklamak veya birinin kafeye girip çalmasını engellemek için nöbet tutmasını sağlamak istersiniz, değil mi?'

'Elbette, bu mantıklı.' Kadokura başıyla onayladı.

“Ama görüyorsunuz, bu mümkün değil. Kasanın çalınmasını engellemek için ne kadar uğraşırsanız uğraşın, hırsız yine de kafeye girip kasayı çalacaktır, hatta kasa ne kadar iyi gizlenmiş olursa olsun.”

‘Vay canına, bu çok büyüleyici. Bunun ardındaki bilimsel açıklama ne olabilir? Nedensel ilişkiyi öğrenmek isterdim – ne demek istediğimi anlıyorsanız. Belki de bir tür kelebek etkisi?’ Kadokura heyecanlı gözlerle Nagare'ye baktı.

'Kelebek etkisi mi?'

Şimdi de Nagare şaşkınlıkla başını yana eğmişti.

'Bu, meteorolog Edward Lorenz'in 1972'de Amerikan Bilim Geliştirme Derneği'nde verdiği bir konferansta ortaya attığı bir teori. Buna benzer bir Japon atasözü de var: "Rüzgar eserse, fıçı üreticileri refah içinde yaşar.'"

'Şey, tamam.'

“Ama şimdiki zamanın değişmemesi fikri bir etki değil. Daha çok bir düzeltme gibi, değil mi? Eğer öyleyse, kelebek etkisini de ortadan kaldırır. Bu gittikçe daha da büyüleyici hale geliyor,” diye mırıldandı defterine bir şeyler yazarken coşkuyla.

“Doğrusu, bize verilen tek açıklama, ‘Kural böyle, değil mi Kazu?’ oldu.” Nagare, yanında duran Kazu Tokita'ya onay almak için baktı.

Kazu başını kaldırmadan, "Evet, doğru," diye yanıtladı.

Kazu, Nagare'nin kuzeni ve kafede garsondu. Beyaz bir gömlek, siyah bir yelek ve sommelier önlüğü giyiyordu. Açık tenli ve uzun, dar badem şeklindeki gözleriyle güzeldi, ancak başka hiçbir özelliği dikkat çekmiyordu. Ona bir bakıp gözlerinizi kapatsanız, yüzünü tarif etmekte zorlanırdınız. Kadokura bile, burada bir kişi daha olduğunu hatırlamak için Nagare'nin bakışlarını takip etmek zorunda kaldı. Hafif bir gölge düşürüyordu ve varlığı etkisizdi.

Bardağı parlatırken yüz ifadesi değişmedi.

Fumiko Kiyokawa söze girdi. "Neyse, Profesör Kadokura, kafeye kiminle görüşmeye geldiniz?"

"Lütfen profesörü bırakın, Bayan Kiyokawa. Artık akademiden ayrıldım." Garip bir şekilde gülümsedi ve başını kaşıdı.

Fumiko, kafede geçmişe bir dönüş yaşamıştı: Ayrıldığı sevgilisiyle buluşmaya gitmişti. Şimdi ise düzenli müşterisiydi ve işten sonra neredeyse her gün kafeyi ziyaret ediyordu.

Nagare, "Aa, ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu.

Fumiko, “Profesör Kadokura üniversitede arkeoloji dersimi veriyordu. Ama o sadece bir arkeoloji profesörü değil. Bir maceracı olarak dünyayı gezmiş biri. Sonuç olarak, dersleri çok geniş bir yelpazeyi kapsıyordu! Ben de bu dersleri çok değerli buldum,” diye yanıtladı.

'Bunu söyleyecek tek kişi siz olabilirsiniz. Ve şunu da söylemeliyim ki, mükemmel bir öğrenciydiniz, her zaman sınıfın en iyisiydiniz.'

‘Beni bu kadar övmeyin… Sadece kimseye yenilmeyi sevmiyordum.’ Fumiko mütevazı bir şekilde elini salladı.

Bu ifadenin ne kadar doğru olduğu bir yana, Fumiko lise yıllarında kendi kendine çalışarak altı dil öğrenmiş ve üniversitesinden birincilikle mezun olmuştu. Kadokura artık öğretmenlik yapmasa da, Fumiko'nun zekası hafızasında yer etmişti. Sadece kaybetmekten nefret ettiği doğru değildi.

'Profesör, hiç cevap vermediniz.'

‘Ah evet, elbette, hikayemi duymak istiyorsunuz, değil mi? Aslında…’ Kadokura, tezgahın yanında oturan Fumiko'dan bakışlarını kaçırdı ve kenetlenmiş ellerine baktı. ‘Eşimi görmek istiyorum… sadece onunla bir kez daha konuşmak için,’ dedi kısık bir sesle.

‘Karınla mı? Aman Tanrım, sakın bana onun…’ Fumiko soruyu bitirmesine gerek duymadı. Telaşı Kadokura'ya ne demek istediğini anlattı.

'Hayır, o hâlâ yaşıyor.'

Kadokura'nın cevabı Fumiko'nun ifadesini yumuşatmıştı. Ama yüzü hâlâ asık suratlıydı.

Bir şeylerin ters gittiğini sezen Fumiko ve Nagare, onun sonraki sözlerini nefeslerini tutarak beklediler.

“Hayatta ama bir kazada beyin hasarı geçirdi ve bitkisel hayata girdi. Neredeyse iki buçuk yıl oldu. Bitkisel hayattaki hastalar normalde en fazla üç ila beş yıl yaşarlar. Yaşı göz önüne alındığında yakında öleceği söylendi.”

‘Bunu duyduğuma üzüldüm. O zaman belki de eşinizin kazasını önlemek için geçmişe dönmeyi umuyordunuz? Eğer planınız buysa, üzgünüm ama daha önce açıkladığım gibi…’

Başını hafifçe sallayarak, "Hayır, anlıyorum. Biraz hayal kurduğumu kabul ediyorum, ama şimdi, doğruyu söylemek gerekirse..." diye yanıtladı. Kaşının üstünü kaşıdı. "Gerçekten ilgimi çektiniz," dedi ve gergin bir şekilde güldü.

'Ne demek istiyorsun?' diye sordu Fumiko şaşkınlıkla.

"Yani, geçmişe dönebilme imkanınız olsa bile bugünü değiştirememek fikri ne kadar da ilgi çekici, değil mi?"

Gözleri bir çocuğunki gibi parladı, sonra bir anda karardı. "Eşim bitkisel hayattayken bu söylediklerim oldukça uygunsuz gelmiş olmalı."

‘Hayır, hiç de değil.’ Fumiko'nun gülümseme girişimi beceriksizce oldu. Doğrusu, gerçekten de, Ne kadar uygunsuz diye düşünmüştü.

‘Kişiliğimin bu yönü karımı çok üzdü. Gençliğimden beri arkeolojiye aşığım ve hayatımı sadece ilgi alanlarıma odaklanarak yaşadım. Bir maceracı olarak dünyayı dolaştım ve aylarca eve dönmedim. Karım benim

nasıl olduğum konusunda hiçbir zaman şikayet etmedi. Evimize baktı ve çocuklarımızı büyüttü. Sonra teker teker yuvadan ayrıldılar ve farkına varmadan sadece ikimiz kaldık. Yine de karımı yalnız bırakıp dünyayı dolaşmaya devam ettim. Ama bir gün eve döndüğümde beni bekleyen şey karımdı – bitkisel hayatta.'

Kadokura defterinden küçük bir fotoğraf çıkardı. Fotoğrafta genç bir çift görünüyordu. Nagare ve Fumiko hemen Kadokura ve eşi olduklarını anladılar. Daha uzun süre baktıktan sonra, arka planda kafedeki üç saatten birine tıpatıp benzeyen büyük bir sarkaçlı duvar saati olduğu anlaşıldı.

'Bu fotoğraf, sanırım yirmi dört, belki de yirmi beş yıl önce bu kafede çekilmişti. Anlık fotoğraf makinelerini duymuşsunuzdur, değil mi?'

Fumiko karşılık olarak, "Instax'tan mı bahsediyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, bugün insanlar onlara öyle diyor. Fotoğraf çekip anında baskı almanıza olanak sağlayan kameralar o zamanlar çok popülerdi. O zamanlar kafenin sahibi olan hanımefendinin de böyle bir kamerası vardı. Bize bu fotoğrafı çekti ve hatıra olarak saklamamız gerektiğini söyledi."

"O benim annemdi. Annem en yeni ve moda teknolojik aletlere bayılırdı. Sanırım hatıra olduğunu söylemiştir ama bence sadece hava atmak istemiştir," dedi Nagare alaycı bir gülümsemeyle.

"Eşim bana bunu her zaman yanımda taşımamı söyledi. Beni koruyacak bir tılsım olduğunu söyledi. Elbette, bir fotoğrafın uğurlu bir tılsım haline gelmesinin bilimsel bir temeli yok," dedi Kadokura fotoğrafı sallayarak.

'O fotoğrafın çekildiği güne geri dönmek ister misiniz?'

'Hayır. O günden beri bu kafeye gelmedim ama sanırım eşim çocuklarımızla buluşmak için ara sıra buraya gelirdi. Eğer geri dönersem, bitkisel hayata girmesinden yaklaşık iki veya üç yıl öncesine gitmek isterim.'

'Peki o zaman,' diye yanıtladı Nagare ve bir anlığına kafenin en uzak köşesinde oturan, uzun siyah saçlı ve neredeyse saydam görünen soluk tenli, beyaz elbiseli kadına baktı. Kadın sessizce bir kitap okuyordu.

Başka sorunuz var mı?

'Bakalım.' Kadokura fotoğrafı defterine geri koydu ve az önce kuralları yazdığı sayfayı açtı. Sayfaya bir kez daha yüzünü yaklaştırarak dikkatlice inceledi.

'Sanırım bu, az önce tartıştığımız, mevcut durumun değişmeyeceği kuralıyla ilgili, ama…'

'Nedir?'

'Gelecekten gelen birinin ilettiği sözler, ziyaret eden insanların hafızasında nasıl kalır?'

‘Eh? Şey, yani…’ Nagare, Kadokura'nın ne sorduğunu anlayamadı. Kaşlarını çattı ve başını yana eğdi. ‘Ne demek istiyorsun?’

'Özür dilerim, bunu pek iyi açıklayamıyorum.' Kadokura alnını kaşıdı.

'Anladığım kadarıyla, sizin kural dediğiniz bir tür güç, bugünün değişmesini engelliyor. Benim öğrenmek istediğim ise bu kuralın sadece bugünü değil, hafızayı da etkileyip etkilemediği.'

Nagare'nin kafasında hâlâ bir soru işareti duruyordu.

'Başka bir deyişle, insanlara yazar kasanın çalınacağı söylenseydi, bu kuralın hafızalarını silip silmeyeceğini veya değiştirip değiştirmeyeceğini bilmek istiyorum.'

'Ah, tamam, şimdi anladım,' dedi Nagare kollarını kavuşturarak.

Kadokura yerine Fumiko araya girerek, "Peki ya sonra? Ne olurdu?" diye sordu.

‘Şey, bir düşüneyim.’ Nagare hemen bir cevap veremedi. Çünkü aklı, ‘Bunu hiç düşünmemiştim bile’ düşüncesinden, ‘Daha da önemlisi, Kadokura’nın aklında ne var? Neden onu ilgilendiriyor?’ düşüncesine geçti. Bildiği kadarıyla, daha önce kimse böyle bir şeyle uğraşmamıştı.

Şimdi Kadokura'nın tarafını tutan Fumiko, sanki o da bu durumdan endişe duyuyormuş gibi merakla Nagare'nin yüzüne baktı.

Fumiko bir zamanlar erkek arkadaşıyla buluşmak için geçmişe dönmüştü ve bu kafede ondan ayrılmıştı. Ancak bu kafenin bir diğer kuralı da, insanlar bir kez geçmişe döndükten sonra bir daha asla dönememeleriydi. Dolayısıyla bu konuşmanın onu ilgilendirmemesi gerekirdi. Yine de, işte buradaydı, sanki Kadokura'nın yardımcısıymış gibi ona yaklaşıyordu.

Kaşlarının arasında yeni kırışıklıklar beliriyordu ve Nagare, uzun ince gözleri daha da kısılırken alnındaki teri sildi. 'Şey, bir düşüneyim,' diye inleyebildi sadece.

‘Anılar bu kuraldan etkilenmez.’

Bu keskin açıklamayı Nagare değil, yanında duran Kazu yaptı. Bardakları silmeyi bitirmiş ve kağıt peçeteleri katlamaya başlamıştı. En ufak bir duraksamadan, son derece net bir sesle bu önemli cevabı verdi.

‘İnsanların gerçeği bildiği, ancak başkalarıyla konuşurken bilmezden geldiği durumlar vardır. Kasanın çalınacağını öğrenebilirler. Çalınacağını biliyor olabilirler, ama yine de o güne sanki bilmiyormuş gibi yaklaşırlar. Kural işte bu şekilde devreye girer. Bu tür bir sahtekarlık yoluyla işler.

Ancak, insanların hafızasına müdahale etmez. Bir kişinin deneyimi unuttuğu hiçbir durum yoktur. Aksine, kasanın çalınacağını bilen kişi, hırsızlık gerçekleşene kadar her gün endişelenir. Ama bu bilgiyi nasıl algıladıkları ve onunla nasıl yaşadıkları onlara kalmıştır. Her şey onu nasıl ele aldıklarına bağlıdır. Hafıza ve ondan doğan duygular onlara aittir. Bunlar kuralın müdahalesinin kapsamı dışındadır.'

Kazu'nun açıklamalarını duyan Kadokura'nın yüz ifadesi oldukça aydınlandı. Ayağa kalktı.

'Eğer durum böyleyse, bunu duyduğuma sevindim. Bu, üzerimden büyük bir yükü kaldırdı. Şimdi bir ricada bulunmak istiyorum. Eşim bitkisel hayata girmeden önceki zamana geri dönebilir miyim lütfen?' Ardından derin bir şekilde eğildi.

Kazu soğukkanlılıkla, "Nasıl isterseniz," diye yanıtladı.

Fumiko, Kazu'ya baktı ve yüksek sesle alkışladı, Nagare ise tamamen şaşkın görünüyordu. Bu yeni bir kural değil, bir gerçekti. İkinci kuralın gölgesinde gizlenmiş ve Kadokura'nın sorgulamasıyla gün yüzüne çıkmıştı. Geçmişe dönerseniz, ne kadar uğraşırsanız uğraşın, şimdiki zaman değişmeyecektir. Ancak bir şart vardı: Kural, şimdiki zamanın değişmesini engelleyecek herhangi bir koşul üzerinde güce sahip olsa da, insanların anılarına müdahale etmiyordu.

Kadokura, bugünün değişmeyeceği kuralına odaklanmak yerine, hafıza üzerindeki etkiyle ilgileniyordu. Belki de bu önemli bir husustur.

Kuralın derin etkilerini sezen Nagare, uzun ve ince gözlerini daha da kısarak tavana baktı.

Kazu açıklamasına devam ederek, "Şimdi, diğer kurallara gelelim..." dedi. Ancak diğer kurallar Kadokura için o kadar önemli görünmüyordu. Geçmiş zamandayken sandalyeden kalkmamak ve zaman sınırı olması kuralına basitçe, "Anladım," diye yanıt verdi.

Ancak Kazu, beyaz elbiseli kadından bahsettiğinde, onun bir hayalet olduğunu ve onu zorla hareket ettirmeye kalkarsanız lanetleneceğinizi söylediğinde, bu bilgiyi gözlerinde çocuksu bir hayranlık parıltısıyla büyük bir iştahla dinledi.

'Şey, hâlâ onun bir hayalet olduğuna inanmıyorum. Ama şunu söylemeliyim ki, lanetlere karşı bir hayranlığım var. Arkeoloji dünyasında, bazı esrarengiz hikayeler gerçekmiş gibi yayılıyor. Ve doğaüstü olaylar hakkında birçok kitap okudum. Ancak bunların hepsinde bilimsel titizlik

yoktu. Aslında, lanetlenmiş birini hiç tanımadım. Gerçekten de bunun nasıl bir his olduğunu deneyimlemek isterdim.'

"Ne?" diye çığlık attı Fumiko. "Ciddi misin?"

'Evet, elbette. Denemek için çok istekliyim. Bayan Kiyokawa, daha önce onun tarafından lanetlendiğinizi söylememiş miydiniz? Merak ediyorum, nasıl bir histi? Belki de onu zorla hareket ettirmeye çalışırsam ben de lanetlenirim?'

Kadokura'nın davranışlarına ne anlam vereceklerini bilemeyen Nagare ve Fumiko birbirlerine baktılar ve omuz silktiler. Aynı anda Nagare, "Bana annemi hatırlatıyor," diye düşündü.

Nagare'nin annesi de özgür ruhlu ve seyahat tutkusuyla dolu bir kadındı. Hatta bir dönem kendini maceracı olarak bile tanımlamıştı. İlgi alanlarının peşinden doymak bilmez bir şekilde koştu ve sonuç olarak aileye hiç önem vermedi. Tamamen ilgisizdi. Bu nedenle, Nagare doğmadan önce babasıyla boşanmıştı.

Doğduktan sonra, kendisi yurtdışına taşınırken onu küçük kız kardeşi Kazu'nun annesinin bakımına bırakmıştı. Hokkaido'da olduğunu duymuştu, ancak kimseye iletişim bilgilerini vermeden kendi bildiğini yaptığı için emin olamıyordu.

Bayan Kadokura'nın da aynı şeylere katlanmak zorunda kaldığına şüphe yok.

Annesi kadar eksantrik görünen Kadokura'ya bakarken Nagare, karısı ve çocukları için biraz üzülmeden edemedi.

Nagare soğuk bir şekilde, "Bence lanetlenme deneyimini yaşayabilirsiniz, ama kesinlikle bunu tavsiye etmiyorum," dedi.

Kadokura hiç etkilenmemişti. Gözlerinde rahatsız edici bir kararlılıkla, "Ama yine de, mümkünse..." diye yalvardı.

Hayır, hayır. Onu durdurmanın imkanı yok. Ne söylesem fikrini değiştireceğini sanmıyorum.

Nagare içinden bir iç çekti. 'Sadece bu seferlik, tamam mı?'

'Çok teşekkür ederim!'

Durumu ne kadar tuhaf bulsa da, Nagare yine de isteksizce Kadokura'yı beyaz elbiseli kadının yanına götürdü. Kadokura gergin bir şekilde cebinden bir mendil çıkardı. Alnındaki ve ellerindeki teri silerken beyaz elbiseli kadının yanında durdu.

'Affedersiniz, sakıncası var mı?'

Kadokura, beyaz elbiseli kadının yüzüne dikkatlice baktı. Kadın, hiçbir şekilde yanıt vermeden veya yüz ifadesini değiştirmeden kitabını okumaya devam etti. Bugün "Kedi Olmak İsteyen Köpek ve Köpek Olmak İsteyen Kedi" adlı bir roman okuyordu.

"Hı? Gerçekten mi...?" diye mırıldandı Kadokura, kadının yüzüne bakarken.

'Bir sorun mu var?'

'Şey, hayır. Her şey yolunda. Peki, onu taşınmaya zorlamamda bir sakınca var mı?'

'Evet.'

'Pekala, onu oradan uzaklaştıracağım.'

Kadokura derin bir nefes aldı ve beyaz elbiseli kadının yanına yaklaştı.

"Affedersiniz hanımefendi. Lütfen kenara çekilebilir misiniz?" dedi, omzunu hafifçe sallayarak.

Kadın cevap vermeyince, adam Nagare'den tavsiye istedi.

'Biraz daha kuvvet uygulayarak deneyin.'

'Pekala.'

Kadokura, ani bir kararlılıkla kadının omzunu kavrayıp sertçe çekti ve "Affedersiniz! Lütfen kenara çekilin!" dedi.

Birdenbire, beyaz elbiseli kadın gözlerini kocaman açtı ve ona öfkeyle baktı.

'Ugh.'

Aniden dizleri büküldü. Kafedeki ışıklar mum alevleri gibi titredi ve hiç beklenmedik bir yerden, inleyen bir hayalet gibi ürkütücü bir ses kafenin her yerinde yankılandı. Kadının solgun beyaz yüzü değişti. Masanın üzerine eğilerek, korkunç yuvarlak gözleriyle Kadokura'ya ürkütücü bir şekilde baktı.

‘Demek bu bir lanet! Vücudum çok ağır ve… ah… çok acıyor da. Kemiklerim bükülüyor gibi hissediyorum. Lanet böyle bir şeymiş! Bunu ilk defa yaşıyorum! Çok ağır hissediyorum, istediğim gibi hareket edemiyorum. Sanki kurşun bir battaniyeyle örtülmüş gibiyim. Ah, o ağırlık!’

Kadokura keyifli bir ifadeyle yerde sürünüyordu.

Nagare, "Bu yeterli mi?" diye sordu.

Yanında, elinde gümüş bir çaydanlık tutan Kazu bekliyordu.

Kadokura nefes nefese, "Henüz değil, biraz daha. Şu anda lanetlenmenin nasıl bir şey olduğunu hissediyorum. Bu kadar değerli bir deneyim her gün

yaşanmaz..." dedi.

'Öyle diyorsan.' Nagare derin bir iç çekti.

Fumiko, tezgahın üzerinde oturduğu yerden Kadokura'nın yerde emeklemesini izledi ve kıkırdadı.

'Hım!'

Çok geçmeden Kadokura'nın bedeni yere serilmiş, kolları ve bacakları yana açılmış haldeydi. Boğazından gelen garip, anlaşılmaz hırıltılar, nefes almakta zorlandığını gösteriyordu. Konuşma yeteneğini kaybetmiş olabilirdi.

Nagare, "Kazu," diyerek işaret verdi; daha fazla beklemenin tehlikeli olacağını düşünüyordu.

Kazu, beyaz elbiseli, saçları karmakarışık ve Kadokura'ya surat asan kadının yanına yaklaştı. "Taze bir fincan kahveye ne dersin?" diye sessizce önerdi.

Beyaz elbiseli kadın, bir anda masanın üzerinden atlayıp Kadokura'ya saldırmak üzereyken, usulca "Evet, lütfen" diyerek sandalyesine oturdu.

Aynı anda kafenin aydınlatması normale döndü ve hayalet gibi inlemeler kayboldu.

'Oh be.'

Lanet kalkmıştı. Kadokura nefes alma yeteneğini geri kazanmıştı. Zor nefes alıyordu ama başını kaldırdığında çocuksu bir coşku ifadesi sergiledi.

Beyaz elbiseli kadın kahvesinden bir yudum aldı ve sessizce kitabını okudu.

‘Anlıyorum. Anlıyorum. Demek bu bir lanetmiş. Çok ilginç.’

Kadokura hiç vakit kaybetmeden ayağa kalktı ve tezgahın üzerindeki yerine geri döndü, orada defterini açtı. Olağanüstü bir hızla bir şeyler yazmaya başladı.

Nagare tamamen şaşkına dönmüştü, Fumiko ise eğlenen bir seyirci gibi kıkırdıyordu.

Kazu, sanki hiçbir şey olmamış gibi sakinliğini korudu.

Kadokura not almakla meşgulken, Fumiko aniden, "Ah, Nagare, unutuyordum, küçük Miki nasıl? Yüzüne bir göz atmaya geldim." dedi.

Miki, Nagare ve eşi Kei Tokita'nın dünyaya gelen kız çocuğuydu.

'Ne saçmalıyorsun? Onu daha dün gördün.'

'Evet, biliyorum ama...'

'Ona kaç kere daha bakmanız gerekiyor?'

‘Bunun ne önemi var ki? Çok tatlı! Ona bütün gün bakabilirim, hiç sıkılmam.’

'Bu biraz tuhaf.'

Sözleriyle ifade etmese de, uzun badem şeklindeki gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Mutluydu.

'Uyuyor mu?'

'Arka odada.'

'Onu görebilir miyim?'

'Elbette.'

'Teşekkür ederim.'

Fumiko tezgahtaki tabureden fırladı ve omuz çantasından telefonunu kaptı.

'Yeterince fotoğraf çektiğini düşünmüyor musun?'

'Bugün bir video çekmek istiyorum.'

Sinsi bir sırıtışla arka odaya doğru yürüdü.

Kadokura, "Bebekler gerçekten bu kadar sevimli mi?" diye mırıldandı. Defterine yazmayı bitirmişti ve şimdi Fumiko'nun kaybolduğu arka odaya doğru bakıyordu.

'Affedersiniz, kusura bakmayın. Bebeğinizin sevimli olmadığını ima etmiyordum. Benim de iki kızım ve bir oğlum var. Hepsi büyüdüler artık, hatta torunlarım bile var.'

Nagare inanmaz bir şekilde, "Sevimli değiller miydi?" diye sordu.

"Şey, bilmiyorum. Çocuklarım doğduğunda çoğunlukla yurt dışındaydım, anlıyorsunuz. Her eve döndüğümde hep daha da büyümüş oluyorlardı. İkinci kızım bir keresinde bana, 'Bir ara tekrar gelip ziyaret et,' demişti," diye yanıtladı Kadokura buruk bir gülümsemeyle.

"Şimdi geriye baktığımda, hiç aile kurmamalıydım diye düşünüyorum. Farkına bile varmadan büyümüşlerdi. Ortaokul ve liseye geldiklerinde onlarla nasıl iletişim kuracağımı bilmiyordum. Buna rağmen eşim bana hiçbir şey demedi. Her zaman gülümseyerek beni uğurladı."

'Pişman mısın?'

Kadokura, Nagare'nin sorusunu sessizce düşündükten sonra, "Hiçbir pişmanlığım olmaması belki de en büyük pişmanlığım. Keşke pişmanlık duyabilseydim," diye yanıtladı.

Ardından, "Şimdi ne yapacağım?" diye ekledi.

‘Ha?’ Nagare’nin badem şeklindeki gözleri bir anlığına irileşti. ‘Şey, bu gerçekten yapabileceğim bir şey değil…’

Hayır, geçmişe dönmeyi kastediyorum.

'Ah, o mu?'

'Özür dilerim, kafanızı karıştırdım.'

Nagare alnından bir damla teri silerken, "Hayır, sorun yok," dedi.

'Öncelikle, zamanda geriye yolculuk yapmak için onun oturduğu koltuğa oturmanız gerekiyor, bu da onun koltuğu boşaltmasını beklemeniz gerektiği anlamına geliyor. O her gün tuvalete gittiğinde mutlaka koltuğunu boşaltıyor.'

'Yani hayalet olmasına rağmen tuvalete mi gidiyor diyorsunuz? Bu durum gittikçe daha da ilginçleşiyor.'

'Ancak ne zaman gideceğini bilmiyoruz.'

'Peki bu ne anlama geliyor?'

'Yapabileceğiniz tek şey beklemek. Onu zorla yerinden oynatmaya çalışırsanız, daha önce olanların aynısı yaşanacaktır.'

'Bana lanet okuyacak.'

'Evet.'

'Tamam, anladım. Bir şeyler sipariş edebilir miyim?'

'Evet, elbette. Menüde olmayan ama istediğiniz bir şey varsa, malzemelerimiz varsa sizin için hazırlayabilirim diye düşünüyorum.'

'Harika, kulağa hoş geliyor, pilav üzerine tavuk ve yumurta alabilir miyim?'

'Oyakodon ister misiniz?'

'Evet, eskiden eşim bana sık sık yapardı. Ondan bir tane daha rica edebilir miyim?'

Nagare, "Elbette, gidip yaparım," diye yanıtladı ve mutfağa gitti.

Geriye beyaz elbiseli kadın Kazu ve Kadokura kaldı.

Kadokura defterini tekrar açtı ve yazmaya başladı.

Şimdi ortalık sakinleşmiş gibi.

Kafelerde arka planda klasik veya caz müzik çalması normaldir. Müşteriler rahatlatıcı müzik eşliğinde bir fincan kahvenin tadını çıkarabilirler. Bu, bir kafenin keyiflerinden biridir. Ancak bu kafede müzik çalınmıyordu. Tek duyulan ses, yerden tavana uzanan üç büyük sarkaçlı saatin zamanı gösteren tıkırtılarıydı.

Ancak üç saatin de gösterdiği zaman farklıydı. Kadokura saatine bakarak ortadaki saatin doğru zamanı gösterdiğini doğrulayabildi. Bununla birlikte, üç saatin de gösterdiği zamanlar tamamen farklıydı.

Bazı müşteriler kafeyi ilk ziyaret ettiklerinde, penceresiz ve güneş ışığı almayan odada otururken zaman algıları biraz bozuluyor. Kadokura, şimdi bu mekana yeniden girdiğinde, kafeye ilk ziyaretinin anılarının sanki dünmüş gibi zihninde canlandığını fark etti.

"Aslında o kadını daha önce görmüştüm," dedi aniden Kazu'ya, onu hazırlıksız yakalayarak. "Daha önce gösterdiğim fotoğraf çekildiğinde görmüştüm. Muhtemelen yanıldığımı düşünmüştüm. Sonuçta yirmi dört ya da yirmi beş yıl önceydi."

Kadokura beyaz elbiseli kadına baktı. Kazu ise sessizce onun anlattığı hikâyeyi dinliyordu.

“Ama yanılmıyorum. O, o. O gün burada, bu kafede bana ve karıma kahve servisi yapmıştı. O zamanlar saçları farklı uzunluktaydı ama hüzünlü gözleri aynı. Neden o sandalyeye oturdu ki? Ona ne oldu acaba?”

Kanat.

Kadokura'nın anlattığı hikaye, aniden bir kitabın kapanma sesiyle bölündü. Beyaz elbiseli kadındı. Yavaşça ayağa kalktı, sonra sessizce Kadokura'nın tezgahın başında oturduğu yerden geçip tuvalete doğru gitti ve gözden kayboldu.

Kadın gittikten sonra Kadokura arkasına dönüp boş koltuğa baktı.

'Şu an koltuk boş, değil mi?'

'Evet.'

'Şu sandalyeye oturur🪑sam geçmişe dönebilir miyim?'

'Doğru. Şuraya oturmak ister misiniz?'

'Evet elbette.'

Kadokura cevap verir vermez taburede🪑n kalktı ve beyaz elbiseli kadının oturduğu sandalyenin önüne geçti; bu sandalye onu geçmişe götürecekti.

Ancak önündeki boş sandalyeye hemen oturmak yerine, sandalyeye bakarak öylece durdu.

Güzelce kıvrılmış, balon sırtlı ve açık yosun yeşili kumaşla döşenmiş bir oturma yerine sahip bir sandalyeydi. Bir replikaydı, ama yine de hatırı sayılır bir değere sahip olduğu açıktı.

Kadokura bir uzman değildi, ama o bile bu kafedeki sandalyelerin her birinin, normal bir sandalyenin fiyatının birkaç katı değerinde, yüksek kaliteli birer eşya olduğunu anlayabiliyordu.

Ancak onun takıntılı olduğu şey bu değildi.

'Diğer sandalyelerden pek farklı görünmüyor.'

Kadokura çömeldi ve koltuğun minderini okşadı. Geçmişe götüren bu sandalyenin diğerlerinden herhangi bir özelliği olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

‘Hava soğuk. Daha doğrusu, sandalyenin etrafındaki alan soğuk hissediliyor. Bunun sebebi ne olabilir acaba? Belki de bu alan özeldir ve sandalye diğerlerinden farksızdır? Acaba sandalyeyi başka bir sandalyeyle değiştirseniz yine de aynı durumda olabilir misiniz?’

Arkasını döndüğünde Kazu'nun orada olmadığını gördü. Kendi kendine konuşuyordu. Ancak, hiç etkilenmemiş gibi görünerek, dikkatlice sandalye ile masa arasına girdi.

‘Evet. Hiç şüphe yok. Oturduğunuz anda her şey apaçık ortada. Soğuk olan sandalye değil; tüm bu mekan soğuk.’

Kadokura avucunu yavaşça vücudundan uzaklaştırdı. Bunu, ince sıcaklık sınırlarını araştırmak için kullanıyordu.

‘Buradan… buraya… buraya… buraya kadar sıcaklık açıkça farklı. Yaklaşık seksen santimetre uzunluğunda ve genişliğindeki bu alan bir şekilde özel; masanın ortasından başlıyor ve sandalyeyi de kapsıyor.’

Kadokura'nın haberi olmadan Kazu mutfaktan geri dönmüştü. Elinde tuttuğu tepsinin üzerinde gümüş bir çaydanlık ve bembeyaz bir kahve fincanı vardı.

O, Kazu orada olsun ya da olmasın, hiç düşünmeden konuştu. Ses tonu hep aynıydı.

'Belki de yaklaşık seksen santimetre karelik bu alanın geçmişe dönmeyi mümkün kıldığını düşünüyorum.'

'Evet, doğru.'

‘Anlıyorum. Anlıyorum. Ne kadar büyüleyici.’

Kadokura, tam o anda bile, defterine bir şeyler karalamaya başladı.

Kazu, beyaz elbiseli kadının kullandığı bardağı toplarken, Nagare mutfaktan çıktı. Elinde tahta bir kepçe vardı.

‘Şey…’

'Evet?'

'Yemekle ilgili ne yapmak istersiniz?'

'Ah, evet, unuttum.'

Kadokura yazmayı bırakmış ve başını kaldırmıştı. Beyaz elbiseli kadının sandalyeden bu kadar çabuk kalkmasını beklemiyordu.

'Ne yapacağım şimdi? Döndükten sonra beklemem sorun olur mu?'

'Evet elbette.'

'Peki, o zaman döndüğümde.'

'Elbette. Hiç sorun değil.'

Kadokura etrafındaki havayı derin bir nefesle içine çekti.

"Ama bu çok güzel kokuyor. Geri dönmeyi dört gözle bekliyorum," dedi Nagare'ye.

'Sizi bekliyor olacak.'

Nagare mutfağa çekilirken, badem şeklindeki ince gözleri bir kez daha keyifle parladı.

'Peki o zaman...'

Kadokura doğruldu ve Kazu'ya hafifçe başını salladı. Bu, hazır olduğunu belirtme şekliydi. Kazu sessizce sandalyenin yanında durdu. Yüzüne baktığında, tüyleri diken diken oldu.

Ne kadar da benziyor! Az önce burada oturan hayalete tıpatıp benziyor.

Onun saydam teninde, kısılmış gözlerinde ve düşünceli ifadesinde, dahası kemik yapısında – daha doğrusu silüetinde – bunu fark etti. Belki de bunu fark etmek için Kadokura gibi birinin ayırt etme yeteneği gerekiyordu, ama emindi.

Onlar anne ve kız.

Açıkçası, beyaz elbiseli kadın anne, önünde duran garson kız ise kızı olmalı.

Bunun ardındaki hikâyeyi mutlaka öğrenmeliyim.

Ama sustu. Kendi annesinin bir hayalete dönüşüp, yaşlanmadan sonsuza dek orada oturmasının ne kadar büyük bir olay olduğunun farkındaydı ve bunun kişisel merak uğruna gündeme getirilecek bir konu olmadığını biliyordu.

Yine de bilmek istiyorum.

'Merak ediyordum …'

Hayır, yapamam.

Zihninde, aklından geçen soruyu silmek istercesine başını şiddetle sallıyordu.

Şimdilik geçmişe dönmeye odaklanalım.

'Şey, boşverin. Lütfen devam edin.'

Kadokura, Kazu'ya baktığında, sanki onun kendisine bakmasını bekliyormuş gibi, boş kahve fincanını hemen önüne koydu.

'Şimdi kahveyi dolduracağım.'

'Geçmişteki zamanınız, kahveniz tamamen doldurulduktan sonra başlayacak ve kahveniz soğuyana kadar devam edecektir.'

'Evet biliyorum.'

'Geçmişe döndüğümüzde, kahvenin soğumadan önce tamamını içmeyi unutmamalıydınız.'

'Soğumadan önce mi?'

'Evet.'

'Nedenmiş?'

'Soğumadan hepsini içmezseniz...'

'Peki sonra ne olacak?'

'Bir hayalete dönüşeceksin ve sonsuza dek o sandalyede oturmak zorunda kalacaksın.'

"Vay canına!" diye bağırdı bugün duyulan en yüksek sesle. Lanete maruz kaldığında bile bu kadar yüksek sesle bağırmamıştı. Sadece tüm kahveyi içmezse hayalet olacağını duyduğuna şaşırması değildi bu bağırışı; çünkü eğer bu doğruysa, uzun zaman önce kafede gördüğü garsonun neden aynı şekilde sandalyede oturduğunun gizemini çözmüş olacaktı.

Bu durum, karşısında duran garsonun gerçekten de beyaz elbiseli kadının kızı olduğu yönündeki hipotezini de doğruladı.

Ne kadar tuhaf olaylar…

Kadokura, Kazu'nun yüzüne şaşkınlıkla baktı. 'Neden başına böyle bir şey geldi?' diye sordu birden. 'Aman Tanrım. Özür dilerim. Lütfen bunu söylediğimi unutun. Devam edelim.'

Söylediklerini geri almak için çaresizce uğraştı. Ama kendini çaresiz hissetti, onu kurtarabilecek hiçbir söz bulamıyordu.

Ancak Kazu'nun yüz ifadesi değişmedi. "O... Kaname... ölen kocasını görmeye gitti," diye yanıtladı.

'Aman Tanrım. Gerçekten mi?!'

Kazu'nun ona "Anne" diye değil de adıyla hitap etmesini duymak çok üzücüydü.

‘Kafenin kurallarını gayet iyi biliyordu. Ama sanırım zamanı fark etmedi. Kahve soğuyana kadar aklından çıkmış olmalı…’

'Ve bu onu bir hayalete mi dönüştürdü?'

'Evet.'

Kadokura, haberi duyunca kaşlarını çatarak, "Anlıyorum," dedi.

Bu çok ağır bir haber.

Şimdiye kadar duyduğu geçmişe dönüşle ilgili tüm kurallar rahatsız edici olabilirdi, ancak doğrudan tehlikeli değillerdi. Kafeye hiç gelmemiş biriyle

görüşemeseniz bile, oturduğunuz yerden kalkamasanız bile ve şimdiyi değiştiremeseniz bile, bu kuralların hiçbiri risk oluşturmaz.

Lanetlenmenin ne demek olduğunu bizzat deneyimlemişti. Elbette acı vericiydi, ama dayanılmaz değildi. İnsanların bastırıldığında acıyan basınç noktaları olduğu gibi, onun da basınç noktaları uyarılıyormuş gibi hissetmişti.

Şimdi, sonrasında, yenilenmiş bir berraklık hissiyle bile tazelenmiş hissediyordu. Aslında, lanetlendikten sonra, uzun süredir çektiği acının sebebi olan sert omuzları daha iyi hissetmişti. Belki de adı lanetti, ama bunun iyileştirici bir masaj olarak bile değerlendirilebileceğini düşündü.

Ama bu yeni kural tamamen farklı bir şeydi.

Eğer onun ve hayaletin anne-kız olduğunu anlamasaydım, bu kuralın ne kadar riskli olduğunu tam olarak kavrayamayabilirdim.

Kadokura geçmişe döndüğünde karısına ne söyleyeceğine karar vermişti. Söylemesinin çok uzun sürmeyeceğini düşünüyordu.

Geçmişte ancak kahve soğuyana kadar kalabileceği söylendiğinde, bu onu sarsmamıştı. Bunun yeterli bir süre olduğunu düşünmüştü. Ancak şimdi o iki kadın arasındaki ilişkiyi anlamıştı. Açıkça anne ve kızdılar.

Ne kadar acımasız bir kural. En azından bu anne ve kızı için acımasız.

Duygularının yatışması için derin bir nefes aldı.

Tamam, artık geçmişe dönmeye odaklanmanın zamanı geldi, diye düşündü kendi kendine.

'Yani, kahve soğumadan önce hepsini içmeliyim.'

'Kesinlikle.'

'Pekala, anladım. Şimdi kahveyi doldurabilirsiniz.'

Kazu, onun sözlerini duyunca yavaşça sağ eline gümüş çaydanlığı aldı. Kadokura onun hareketlerine hayran kaldı. Çaydanlığı göğsünün önünde tuttu, sakince göz kırptı ve her hareketi zarif ve etkili bir şekilde gerçekleştirdi.

Ne kadar güzel. Kadokura kendiliğinden nefes verdi. Kazu gözlerini boş bardağa dikmişti. Kadokura bile havanın gerginlikle dolduğunu fark etmişti. Tek duyulan ses, üç saatin tıkırtısıydı.

Dong, dong, dong…

En soldaki duvardaki saat aniden çalmaya başladı.

Kazu, sanki beklediği işaret buymuş gibi, "Pekala o zaman," dedi ve ardından fısıldadı, "kahve soğumadan önce."

Sözleri kafenin her yerinde yankılandı ve zaten gergin olan hava daha da şiddetlenerek titremeye başladı.

Etrafımdaki alan daha da serin hissediliyor.

Kahve doldurma ritüeli devam etti. Sanki ağır çekimdeymiş gibi, Kazu kahveyi fincana doldurmaya başladı.

Aman Tanrım…

Dolu fincandan yükselen buhar bulutuyla birlikte, oturduğu seksen santimetre karelik alanın tamamı, bu buharın dalgalanmalarıyla birlikte şekil değiştirmeye ve dalgalanmaya başladı.

Çarpıklık ve dalgalanma Kadokura'yı sardı ve başının dönmesine neden oldu.

Bu da ne! Buharlaşıyor muyum ben?

Kadokura, ellerinin buhara dönüşmesini izledi. Gaz halindeki bedeni yavaşça yükseldi.

Çevresindeki her şey aşağı doğru akmaya başladı.

Böyle garip bir şey yaşayabileceğimi hiç hayal etmemiştim!

Kadokura manzarayı keyifle izledi. Keşke buharlaşmış elleri kullanılabilir olsaydı, defterini çıkarıp notlar alırdı. Etrafından geçenleri gözlemlemek için canla başla çabaladı.

Böyle bir şey göreceğimi bilseydim yanımda video kamera getirirdim!

Ve bu pişmanlıkla birlikte bilinci kayboldu.

Karım Mieko sessiz bir kadındı. Nadiren konuşur ve kendine ait hiçbir fikri olmazdı. Her şeyi kabul eder, hiçbir şeye tahammül etmezdi. Bir kez boşanmıştı. İlk kocasıyla evliliği bir aracı sayesinde olmuştu. Ona neden boşandığını sorduğumda, basitçe, "Sıkıcı olduğumu söyledi" diye cevap verdi.

Mieko ile evliliğim de bir çöpçatanlık sonucu oldu. Ben otuz bir yaşındaydım, Mieko ise yirmi sekiz. O yaşta bile arkeolojiye çok meraklıydım ve kiraladığım dairede nadiren bulunuyordum.

'Benimle evlenmek imkansız. Param yok ve nadiren eve geliyorum. Benim gibi biriyle kim evlenmek ister ki?'

Ama bunu her şeye burnunu sokan çöpçatan teyzeme söylememe rağmen, o yine de inatla beni Mieko ile tanıştırmayı başardı.

Bunun üzerine Mieko, "Bütün bunlarla ilgili hiçbir sorunum yok," dedi.

Yine de, Mieko'nun güvencelerine rağmen, kısa süre sonra benden nefret edeceğinden ve boşanmak isteyeceğinden emindim. Ömür boyu sürecek bir eşe sahip olabileceğimi düşünmüyordum. Sadece arkeolojiye takıntılı olmakla kalmıyordum, aynı zamanda ilgimi çeken şeylerden başka hiçbir şey umurumda değildi.

Ben sadece kendimi düşündüğüm için, benim gibi birinin başkalarını mutlu edebileceğini hiç hayal etmemiştim. Hala da öyle düşünüyorum. Yine de Mieko asla o "mutluluk" kelimesini ağzından çıkarmadı.

'Görüşürüz. Kendine iyi bak.' Sözleri azdı ama beni her zaman gülümseyerek uğurlardı.

Aylar süren ayrılığın ardından eve her döndüğümde, beni şöyle bir şeyle karşılardı: "Aa, eve geldin. Akşam yemeği ister misin?" Sanki o sabah evden ayrılmışım gibi bir tavır sergilerdi.

Konuşma sevgim sandığımdan daha büyüktü. Bir keşif gezisinden döndükten sonra, Mieko ile kazıda olanlar, gördüklerim ve duyduklarım hakkında konuşurdum; bunları da defterime kaydetmiştim.

Ancak Mieko konuşmanın sonunda her zaman, "Bütün bunlar benim aklımın ucundan bile geçmiyor," derdi.

Yine de, ben hikayelerimi bitirene kadar sözümü kesmeden her zaman dinlerdi. Anlattıklarımı anlayıp anlamaması umurumda değildi. Sanırım sadece konuşacak birine ihtiyacım vardı.

Çevremde eksantrik biri olarak tanındığımı biliyorum. Sanırım yalnızdım. Yalnız olmanın sorun olmadığını düşünmüştüm. Ve olduğum kişi olarak, Mieko bana kendimi evimde hissedebileceğim bir yer sağlayan tek kişiydi.

Çocuklar doğduktan sonra ise meslektaşlarım bana, 'Neden evde daha fazla zaman geçirmiyorsun?' diye önermeye başladılar.

Bu durum bana hayal edebileceğimden çok daha fazla stres yaşattı. Stresimin sebebi, kendimi her zaman yakınlık kurmaktan aciz biri olarak görmemdi. Hatta evliliğimi sürdürebileceğime bile inanmamıştım.

Mieko ile çalışmak özel bir şeydi çünkü o çok yetenekliydi. Çocuklar ise sıradan bir babaya sahip sıradan bir aile istiyorlardı. Ama ben değişemezdim. Bu yüzden ikinci kızım "Tekrar gelip ziyaret et" dediğinde hiç şaşırmadım.

Bunu söylediğinde çok zekice bir fikir olduğunu düşündüm. Mizah anlayışına hayran kaldım.

Şanslıydık ki, araştırmalarım takdir görüyordu ve maddi sıkıntı içinde değildik. Çocuklar yetişkinliğe adım attığında, yapabileceğim tek şey onlara bir ev satın almaktı.

Büyük kızım, "Sonunda babacan bir şey yapıyorsun," dedi, ama paranın benim için hiçbir önemi olmadığı düşünüldüğünde buna babacan bir davranış denilebilir mi bilmiyorum. Paraya hiç ihtiyacım yoktu.

Mieko'nun tavsiyesine uyarak, benim için hiçbir değeri olmayan bir şeyi kullanarak kızıma ev aldım. Mieko'ya da ev alıp almamam gerektiğini sorduğumda ise, "Bu daire bana yeterli" diyerek reddetti.

Yani, o ve ben sonsuza dek aynı dairede yaşıyoruz. Benim için orası sadece ara sıra eve döndüğüm bir yer. Ama sadece bu kadar olsa bile, Mieko bunun sorun olmadığını söyledi.

Başka bir kadınla evlenseydim, evliliğimizin uzun süreceğinden şüpheliyim. Mieko'nun bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorum. Artık bunu bilmenin bir yolu yok.

'Zavallı anne.'

'Ona daha iyi davranmalısın.'

'Artık tamamen yalnız.'

Çocuklarım, çocukların yapacağı gibi, anneleri için endişelendiler.

'Keşke daha normal bir baba olsaydın.'

Oğlum bunu ilkokuldayken söylemişti. O zamanlar normal bir babanın nasıl bir baba olduğunu bilmiyordum. Eminim çocuklarım da benim peşinde olduğum mutluluğu anlayamadılar.

Yine de Mieko ile hayatlarımızı paylaştık. Ancak Mieko bir kaza geçirdi ve bitkisel hayata girdi. Gözleri artık görmüyor, kulakları artık duymuyordu. Çocuklarım yas tuttu, ama ben de yas tutmanın benim görevim olduğunu hissetsem de, nasıl yas tutacağımı bilmiyordum.

Hâlâ hayattaydı.

Keşif gezim sona erdiğinde, Mieko'nun yattığı hastane odasına döndüm. Benim için ev, Mieko'nun olduğu yerdi, başka hiçbir yer değil.

'Bu sefer keşfettiğim inanılmaz şeylerden size bahsetmeliyim.'

Şimdi ise uzun uzun açıklamalar yapmaya başladığımda, hem anlamadı hem de sözlerim artık kulağına ulaşmadı.

Yaklaşık iki buçuk yıl önce bitkisel hayata girdi. Doktoru bana, 'İyileşmesi imkansız değil, ancak yaşı göz önüne alındığında, fiziksel olarak en fazla bir yıl daha dayanabilir. Altı ay daha dayanıp dayanamayacağını söyleyemem' dedi.

Anladım. Teşekkür ederim, doktor.

Hayatımda ilk defa pişmanlık denen bu duyguyu gerçekten tanıdım.

Tutkularıma her zaman sadık kaldığım için, yarım kalmış işlerimden kurtulacağımı varsaymıştım. Ama bir yarım kalmış iş ortaya çıkmıştı. Geçmişe dönüp, Mieko bitkisel hayata girmeden önce ona söylemeyi unuttuğum şeyi söylemem gerekiyordu.

'Baba? Neden buradasın?'

Kızımın çığlıkları beni uyandırdı.

Torunumu kucağımda tutarken, kasadan bana bakıyordu. Etrafa baktım ama kafede geçmişe dönmeden önceki halinden hiçbir şey farklı değildi. Gölgeli lambalardan gelen sepya tonlu ışık hala devam ediyordu. Ahşap tavan vantilatörü yukarıda dönüyordu. Ve üç büyük sarkaçlı saat farklı zamanlarda tıkır tıkır işliyordu.

Kızım torunumu kucağında tutmasaydı, Mieko'nun bitkisel hayata girmesinden önceki zamana döndüğümü gösteren hiçbir şey olmazdı. Geçmişe dönmeden önce torunum altı yaşındaydı.

Gelecek yıl ilkokula başlayacaktı. Sonra, kızımın kollarında oturan ona baktığımda, iki ya da üç yaşında gibi görünüyordu. Sanırım üç ya da dört yıl öncesine geri dönmüştüm.

Ama Mieko burada değil.

Küçük bir kafeydi. En arka köşeden bile kör nokta yoktu. Gördüğüm tek kişi, kahvemi dolduran garsondu, şimdi tezgahın arkasında duruyordu.

'Baba? Nereden geldin?'

Bu sefer, büyük kızımın arkasından yüzünü gösteren ikinci kızımdı.

'Ha?'

Oğlum bir an kapı aralığında durdu, ama sonra geri çekildi. "Anne, inanmayacaksın ama baban burada," dedi.

Kızlarım, oğlum ve Mieko muhtemelen kafeye birlikte yeni gelmişler.

"Merhaba!" dedi Mieko beni görünce. Yanıma gelip karşıdaki sandalyeye oturdu.

Garson herkese su bardakları servis ederken, "Merhaba. Hoş geldiniz," dedi. Mieko kahve sipariş etti, ortadaki masaya oturan ikinci kızım ve oğlum ise buzlu kahve sipariş etti.

Büyük kızım, torunumu kucağında tutarak masamızın yanında ayakta durdu.

"Bir limonlu gazoz alacağım, kızım için de ılık süt alabilir miyim? Bunları tezgahtan alabiliriz," dedi garsona.

Garson kibarca başını sallayarak, 'Elbette,' diye yanıtladı ve mutfağa doğru gitti.

'Geleceğinizi bize önceden haber vermeliydiniz.'

"Ama Fransa'da bir kazı çalışmasına gideceğinizi söylememiş miydiniz?"

'Anne, babamın geleceğini biliyor muydun?'

Kızlarımın bu karşılıklı atışmasına karşılık Mieko başını salladı.

Fransa, yani bu olay üç yıl önce Haziran ayı civarında olmuş olmalı.

Anılarımı bir araya getirerek, bu günün ne zaman olduğunu kabaca hesapladım. Mieko, bu tarihten yaklaşık altı ay sonra, Noel civarında bitkisel hayata girmesine neden olan bir kaza geçirmişti.

Kızlarımın anlattığına göre, Mieko kaldırımda yürürken, bisikletli biri (mesajlaşırken) ona çarpmış.

Düşüp kafasını fena halde çarpmasına rağmen, hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalkıp eve dönmeyi başardı. Ancak, aniden bilincini kaybetti ve apartmanımızın önünde ikinci kez düştü.

Bir komşu 119'u aradı ve kadın ambulansla hastaneye kaldırıldı. Bir daha bilincini kazanamadı.

Her şey çok ani oldu.

Kalıcı bitkisel durum, bilinç bozukluğudur. Beyin hasar görür ve düşünme, görme, duyma ve amaçlı eylemler kaybolur. Ancak solunumu ve hayatta kalmak için gerekli diğer hayati fonksiyonları kontrol eden beyin sapının işlevleri korunur.

Öte yandan, beyin ölümü gerçekleşmiş bir kişinin beyin fonksiyonları tamamen durmuştur ve solunum cihazı olmadan nefes alması imkansızdır.

Onların durumunda, solunum cihazına bağlansalar bile yaşamları iki haftadan fazla sürmeyecek.

Ancak, kişinin sağlık durumuna bağlı olarak koma iki ila beş yıl sürebilir.

Birleşik Arap Emirlikleri'nde, komaya girdikten yirmi yedi yıl sonra uyanan bir kadın vardı.

Yaşı göz önüne alındığında, Mieko'nun daha uzun süre yaşamasını beklemediklerini söylediler...

Şu an karşımda oturan Mieko'nun böyle bir duruma düşebileceğini hayal etmesi muhtemelen imkansız olurdu. Ona o an kazayı önlemesini söylesem

bile, şimdiki durumu değiştirmek mümkün olmazdı.

Bunu anladım.

Peki ya şöyle olsaydı…

Bu dünyada hiçbir şey kesin değil. Belki kurallarda bir açık vardır ve Mieko'nun kazasının gerçek zamanlaması değişebilir? Tamamen imkansız olduğunu düşünmüyorum. Evet, kazanın zamanlaması değişebilir, belki bir yıl, iki yıl, beş yıl veya on yıl. Şu anki bitkisel hayata girdiği durum değiştirilemeyebilir. Ama yine de, belki de olayın gerçekleşme zamanı ayarlanabilir?

Aklıma iki seçenek geldi.

Kurala inanmalı ve Mieko'ya söylemek istediklerimi söylemeliyim. Kazayı ona anlatmamalıyım çünkü bu Mieko ve çocuklar için gereksiz bir strese neden olur.

İlk düşüncem buydu.

Kuralda bir açık olabileceği ihtimalini göz önünde bulundurmalıyım. Mieko'ya söylemek istediklerimi söylemeliyim ama ne olur ne olmaz diye kazayı da ona anlatmalıyım.

En ufak bir ihtimal bile olsa, zamanlamayı değiştirmeye çalışmak istiyordum. Ancak garson, "İnsanın yaşadığı deneyimi unutacağı bir durum yok" demişti. Bu sözler zihnimi çok meşgul ediyordu. Onlara kazayı ve Mieko'nun bitkisel hayata girdiğini anlatırsam, bu bilgiyle yaşamak zorunda kalacaklardı. Düşüncelerim ne kadar kısır döngüye girerse, kendimi o kadar çıkışı olmayan bir labirentte sıkışmış gibi hissediyordum.

'Baba, torununu ilk kez görmüyor musun?'

'Eğer bu doğruysa, gerçekten çok kötü olurdu.'

'Burada babamızdan bahsediyoruz, imkansız değil.'

'Düşününce, kardeşim, hatırlayamıyorsan bu sana da pek yakışmıyor.'

'Sanırım öyle değil. Ama bakın, babamızdan bahsediyoruz, o bile nadiren Japonya'ya geliyor.'

'Bu doğru.'

'Çocukken babana, “Bir ara tekrar gel,” derdin, hatırlıyor musun?'

'Bu Takeo'ydu, değil mi?'

'Takeo muydu o?'

‘Ben değildim. “Siz kimsiniz, Bayım?” diyen bendim,’ diye araya girdi oğlum.

“Yani ‘Bir ara tekrar ziyarete gel’ diyen ben miydim? Hatırlamıyorum.”

'Bu arada Takeo, annem ikinci çocuğunun doğduğunu söyledi?'

'Evet, geçen ay.'

'Onu da getirmediğinize çok üzüldüm. Babamın onu görmesi için nadir bir fırsat.'

"Doğru. Bilseydim onu getirirdim."

‘Burada olacağını neden bize haber vermedin?’ diye sordu büyük kızım birden.

Kazayı onlara anlatıp anlatmamam konusunda hâlâ kararsızdım. Mieko'yu yeterince iyi tanıyordum ve haberi sakin bir şekilde karşılayacağından emindim. O böyle bir insandı. Eğer öyle olmasaydı, bugüne kadar eşim olarak kalmazdı.

Sorun çocuklarımdı. Bu şok edici haberin onları perişan edeceğini düşünerek, keyfi bir yalan söyledim.

‘Bazı önemli belgeleri unuttum. Onları almak için Bay Kumada ile burada buluşmak üzere anlaştık.’

Henüz karar vermemeliyim. Bekleyip görmeliyim.

Zihnimin içindeki ihtiyatlı ses tam olarak bunu söylüyordu. Ve ben de ona katılıyordum. Biraz daha bekleyip görmeliyim.

Ancak büyük kızım uydurduğum yalanı kabul etmedi. 'Yalan olsa bile, en azından evlilik yıld dönümü nedeniyle burada olduğunu söylemelisin,' dedi beklenmedik bir şekilde.

Olaylar arasında bağlantı kuramadım. Tamamen beklenmedik bir şeydi.

'Evlilik yıld dönümü mü? Kimin?' Başımı yana eğdim.

'Şaka mı yapıyorsun? Habersiz mi geldin?'

'Cidden mi?' Hem büyük kızım hem de küçük kızım bana inanmaz gözlerle baktılar.

'Annemin her yıl bu kafeye gelmesinin sebebinin evlilik yıld dönümü olduğunu bilmiyor musun?'

‘Anneniz neden birinin evlilik yıld dönümü için her yıl bu kafeye gelme ihtiyacı duysun ki?’

Büyük kızım abartılı bir şekilde iç çekerek, "Ahmak," dedi ve tezgâh taburesine oturdu.

Mieko hafifçe kıkırdadı.

‘Anne, nasıl kızmazsın?’

Takeo, "Hadi ama, bence babamdan beklenen bir şey bu," diye belirtti.

'Ne? Hepimizi öfkelendirmek mi istiyorsun?'

'Anlaştık.'

Büyük kızım ve küçük kızım limonlu gazozlarını ve buzlu kahvelerini içtikten sonra öfkeyle bardaklarını masaya sertçe bıraktılar.

'Peki, kimin evlilik yıld dönümünden bahsediyorsunuz?'

'Tamam, bu kadar. Anne, hadi gidelim.'

'Eğer o benim kocam olsaydı, çoktan boşanmış olurdum. İnanılmaz.'

Kızlarım kızgın, kızarmış yüzlerini benden çevirdiler.

'Lütfen neler olup bittiğini açıklayın.' Destek almak için oğluma döndüm.

Aklım hâlâ ona kazayı anlatıp anlatmamakta takılı kalmıştı ve kişisel olarak hiçbir bilgim olmayan bir şeye dikkat edemiyordum.

Oğlum oturduğu yerden kalktı ve kız kardeşlerinin arasına girerek onları sakinleştirmeleri için işaret etti.

'Baba, muhtemelen unutmuşsundur ama yirmi küsur yıl önce bu kafeye gelmiştin, değil mi? Annemle birlikte.'

'Evet, ziyaret ettik. Sadece bir kez.'

'O gün evlilik yıldönümünüz değil miydi?'

'Öyle miydi?'

'Evet.'

'Evlilik yıldönümümüz mü?' diye tekrar başımı yana eğdim.

'Bugün evlilik yıldönümünüz!' dedi büyük oğlum acımasızca.

'Öyleyse annem neden her yıl bu kafeye gelmek zorunda?'

'Anneme sormak daha iyi olur, ne dersin?'

Oğlum omuz silkti, iki kızım ise derin bir iç çekti.

Mieko'ya baktıklarında, utangaç bir şekilde gülümsedi. "Ha-ha. Kendi isteğimle geldim."

Evlilik yıldönümlerini kutlamanın ne demek olduğunu hiç anlamadım. Sanırım bu yönümü sadece Mieko anlıyor. Çocuklarım toplumsal normları benimseseydim daha mutlu olurlardı. Ama ben onların değerini hiç görmedim.

‘Eyvah…’

Elimdeki fincan beklenenden daha fazla soğumuştu.

Bunu unutamam. Kahve soğumadan içmeliyim.

Kahveden bir yudum aldım.

Ilık.

Evlilik yıld dönümüyle ilgili bu konuşma, sohbete başlamamı engellemişti. Kazayı ona anlatıp anlatmamaya hızlıca karar vermem gerekiyordu.

'Ah!'

Birdenbire, garsonun tezgahın arkasında sessizce durduğunu fark ettim.

Bunu neden daha önce düşünmedim?

Elimi kaldırıp ona seslendim: "Affedersiniz, bir soru sorabilir miyim lütfen?"

"Biliyorum, şu anki durum kesinleşmiş durumda, ancak bu sonuca götüren olayların tam zamanlaması belki de kesin değil. Zamanın kısıtlı olması nedeniyle doğrudan konuya girerek, 'Bu zamanlama biraz değişebilir mi?' diye sordum.

Çocuklarım söylediklerim karşısında şaşkına dönmüş olmalı.

Gelecekten geldiğimi hâlâ anlamamışlardı.

Ama garsonun bu kafede çalıştığını göz önünde bulundurarak sorumu anlayacağını düşünmüştüm.

Beklendiği gibi, "Emin olamıyorum" şeklinde kısaca yanıt verdi.

Bu benim için yeterliydi.

Tamam. Kararımı verdim.

“Evlilik yıldönümü için özür dilerim,” dedim. “Evlilik yıldönümüm olduğunu bilmiyordum. Bahsettiğin günü hatırlıyorum. Nadiren boş vaktim olan günlerden biriydi ve Mieko, “Neden bir yere gitmiyoruz?” diye önerdi, ben de “Tamam, bir kafeye gidelim,” dedim ve bu yüzden birlikte buraya geldik… Ben sadece evlilik yıldönümlerini hatırlamayan kötü bir kocayım. Mieko, umarım beni affedersin. Hepsi bu.”

Başım öne eğik bir şekilde bana baktılar, sonra birbirlerine baktılar. Gözlerini yere indirdiler, beni böyle eğilmiş halde görmek onları şüphesiz rahatsız etmişti.

Mieko, o garip sessizliği bozdu.

"Benim için sorun değil. Seni biraz tanıyorsam, evlilik yıld dönümlerine hiç ilgi duymadığını bilirim," dedi gülerek.

Tam da tahmin ettiğim gibi tepki verdi. Mieko işte öyle bir kadındı.

'Doğrusu, gelecekten gelmemin bir sebebi var.'

'Ne?' Başlarını aşağıya eğmiş kızlarımın ikisi de aynı anda başlarını kaldırdı.

'Sonra, bu kafeyle ilgili söylenti...'

"Doğru. Evet," diye onayladım, oğlumun sözünü elimle keserek.

Herkes neler olup bittiğine dair az çok bir fikre sahip olsaydı, konuya daha kolay gelebilirdik, ama o konuşmaları dinleyecek zaman yoktu.

"Yaklaşık altı ay sonra Mieko bir kaza geçirecek ve bitkisel hayata girecek. İki buçuk yıl boyunca da öyle kalacak," dedim, bu olasılığa bahse

girmeyi seçerek.

'Bitkisel bir durum mu?'

Mieko'nun sorusuna kısaca 'Evet' diye yanıt verdim.

Mieko, anlaşılabilir bir şokla başını aşağıya eğerek, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

'Şaka yapıyorsun, değil mi?'

'Ne diyorsun sen? Bu hiç komik değil.'

İki kızım da bana inanmaz gözlerle bakıyordu.

Oğlumun ise kalbi yerinden oynamış gibiydi. Kafenin kuralını biliyor olmalıydı: mevcut durum değiştirilemez.

İster inanın ister inanmayın, bunu size bırakıyorum.

"Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin?" diye bağırdı büyük kızım, sesi odanın her yerinde yankılandı.

Sesinden korkan torunum ağlamaya başladı.

Sevgili kızının acı içinde ağlamasına rağmen, büyük kızımın bağırmaları dizginsizce devam etti.

‘Bu söylentiyi biliyorum. Doğru olup olmadığını hiç düşünmemiştim. Ama doğru olsa bile, ne cüret! Anneme ne söylediğinin farkında mısın? Yaklaşık altı ay sonra… ne olacak? Ve bunu hiç yüz ifadenizi değiştirmeden, gayet doğal bir şekilde söylüyorsunuz. Nasıl yapabildiniz bunu?’

'Dinleyin lütfen, zaman yok.'

‘Umurumda bile değil! Hep böyleydin! Hiçbir zaman sadece kendini düşündün! Annemin ya da bizim duygularımızı asla önemsemedin! Bizi her zaman parmağının ucunda oynattın. Artık yeter. Neden böyle yapıyorsun? En azından annemin duygularını düşünmelisin.’

Bütün bunları söyledikten sonra, büyük kızım bitkin bir halde tabureye geri oturdu. Kucağındaki torunu ağlıyordu. Ama onu teselli edecek gücü kalmamıştı.

İkinci kızım torunumu büyük kızımın kollarından aldı. "Annemin başına gelen kazayı önlemenin hiçbir yolu yok mu diyorsun?" diye soğukkanlılıkla sordu.

'Bu kaçınılmaz,' diye kısa ve öz bir şekilde yanıtladım.

"Peki neden geldiniz? Sadece anneme kaçınılmaz kaderini bildirmek için gelmediniz, değil mi?"

'Şey, hayır...'

"O halde, konuyu kapat. Söylemek istediğini söyle ve gözümüzün önünden kaybol." Sesi sakindi ama anlattıklarımdan dolayı hâlâ kızgın olduğu açıktı.

Yine de içten içe rahatlamıştım. Çok şükür, diye düşündüm. Kahvenin ellerime değen sıcaklığı, az zamanımın kaldığını gösteriyordu.

'Pekala.' Geleceği tahmin ettiğim için hiç pişmanlık duymadım.

Ama başka hiçbir şey yapmadan geri dönersem, yaptıklarım boşuna olurdu. Şimdi neyin iyi neyin kötü olduğunu düşünmenin zamanı değildi. Onlara söylediklerimin anlamsız olmadığından emin olmalıydım. En önemli şey buydu.

'Mieko'

'Evet?'

'Şimdiye kadar hayatımı istediğim gibi yaşadım.'

'Evet.'

'Ne pahasına olursa olsun istediğimi yaptım.'

'Evet.'

'Bu nedenle altmış yedi yıllık hayatımda hiçbir pişmanlığım olmadığını düşündüm.'

'Sanmıyorum.'

'Ta ki bitkisel hayata girene kadar.'

'Aman Tanrım.'

Mieko bana tamamen şaşkınlıkla baktı.

‘Ben de şaşırdım. Bunu ilk defa fark ettim. Pişmanlıklarım olduğunu. İlk defa böyle hissettim. Ama bundan sonra seninle hiçbir şey hakkında konuşamam. Bu yüzden geldim. Sana söylemek istediğim bir şey var.’

'Bana mı söyleyeceksin?'

'Evet.'

'Tamam, dinliyorum.'

‘Seninle birlikte hayatımda çok mutluydum.’

Ona söyleyemediğim için pişman olduğum sözler bunlardı.

Mieko bitkisel hayata girdikten sonra onunla konuşabiliyordum ama ona hiçbir şey söyleyemiyordum.

“Daha önce hiç böyle bir şey söylemedim, bu yüzden bana inanmayabilirsiniz. Sizin sayenizde mutlu olduğumu bilmenizi istedim. Size söylemek istedim. Mutluydum. Teşekkür ederim. Söylemek istediğim tek şey buydu.”

Ve bunu söyledikten sonra kahvemi tek nefeste içtim. Alıştığım kahveden daha acıydı. Keskinliği beni canlandırırken, aroması burnumun derinliklerine işledi. Yutarken boğazımda hiçbir sıcaklık hissetmedim. Kahve belki de birkaç saniye sonra soğuyacaktı.

Az kalsın yakalanacaktık.

Bardağı masaya geri koyup derin bir nefes aldım. Bana şaşkınlıkla bakan kızlarıma baktım. Az önce yaşadığımız, iniş çıkışlarla dolu çılgın sohbeti anlamakta zorlanıyor gibiydiler.

‘Söylediklerimden rahatsız olma.’ Torunum şimdi ikinci kızımın kollarında uyuyordu. ‘Şöyle düşün: Annen yaklaşık altı ay içinde bitkisel hayata girecek. Kaza o kadar ani oldu ki, herkesi hazırlıksız yakaladı.’

‘Olay gerçekleştiğinde, benim gibi “Keşke şunu yapsaydım” veya “Keşke en azından şunu söyleseydim” gibi pişmanlıklar artık çok geç olacak. Ne söylerseniz söyleyin, kural annenizin bitkisel hayata girmesini sağlayacak. Bu kaçınılmaz. Ama bugün olanların hatırası sizinle kalacak.’

Başım dönmeye başlamıştı ve etrafımdaki her şey dalgalanmaya başlamıştı.

"İşte bu yüzden önümüzdeki altı ay boyunca annenize iyi davranmalısınız ki pişman olmayın. Hatta eskiden olduğundan daha iyi. Bunu benim için yapın."

'TAMAM …'

İkinci kızımın sesini duyduğumu sandığım anda, bedenim aniden buhara dönüşüp tavana doğru yükselmeye başladı.

"Baba!" diye bağırdı büyük kızım.

Gözlerinde yaşların biriktiğini görebiliyordum.

Bu sözlerin öfkeden mi yoksa üzüntüden mi kaynaklandığını anlayamadım.

Etrafımdaki her şey aşağı doğru akıyordu.

O sırada bilincimi kaybetmeye başlamıştım.

Bilincim yavaş yavaş kaybolurken, birden Mieko'nun bana baktığını fark ettim. O da ağlıyordu.

'Mieko!'

'Canım.'

'Elveda demeyeceğim.'

Zamanlamada bir değişiklik olma ihtimaline hâlâ umut bağlıyordum. Geleceğe dönene kadar kesin olarak bilemeyecektim.

'BEN …'

'Evet?'
'Ben her zaman mutlu oldum.'
'Gerçekten mi?'
'Evet.' Mieko'nun sesi her zamanki gibi güzeldi.

Geçmişten döndüğünde Kadokura, pilavlı tavuklu yumurtalı oyakodon yemeğini yemeyi tercih etmedi ve aceleyle kafeden ayrıldı.

Taksiye binerek Mieko'nun yattığı hastaneye gitti.

Hastane odasının penceresi açıktı ve beyaz dantel perde rüzgârda dalgalanıyordu. Mieko'nun yatağının yanındaki masanın üzerinde çocuklarının bir fotoğrafı vardı.

Kadokura sessizce odaya girdi ve nefes nefese baharlık paltosunu astı. Paltosuna yapışmış bir kiraz çiçeği yaprağı yere düştü.

Kadokura yatağın yanına otururken, "Zamanlama değişmedi..." dedi.

Mieko'nun göğsü yavaşça inip kalkıyordu. "Ne garip," dedi sesi titreyerek, nefes alışverişini izlemeye devam ederken.

‘Pişmanlıklarımdan kurtulmayı başardım. Ama şimdi uyanmanı umuyorum!’ Gözlerinden yaşlar süzüldü. Defalarca silmeye çalıştı ama o inatçı gözyaşları bir türlü durmadı.

OceanofPDF.com

II

Veda

‘Köpeğiniz mi?’

Tezgahın üzerinde oturan Nana Kohtake, başını yana eğdi ve kaşını kaldırdı. Yerel hastanede hemşire olarak çalışıyordu. İşten sonra bu kafeye uğramak onun günlük rutini haline gelmişti.

"Evet, adı Apollo'ydu," diye yanıtladı Mutsuo Hikita, yağmurdan ıslanmış gözlüklerini çıkarırken.

Mutsuo otuz yedi yaşındaydı. Kısa kesilmiş saçları ve sakalı vardı. Polo tişört ve kısa pantolon giymiş, sırt çantası taşıyordu. Girişte sırılsıklam bir halde duruyordu.

'Yağmur mu yağıyor? Hava tahminine göre bugün hava güzel olacaktı.'

Nagare Tokita elinde bir havluyla arka odadan çıktı.

Mutsuo havluyu minnetle alarak, "Teşekkürler," dedi.

'Evet, bazen kafeye geldiğinizde onu da getirirdiniz, o golden retriever cinsi köpeği, değil mi?'

'Evet. İşte o.'

Nagare, "Bir şey mi oldu?" diye sordu ve bu da Mutsuo'nun yüz ifadesinin kararmasına neden oldu.

'Evet, geçen hafta yaşlılıktan öldü. On üç yaşındaydı.'

'Ah, ne yazık. Bunu duyduğuma çok üzüldüm...'

"Evet, yani... onun için çok kötü değildi. Sanırım acı çekmeden vefat etti," diye yanıtladı Mutsuo, ıslak başını havluyla silerken.

Kohtake, "Olabilir mi?" diye sordu.

‘Ah, yani… son anlarında eşim…’ Mutsuo'nun sesi titredi. Kısa bir duraksamanın ardından nihayet kararlı bir şekilde nefes aldı ve yukarı baktı.

‘Apollo bizim evcil hayvanımızdı, ama on üç yıl boyunca bir çift olarak bizim için gerçekten çok özeldi. Çocuk sahibi olmak istedik ve hatta kısırlık

tedavisi bile denedik, ama mümkün olmadı, anlıyorsunuz…’

“Şey, sanırım on üç bir köpek için oldukça iyi bir sayı. Bu bir insan için neredeyse doksan sayı, değil mi? Aslında golden retriever gibi büyük bir köpek için oldukça uzun bir süre, değil mi?” dedi Kohtake, Mutsuo’nun üzgün yüzüne doğrudan bakarak.

“Evet, öyleydi. Yani ikimiz de hazırlıklıydık. Ölümünden önceki son birkaç gün boyunca eşimle birlikte sırayla, onu yalnız bırakmamak için sürekli ona baktık. Bunu asla bir görev olarak görmedik. Aksine, birlikte geçirdiğimiz her günü çok değerli bulduk ve bunun devam etmesini diledik. Bir saniye bile daha yaşamasını istedik. Aklımızdaki tek şey buydu.”

Mutsuo'yu dinlerken, Nagare'nin gözleri kasanın yanına yerleştirilmiş çerçevedeki bir fotoğrafa, gülümseyen Kei Tokita'ya sabitlenmişti. İfadesi değişmedi. Sanki kendi kendine söyler gibi, "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi.

'Sonunda, Apollo'nun ateşi düştükten ve ara sıra kasılmalar geçirmeye başladıktan sonra, karım çoğunlukla uykusuz kalarak onun yanından ayrılmadı. Ama bu yüzden...'

‘Eyvah…’ Kohtake ve Nagare birbirlerine baktılar.

'Evet. Sadece karım onunla birlikteyken oldu. Uyandığında Apollo'nun soğuduğunu gördü.'

'Ama... böyle şeyler...'

‘Evet, biliyorum. Bu tür şeylere engel olunamaz. Bunu ona da söyledim. Ama karım uyuyakaldığı için kendini affedemiyor. En son anda veda edemedi.’

'Yani, başka bir deyişle, geçmişe dönmek isteyen eşiniz mi?'

‘Eh, tam olarak değil.’ Mutsuo başını salladı. ‘Eşim hâlâ kafenin bu yönünden habersiz.’

'Öyleyse ne diyorsunuz?'

‘Şey, eğer geçmişe dönmek ve Apollo'nun yüzünü bir kez daha görmek mümkün olsaydı... bunun onu neşelendirebileceğini düşündüm...’

‘Anladım.’ Kohtake başını salladı ve buzlu kahvesinin son damlasını da bir çırpıda içti.

Nagare, kollarını kavuşturmuş bir şekilde Mutsuo'yu dinliyordu.

"Geçmişe dönmenin kuralları olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

‘Evet… Bu dergide kafeyle ilgili söylentiyi okudum.’

'Dergi mi?'

Kohtake'nin inanmaz bakışlarına meydan okurcasına, Mutsuo sırt çantasından bir dergi çıkardı.

'Bu da ne?'

'Aa, bunu görmediniz mi?'

Kohtake dergiyi karıştırırken başını salladı. Kohtake hâlâ dergiyi tutarken, Mutsuo birkaç sayfa daha çevirdi ve bir makaleye işaret etti.

'İşte, bunu oku.'

'Sizi zamanda geriye götürebilen kafe hakkındaki şehir efsanesinin gerçeği. Bu nedir?'

Kohtake şaşkınlıkla Nagare'ye baktı.

‘Ah, çok uzun zaman önce bir gazeteci gelmişti. Aman Tanrım, kaç yıl önce? Kazu o zamanlar ortaokuldaydı… yani yedi ya da sekiz yıl önce.’

Kohtake dergiye tekrar baktı.

“Kafenin adı Funiculi Funicula. İnsanları geçmişe götürebileceği söylentisi onu o kadar meşhur etti ki, her gün uzun müşteri kuyrukları oluşuyordu…””

Kohtake giriş bölümünü yüksek sesle okudu, geri kalanını ise kendi kendine okudu.

Nagare, Mutsuo'nun sipariş ettiği kahve çekirdeklerini bir poşete doldururken, "Bu eski bir dergi. Birinin hâlâ saklıyor olması şaşırtıcı," dedi.

Mutsuo gururlu bir gülümsemeyle, "Onu ikinci el bir kitapçıda buldum. Kuralları bile içeriyor," diye yanıtladı.

Dergi beş kural belirtti.

> Geçmişe döndüğünüzde, yalnızca kafeyi ziyaret etmiş kişilerle karşılaşabilirsiniz. Ne kadar uğraşırsanız uğraşın, bugünü değiştiremezsiniz. Sizi geçmişe götüren sandalyede bir hayalet oturuyor. Geçmişe döndüğünüzde, sandalyeden kalkamaz veya hareket edemezsiniz. Bir zaman sınırı var.

Kohtake dergiyi havaya kaldırdı. "Sonuç olarak, bu kafede gerçekten zamanda geriye gidip gidemeyeceğiniz belli değil diyor. İftira nedeniyle dava edilmeliler!" Yanaklarını öfkeyle şişirdi.

Nagare başını kaşıyarak, "Müşteri sayısı hiç fazla değişmedi," dedi. "Tamam, buyurun. Bir paket kahve çekirdeği. Bin iki yüz yen lütfen."

Nagare, Mutsuo'ya poşetlenmiş kahve çekirdeklerini uzattı ve yazar kasanın tuşlarına ritmik bir şekilde vurdu.

‘Şey… evet,’ diye kekeledi Mutsuo. ‘Bunun için teşekkür ederim.’ Katlanmış havluyu geri verdi ve ödemeyi yaptı.

‘Her neyse, eşinizin zamanda geriye gitmek istemesinde bir sorun görmüyorum, ancak eğer o buna razı değilse bunu tavsiye etmiyorum… İnanıp inanmaması önemli değil, ama geçmişe dönmek için kurallara uyması gerekecek. Dergide bundan bahsedilmedi ama geçmişe giderseniz, kahve soğumadan önce bir fincan kahvenin tamamını içmeniz gerekiyor. Eğer eşiniz geçmişe gider ve kahvesinin tamamını içmezse, hayalet olur ve sürekli o masada oturmaya devam eder.’

'Ne-ne?' Mutsuo beyaz elbiseli kadına baktı.

‘Özellikle eşiniz gibi insanlar için pişmanlıklar çok güçlüdür. Kaybettikleri sevdikleri birine veya evcil hayvanlarına duydukları sevgi ne kadar güçlü olursa, ikinci ayrılık da o kadar zor olabilir… hatta ilk ayrılıktan bile daha zor. Kahve içmek basit gibi görünebilir, ancak duygusal bir selin içinde kaybolan eşiniz, kahvenin soğuduğunu çok geç olana kadar fark etmeyebilir.’

Mutsuo, Nagare'nin "kaybettikleri sevdiklerine duydukları sevgi ne kadar güçlü olursa o kadar güçlü olur" sözleri üzerinde huzursuzca düşünüyordu. Ve Sunao'nun Apollo'yu kendi çocuğu gibi gördüğünü de biliyordum...

Kohtake, sanki Mutsuo'nun duyguları yüzünden okunuyormuş gibi, "Önce karınla iyice konuş," diye ekledi.

‘Evet, elbette. Teşekkür ederim, bu sohbeti yaptığım için memnunum.’ Mutsuo kahve çekirdeklerini aldı, kibarca başını salladı ve ayrılmak için döndü.

‘Gitmeden önce,’ diye seslendi Nagare onu durdurarak. ‘Sanırım dışarıda hâlâ yağmur yağıyor, bu yüzden…’ Arka odadan bir şemsiye getirdi ve Mutsuo'ya uzattı.

'Teşekkür ederim.'

'Sorun değil.'

Birkaç kez başıyla onaylayıp teşekkür ettikten sonra Mutsuo kafeden ayrıldı.

Çın-Dong

Mutsuo gittikten sonra Kohtake, "Bu çok acımasız bir kural, sence de öyle değil mi?" diye mırıldandı.

'Ah?'

‘İnsanlar her şeyi yeniden yapabilseydi, pişmanlık duymazlardı… Eşi muhtemelen sevgili köpeğinin uyurken son nefesini vereceği ihtimalini hiç düşünmemişti bile. Uyuyakalmasının nasıl ve neden olduğunu merak ederek, onun sonsuza dek gittiğini bilerek nasıl bu kadar kötü hissetmiş olabileceğini ancak hayal edebiliyorum.’

Kohtake, kafenin kurallarını suçlamıyordu.

O sadece Mutsuo'nun karısının ne kadar yıkılmış hissetmiş olabileceğini merak ediyordu; uyuyakaldığı için kıymetli köpeğinin son anlarında yanında olamamıştı.

'Keşke şimdiki zaman değiştirilebilseydi, değil mi?'

'Evet, keşke öyle olsa.'

‘Neden sandalyeden kalkamamak zorundasınız? Kafede kalmak zorunda olsanız bile, hareket edebilmek iyi olurdu.’

'Ben de uzun zamandır aynı şeyi düşünüyordum.'

'Öyle mi? Hem neden illa kahve olması gerekiyor? Neden çay olmasın?'

‘Şey, hayır. Aslında kahvenin en iyisi olduğunu düşünüyorum…’

‘Evet, sanırım öyle,’ diye kıkırdadı Kohtake. ‘Pekala, o zaman ben gideyim. Bir şemsiye de ödünç alabilir miyim acaba?’

'Evet elbette.'

Kohtake kasaya doğru ilerleyip ödeme yapmaya hazırlanırken, Nagare arka odadan bir şemsiye getirmeye gitti.

Yalnız kalan Kohtake, kahve için bozuk paraları para tepsisine koydu. "Ne kadar uğraşırsan uğraş, bugünü değiştiremezsin... Ne acımasız bir kural," diye mırıldandı.

Nagare döndüğünde şemsiyeyi aldı ve "Hoşça kalın o zaman" diyerek kafeden ayrıldı.

Birkaç gün sonra yaz musonu sona erdi. Hava durumu efsanelerine göre gök gürültülü fırtınalar yaz musonunun sonunu işaret eder, ancak bu kesin bir gösterge değildir. Yaz musonu, Japonya'yı kaplayan muson bulut sistemleri ve beraberindeki yağmurlu günler yerini sıcak ve güneşli günlere bıraktığında sona erer. Ancak yaz musonunun kesin bir sonu yoktur ve bulut sistemleri bazen geri dönüp uzun süre kalabilir.

Mutsuo'nun kafeyi ziyaretinden birkaç gün sonra yaz musonunun sona erdiği ilan edildi. Sıcaklık otuz derecenin üzerine çıktı ve gerçek yaz sıcağı başladı.

Bulutsuz gökyüzünün altında, bir elinde şemsiye tutan bir kadın kafenin önünde duruyordu. O, Mutsuo'nun karısı Sunao Hikita'ydı.

Sunao bir süre durup kafenin girişine yerleştirilmiş tabelaya baktı. Demek Mutsuo'nun bahsettiği yer burasıydı: geçmişe dönebileceğiniz kafe.

Tek bir girişi vardı – tuğla bir kemer geçidinden. Birkaç duvar lambasıyla aydınlatılmış bir merdiven bodruma iniyordu.

Burada ne yaptığımı hâlâ bilmiyorum ama deniyorum...

Sunao kararlılıkla derin bir nefes aldı ve yavaşça merdivenlerden inmeye başladı. Kavurucu güneşin altında olduğundan biraz daha serindi. Ama aniden esinti kesilince alnında ter damlacıkları birikmeye başladı. İkinci katın dibinde büyük bir tahta kapıya geldi.

Eğer doğruysa, Apollo'yu tekrar göreceğim.

Sunao kapıyı açtı.

Çın-Dong

Kısa bir koridora girdi. Merdivenlerin boğucu derecede sıcak havasının aksine, içerisi serindi.

Çok soğuk.

Üzerinde sadece kısa kollu bir bluz olan kadının kolları, muhtemelen terden titriyordu. Tereddütle öne doğru ilerledi. Gerçek girişin koridorun ortasında olduğu kısa sürede anlaşıldı. Koridorun diğer ucunda, üzerinde "Tuvalet" yazan bir tabela bulunan bir kapı vardı.

Sunao koridordan kafeye girdi. Oda loş ışıklıydı ve beklediğinden daha dardı; üç tane iki kişilik masa ve tezgahın önünde üç tabure vardı. Bir kafeden çok, samimi bir bara benziyordu.

Sonra, beklenmedik bir şekilde, tezgahın arkasından yumuşak bir ses fısıldadı: "Merhaba. Hoş geldiniz." Bu Kazu Tokita'ydı.

Ne?

Üniversite yıllarında yarı zamanlı olarak restoranlarda çalışmış olan Sunao'ya, bu enerjisiz müşteri karşılama şekli çok garip geldi.

Belki de yabancılar burada hoş karşılanmıyordur?

Ancak etrafına şöyle bir göz attığında, kendisine en yakın koltukta oturan orta yaşlı adamın da, en uzaktaki koltukta beyaz elbiseli kadının da varlığını

fark etmediğini görünce şüphesi dağıldı.

Kazu yine yumuşak bir sesle, "Tezgahın başına oturmanızda sakınca var mı?" diye sordu.

'Şey, hayır. Aslında, kocamın ödünç aldığı şemsiyeyi geri vermeye geldim.'

Keşke bunu söylemeseydim. Hemen yanlış bir cevap gibi geldi. Şemsiyeyi iade etmeye geldiğini söylemek yalan değildi. Ama buraya gelmesinin tek sebebi de bu değildi.

Geçmişe dönmek ve Apollo ile son bir kez buluşmak.

Gelmesinin asıl sebebi buydu. Yine de, içten içe geçmişe dönebileceğine inanamıyordu. Birinin gerçekten böyle bir şey yapabileceği fikri saçma geliyordu. Bu yüzden bunu dile getirmekte zorlandı. Ve bu düşüncelere dalmışken, geri getirmek için geldiği şemsiyesinin olduğunu ağzından kaçırdı.

'Ah... Tamam,' diye yanıtladı Kazu, Sunao'nun sözlerini tamamen kabul ederek. Yaptığı işi bıraktı ve tezgahın arkasından çıktı.

‘Sadece bunun için mi geldiniz? Teşekkür ederim.’ Kazu kibarca başını salladı, şemsiyeyi aldı ve arka odaya yöneldi.

'Sorun değil.'

Böylece halletmesi gereken işi halletmişti. Ama olduğu yerden kıpırdayamadı. Buraya gelmesinin asıl amacı başka bir şeydi.

Şimdi ne yapacağım? Sadece şemsiyeyi iade etmeye geldiğimi söyledim. Belki de gidip başka bir gün geri dönerim...

Kazu yeniden ortaya çıktı. Tezgahın arkasına döndü ve çatal-kaşık takımlarının etrafına kağıt peçeteleri sarmaya devam etti.

Garson bana bakmıyormuş gibi yapıyor ama eminim neden gitmediğimi merak ediyordur… Ne yapmalıyım? Ona sadece zamanda geriye gitmek istediğimi mi söylemeliyim? Ya da bana neyden bahsettiğimi anlamadığını söylerse? … Bunu söylese ne olurdu bir düşünün – bir daha buraya gelmeye çok utanırım… Keşke Mutsuo'nun bana verdiği dergiyi daha dikkatli okusaydım… Ona haber vermeden geldim, ah ne yapmalıyım?

Daha önce bolca akan teri şimdi tamamen buharlaşmıştı ve üşüdüğünü hissetti. Başını kaldırdı ve işini bırakıp ona doğru bakan Kazu ile göz göze geldi.

Kazu, "Başka bir şey var mıydı acaba?" diye sordu.

'Ha?' Sunao kayıtsızmış gibi yaptı ama içten içe rahatlamıştı. Bir konuşma başlatmak için herhangi bir şeye minnettardı.

'Aslında, sakıncası yoksa bir bardak su alabilir miyim lütfen?'

'Bir bardak su?'

‘Evet, bugün dışarısı biraz sıcak. Çok susadım…’

'Evet elbette.'

Kazu bir bardak su doldurup tezgâhın üzerine koydu.

'Hadi bakalım.'

'Teşekkür ederim.'

Sunao tezgâha doğru sessizce yaklaştı ve bardağı aldı. Buz yoktu ama su iyice soğutulmuştu. Yutkunurken, limonun hafif aromasını hissetti. Ferahlatıcı ve içimi kolaydı.

Aslında susamış değildi ama yine de bardağın tamamını içti.

Girişe en yakın masada oturan adam aniden ayağa kalkarken, "Teşekkür ederim. Şimdi gidiyorum," dedi. Masanın üzerine yayılmış dergiyi kolunun altına sıkıştırarak kasaya geldi ve sipariş fişini uzattı. "Ne kadar?"

Kazu sipariş fişini alıp tuşlara vururken, "Üç yüz seksen yen," dedi.

Adam boynunda asılı cüzdanından beş yüz yenlik bir madeni para çıkarırken, "Tamam, işte burada," dedi.

'Beş yüz yen alıyorum.'

Kazu tuşlara basarken, adam beyaz elbiseli kadına dikkatle baktı.

'Ve bu da yüz yirmi yen para üstü demek.'

Adam Kazu'dan para üstünü aldı, cüzdanına koydu ve başka bir şey söylemeden dışarı çıktı.

Çın-Dong

Odada sadece Sunao, Kazu ve beyaz elbiseli kadın kalmıştı. Kazu'nun bakış açısından Sunao gizemli bir müşteri olmalıydı. Sadece bir şemsiyeyi iade etmeye geldiğini iddia etmişti, ama sonra sadece su içmek için etrafta oyalanmıştı. Aslında hiçbir şey sipariş etmediği için müşteri bile sayılmazdı.

Ama Kazu hiçbir şey söylemedi. Aslında, Sunao saatlerce böyle orada kalsa bile, Kazu büyük olasılıkla rahatsız olmadan işine devam ederdi. Sunao, Kazu'nun konuşma ne olursa olsun burnunu her şeye sokan biri olmadığını anlamaya başlamıştı.

'Aslında, bir daha düşününce, bir portakal suyu alabilir miyim lütfen?'

Kazu, yüzünde hiçbir ifade değişikliği olmadan, "Elbette," diye yanıtladı. Bu, Sunao'nun görüşünü doğruladı: Kazu, daha önce sadece şemsiyeyi iade

etmeye geldiği yönündeki iddiasını dile getirmeyecek kadar incelikliydi.

Bir anda sipariş fişini doldurdu ve mutfağa doğru kayboldu. Onun gidişini izleyen Sunao kararını verdi.

Ona gerçeği anlatacağım.

On üç yıl önce.

Mutsuo, taşıma kutusunun içindeki yavru köpeğe bakarken neşeyle, "Bir köpek yavrusu aldım," dedi. Bana danışmaya bile gerek duymamıştı.

Mutsuo'ya sinirli bir şekilde, "Bana sormadın bile," dedim. O da utanmadan, "Hayır, sormadım," diye yanıtladı.

'Dairemizde köpek besleyemeyiz.'

‘Babamın evi boş. Oraya taşınabiliriz.’

Mutsuo'nun babasının evi Jimbocho'da bir apartman dairesiydi. O ve babası biz evlenene kadar orada yaşamışlardı. Ama babası artık aramızda değildi. Beklenmedik bir kalp krizi sonucu vefat etmişti. Mutsuo'nun annesi o küçükken boşanmış ve onları terk etmişti ve Mutsuo'nun hiç kardeşi yoktu. Apartman dairesinin ipoteği ödenmişti, bu yüzden taşınmaya itiraz etmem için bir nedenim yoktu.

'Gerçekten onu elinizde tutacak mısınız?'

'Köpekleri sevmiyor musun?'

"Öyle değil," diye yanıtladım, ama doğrusunu söylemek gerekirse, öyle değildi. Yani, köpekler özelinde değil; evcil hayvanlar hakkında genel bir hissim vardı. Hepsi birer baş belasıydı.

‘Bir köpeğe bakmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Her gün yürüyüşe çıkarman, beslemen, sağlıklı kalmasını sağlaman gerekiyor… Çok uzun yaşamadıklarını biliyorsun, değil mi?’

Mutsuo, evcil hayvan taşıma çantasından küçük yavru köpeği çıkarırken, "Eminim hallederiz," dedi. Erkek bir golden retriever'dı.

Apollo hayatıma işte böyle girdi. Sonra, Apollo'ya bakmaya başladığımızda, şaşırtıcı bir şey keşfettim. Köpeklerin de duyguları olduğunu öğrendim.

Yanlış anlamayın, onların tamamen duygusuz olduklarını hiç düşünmedim. Ama onu büyütmeye başladığımda, bizimkilerden farklı duygular göstermediğini fark ettim. Temel mutluluk, kızgınlık, üzüntü ve

heyecanın yanı sıra, azarlanınca depresyona giriyor ve övüldüğünde de mutlu oluyordu.

Bu anların en şaşırtıcı olanı, bir drama izlerken ağladığım sırada yaşandı. Apollo yanıma doğru yavaşça yaklaştı ve yüzüme baktı. "Kesinlikle olamaz," diye düşündüm ama gözlerinin "Neden ağlıyorsun? İyi misin? Buradayım, biliyorsun," dediğini biliyordum.

Söylediklerini anlamam için kelimeleri söylemesine gerek yoktu. Hatta yanaklarımdaki gözyaşlarını sevgiyle yaladı, sanki ne demek istediklerini anlamış gibiydi. Birinin beni gerçekten anladığını ilk kez o zaman hissettim. Kelimeler olmadan kurulan bu iletişim, gözlerin de ağızlar kadar bizimle konuştuğunu fark etmemi sağladı.

Apollo yalnızlığa da yatkındı ve bir odada tek başına bırakılmaktan nefret ederdi. En yalnız olduğu zamanlarda, ben sadece çöpü dışarı çıkarırken bile bana yalvarırdı: "Beni yalnız bırakma!" Apollo böyleyken kalbim eriyordu. Sanki masum bir bebekle ilgileniyordum.

O, bedenim ve ruhumla varlığımı istiyordu ve Mutsuo ile kendi çocuğumuz olmadığı için onu yürekten sevmeye başladım. Apollo'nun bana "Anne" demeye başladığını hissettim. Ve bir noktada ben de kendime "Anne", Mutsuo'ya da "Baba" demeye başladım.

Mutsuo ile konuştuktan sonra, işimi evden yapabileceğim bir şeye değiştirmeye karar verdim. Mutsuo'nun babasının bize bıraktığı apartman dairesi sayesinde, mütevazı bir yaşam sürdüğümüz sürece, sadece Mutsuo'nun geliri bile bize yetiyordu ve Mutsuo da kararımı hemen destekledi. Yeni yaşam tarzım Apollo'nun etrafında dönmeye başladı. Sonra zaman geçtikçe, Apollo söylediğimiz kelimelerin ötesindeki şeyleri anlamaya başladı. Örneğin, "hayır" kelimesini.

İnsanlar evcil hayvanlarının bir şey yapmasını engellemek için onlara 'hayır' derler. Ama biz 'hayır' dediğimizde, Apollo ciddi mi yoksa şaka mı yaptığımızı anlayabiliyordu. Hatta ruh halimizi ve duygularımızı okuyabildiğini bile söyleyebilirim.

Aynı şeyi söylerdik, ‘Apollo, hayır! Dur!’ ve eğer ciddiysem, özellikle de kötü bir ruh halindeysem, hemen dururdu. Ama eğer eğleniyorsam, Apollo'nun yaptıklarına bakıp gülüyorsam, o zaman yapmaya devam eder ve asla durmazdı.

‘Apollo, kim haksız, anne mi baba mı?’

Babacığım.

'Sizi yıkayalım mı?'

Bu sabun köpükleri çok kötü kokuyor.

'Beş dakika daha uyumama izin verin.'

Hayır. Uyan. Kalk ve beni yürüyüşe çıkar.

'Hadi, dışarı çıkıyoruz.'

Yaşasın!

'İyi geceler.'

Tamam, iyi geceler.

On yıl boyunca bizimle birlikte olduktan sonra, Apollo "İyi geceler" dediğimi duyar duymaz hemen kıvrılıp uyumaya başlardı. Yaşının belirtilerini göstermeye başlamıştı ve kolayca yoruluyordu. Bizim için on yıl, köpekler için yetmiş yıl gibidir. O zamandan itibaren Apollo bana açıkça bir kız çocuğu gibi davranmaya başladı. Birdenbire, artık Apollo'ya bakan ben değildim; o bana bakıyordu.

Apollo'nun varlığına minnettardım. Sanırım bunun sebebi Mutsuo ile evlendiğimiz süre boyunca hiç çocuk sahibi olamamış olmamızdı. Hatta kısırlık tedavisi bile denemiştik.

Esasen, henüz bir bebeğimiz olmamıştı. Umudumuzu hiç kaybetmedik elbette. Ama yine de merak ediyorum: Eğer Apollo hayatıma hiç girmemiş olsaydı, ne kadar daha üzücü olurdu acaba?

Belki de çocukları çok seven Mutsuo ile aramda gerilimler çıkabilirdi. Apollo, evliliğimizde birleştirici bir güç olmuştu.

Kazu mutfaktan döndü ve Sunao'nun karşısına dikildi.

'İşte buradasın.'

Kazu portakal suyunu tezgâhın üzerine bırakırken Sunao, "Şey..." diye mırıldandı. Bir şey söyleyecekse, tek fırsatı şimdiydi. Eğer "Teşekkür ederim" derse, daha fazla bir şey söyleyemeden konuşmanın biteceğini düşündü.

Kazu yumuşak bir sesle, net bir şekilde "Evet?" diye yanıtladı. Göz bebekleri Sunao'yu içine çekiyor gibiydi. Sunao gözlerine bakarken, garip bir şekilde her şeyi söyleyebileceğini hissetti.

Sunao, sanki kendi kendine mırıldanıyormuş gibi yumuşak bir sesle, aralıklarla sessiz kalarak, "Şey... mesele şu ki... kocam dedi ki... eğer bu kafeye gelirsem geçmişe dönebilirim," dedi.

Kazu, araya girmeden sessizce dinledi.

‘Geçmişe dönmek istiyorum. Bu yüzden geldim.’

Sunao daha sonra Apollo'dan bahsetti ve onun son anlarında uyuyakaldığı için duyduğu pişmanlığı dile getirdi. Kocasının kendisine geçmişe dönmesini tavsiye ettiğini ve kuralları anlattığını açıkladı.

‘Ama bu konuda kararsızım. Kocam geçmişe dönebileceğimi ama kafeden ayrılamayacağımı söyledi. Bu doğru mu?’

“Evet. Doğru. Daha doğrusu, sizi geçmişe götüren bir sandalyeye oturuyorsunuz ve o sandalyeden kalkmamalısınız. Ayağa kalkmak da dahil. Sandalyenin üzerinde durmak bile yasak,” dedi Kazu gayet sakin bir şekilde.

'Yani bu, geçmişe dönebilsem bile, Apollo'nun son anlarında ona bakmak için bunu yapamayacağım anlamına geliyor.'

"Doğru. Yapamazsın," dedi Kazu, sözlerini yumuşatmaya çalışmadan. Her şeyi olduğu gibi söyledi.

Sunao aynı soruyu Mutsuo'ya sorduğunda, Mutsuo onun yaşayabileceği şoku düşünerek, "Öyle olabilir. Ama belki de bilmediğim bir şey vardır. Kim bilir, belki de özel bir kural vardır." diyerek durumu daha da karmaşıklaştırmıştı.

Mutsuo hiçbir şeyi saklamaya çalışmıyordu. Sadece Kazu'nun yaptığı gibi açık sözlü olup, "Hayır. Yapamazsın," diyememişti. Onun tepkisinin uzun süredir evli bir çift olarak ilişkilerini nasıl etkileyeceğini ve geçmişe dönmesi yönündeki önerisini nasıl etkileyeceğini düşünmek zorundaydı.

Mutsuo, özel bir kuraldan bahsederken açıkça yalan söylemiş olabilir. Ancak kötü niyeti yoktu. Aksine, Sunao'nun geriye kalan son umut kırıntısını koruma arzusundan başka bir şey yapmamıştı.

Bu yalan, onun ve Sunao'nun ilişkisi için gerekliydi. Sunao, Mutsuo'nun bu tür düşünceli davranışları sayesinde sayısız kez kurtulmuştu ve bunlar Mutsuo'nun sözleri olduğu için kabul edilebilir buluyordu. Bu tür düşünceli davranışlar, ilişkilerinin önemli bir parçasıydı. Ama Kazu ile böyle bir ilişkisi yoktu. Kazu'nun bu tür şeyleri düşünmesini istemiyordu.

Kafeye gelmesinin tek amacı gerçekleri öğrenmekti. Eğer Kazu da Mutsuo gibi cevap verseydi, bu sadece onun duygularını bulandıracaktı.

"Tamam, anladım. Temelde öğrenmek istediğim her şey buydu."

Sunao, omuz çantasından telefonunu çıkardı ve Apollo'nun fotoğrafını açtı. Fotoğrafta, Sunao ve Mutsuo'nun kucakladığı, gülümseyen bir Apollo görülüyordu.

‘Apollo tüm hayatını benim ve eşim için yaşamaya adadı. Bize çok fazla mutluluk verdi. Bu yüzden Apollo'nun ömrünü uzatmak için geçmişe dönme isteğim yok. Apollo'yu sahiplenmeye başladığımızdan beri, hayatının kısa olacağını ve veda zamanının bir gün geleceğini biliyordum.’

Sunao'nun yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

‘Ama Apollo'nun son anlarında ona bakamadığım için çok pişmanım. Ona veda bile edemedim…’

Portakal suyundaki buzlar şıkırdadı.

Kafenin içinde, arka planda hiçbir müzik çalmamasına rağmen, üç büyük sarkaçlı saat zamanı tıkır tıkır işliyordu.

Sunao sonraki kelimeleri söyleyemedi. Telefonunu sıkıca tutarak hıçkıra hıçkıra ağladı.

Kazu portakal suyuna bakmaktan başka hiçbir şey yapmadı.

Kanat.

Sunao arkasından bir kitabın kapanma sesini duydu. Arkasını döndüğünde beyaz elbiseli kadının sessizce ayağa kalktığını gördü.

Ha, doğru, buradaki tek müşteri ben değildim.

Sunao gözyaşlarını sildi, öne doğru çöktü ve portakal suyuna uzandı.

Sanırım bunu içip gideceğim. Zaten bir bakıma biliyordum ama şimdi kesin olarak biliyorum ki, Apollo'nun son anlarında yanında olmak için geçmişe dönemem. Her şeyi unutmanın zamanı geldi.

Beyaz elbiseli kadın sessizce Sunao'nun arkasından geçti ve tuvalete doğru yöneldi.

Artık gitmem daha iyi olur.

Sunao portakal suyunun yaklaşık üçte birini içmeden bıraktı ve oturduğu yerden kalktı.

Kadın otururken, beyaz elbiseli kadının oturduğu sandalyedeki bardağı toplayan Kazu, ona seslendi: "Sandalye boş. Oturur musun?"

'Ne?'

Bir an için Sunao, Kazu'nun neyden bahsettiğini anlamadı. Kafa karışıklığı, tabureden inerken onu tuzağa düşürdü; sadece bir ayağı yerdeydi.

'Geçmişe dönmek istiyorsanız, bu sandalyeye oturmanız gerekiyor.'

'Sanırım geçmişe geri dönmeyeceğim...'

'Sorun değil. Geri dönüp dönmemek tamamen size kalmış.'

Kazu sadece bunları söyledi ve masayı bir bezle sildikten sonra mutfağa girdi.

Kazu ona oraya oturmasını açıkça söylememişti. Sadece, "Oturacak mısın?" diye sormuştu.

Ah, doğru...

Sunao, Mutsuo'nun kendisine kurallar hakkında söylediklerini hatırladı.

'Bir hayalet mi?'

'Evet. Bu dergiye göre, sizi geçmişe götüren sandalyede her zaman bir hayalet oturuyor.'

'Şaka yapıyorsun, değil mi?'

'Hayır. En azından makalede öyle yazıyor. Anlaşılan, sizi geçmişe götüren koltuğa ancak hayalet tuvalete gittiğinde oturabiliyorsunuz.'

'Pekala, tamam. Ama neden yapmalıyım ki? Az önce söylediklerinize bakılırsa, hareket edemiyorsam geri dönmenin ne anlamı var?'

'Apollo'yu bir kez daha görme fırsatınız olacaktı.'

'Sanırım öyle, ama...'

'Bence yapmalısın.'

'Neden böyle düşünüyorsunuz?'

‘Eğer bunu yapmazsan, pişmanlık duygusuyla yaşamaya devam edebilirsin. Eminim Apollo bunu istemez. Apollo ile görüşmeli ve şu anda hissettiğin her şeyi ona anlatmalısın.’

'Bu sadece bizim rahatımız için değil mi?'

'Sanırım Apollo bunu duymak isterdi. Sanırım gitmeni isterdi.'

'Bu sadece senin kendi yorumun.'

'Sanırım öyle, ama yine de...'

Sunao tabureden kalktı ve beyaz elbiseli kadının oturduğu sandalyenin önüne geçti.

Ne yazık ki, onun son anlarına şahit olma fırsatım olmadı.

Hayatta birçok yol ayrımı vardır. Tüm pişmanlıklar, bir an önce başımıza geleceğini hiç hayal etmediğimiz olaylardan kaynaklanır. Kendi eylemlerimiz beklenmedik bir sonuç doğurduğunda, nasıl büyük bir pişmanlık duymayalım ki? Sonuçta, bir daha şansımız olacak mı?

Uyuyakaldım. Son anlarında onun yanında olmak istedim çünkü yalnız kalmaya asla dayanamazdı; bir odada tek başına bırakılmak onu çok üzüyordu.

Apollo'yu yalnız başına ölüme terk ettim. Uyuyakaldım ve son nefesini verirken benim uyuyakaldığımı bilmek, onun ne kadar yalnız ve üzgün hissetmesine yol açmış olmalı.

O düşünceyi aklımdan atamayacak kadar pişmanlık duyuyorum. Sanırım, geçmişe dönsem bile yapabileceğim tek şey Apollo'dan özür dilemek olurdu.

Af dileyemem. Veda etme hakkına bile sahip olduğumu düşünmüyorum. Ama yine de…

Sunao'nun kalbi sarsıldı ve hıçkıra hıçkıra ağlaması şiddetlendi. Gözyaşlarının yere düşme sesi duyulabiliyordu.

Yine de Apollo'yu tekrar görmek istiyorum. Yüzünü görmek istiyorum. Biliyorum, bencilce bir istek bu. Ama yine de Apollo'yu bir kez daha görmek istiyorum.

Kazu arkasından, "Oturacak mısın?" diye sordu.

Sunao kızarmış gözlerini göstererek Kazu'ya döndü. "Evet. Lütfen Apollo'nun hayatta olduğu zamana geri dönmeme izin ver."

'Çok iyi.'

Kazu, Sunao'nun neden geçmişe dönmek istediğini yine sormadı. Sunao sandalyeye oturduğunda, Kazu mutfaktan gümüş bir çaydanlık ve beyaz bir fincan bulunan bir tepsiyle geri döndü.

Kuralları biliyorsunuz, değil mi?

‘Evet. Şey… aslında süre sınırından emin değilim. Tam olarak ne kadar zamanım var?’

Kazu, beyaz kahve fincanını bir tabağın üzerine koyup Sunao'nun önüne bırakırken, "Bilmeniz gerekenler şunlar..." diyerek kuralları açıklamaya başladı.

Bardağın içinde hala hiçbir şey yoktu.

'Şimdi kahvenizi dolduracağım. Geçmişteki deneyiminiz, yalnızca kahve doldurulduğu andan soğuduğu ana kadar geçen süre için geçerli olacak.'

'Kahve soğuyana kadar mı?'

'Evet.'

Sunao boş bardağa bakarken bunu düşündü. Bir fincan kahvenin soğumasının ne kadar sürdüğünü hiç ölçmemişti.

On dakika mı? On beş dakika mı? Hayır, muhtemelen o kadar uzun sürmez.

Sunao'nun yüzünde zaman sınırının belirsizliğinden kaynaklanan bir hayal kırıklığı ifadesi vardı. Ancak Kazu, Sunao'nun endişeli bakışlarını okuyabilmiş olmalıydı.

"Size bunu da vereceğim..." dedi ve tepsideki küçük bir karıştırıcıya benzeyen şeyi alıp kahve fincanına koydu.

'Bu nedir?'

'Kahveye konulduğunda, kahve soğumadan hemen önce alarm verir. Alarmı duyduğunuz anda lütfen kahvenin tamamını hızlıca için.'

'Yani, alarm çaldığında içmem yeterli mi?'

'Evet.'

‘Tamam, anladım.’ Sunao bir an gözlerini kapattı.

Kalp atış hızı hızlanırken nefes alışverişinin sığlaştığını fark etti.

'Hazır mısın?'

'Şey, son bir sorum daha var.'

'Evet elbette.'

'Şu anki durumu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığı gerçekten doğru, değil mi?'

"Evet. Hiçbir şey değişmeyecek," diye anında yanıtladı.

Sunao'nun beklediği cevap buydu.

Örneğin, Sunao o sırada uyumasını engellemek için Mutsuo'dan yanında olmasını istese bile, Mutsuo Sunao'nun uyuyakaldığı gerçeğini değiştirmek için gerekli adımı atamazdı.

Zaten biliyordu ama teyit etmek istedi.

Anladım. Lütfen kahveyi doldurun.

'Öyleyse başlayalım.'

Kazu gümüş çaydanlığı kaldırdı ve usulca, "Kahve soğumadan önce," dedi.

Kadın, etkili ve zarif bir hareketle çaydanlığı fincana doğru eğdi. Kahve, dar ağzından sessizce döküldü. Tek bir siyah çizgi gibi görünüyordu. Kısa süre sonra fincan kahveyle doldu.

Sunao vücudunun buhar gibi dalgalanmaya ve girdaplar oluşturmaya başladığını hissetti, ama garip bir şekilde korkmadı.

Apollo'yu görmek istiyorum.

Sunao'nun kalbi bu basit düşünceyle doldu. Aniden kendini daha hafif hissetti ve tüm vücudu yukarıdaki gökyüzü tarafından emilme hissiyle kaplandı. Etrafında gördüğü manzaralar yukarıdan geliyor ve aşağıya doğru akıyordu. Sanki kafenin manzarası geriye doğru sarılan bir video gibiydi.

Eşimle çocuk sahibi olamıyoruz. Evliliğimizin yedinci yılında, bir hastane kontrolünde hamile kalmamı zorlaştıran bir vücut yapım olduğunu öğrendim. O zamanlar Apollo beş yaşındaydı.

Mutsuo çocuk istiyordu ama Apollo'ya sahip olduğu için acele etmiyordu, bu yüzden yavaş yavaş hamile kalmaya çalışmaya başladık. Tam o sırada oldu. Apollo yağmurda yürüyüş yaparken çamur içinde kalmıştı, ben de ona banyo yaptırıyordum.

‘Hadi Apollo, içeri gel. Banyoya. Apollo, annen seni çağırıyor.’

'Ha?'

'Ne oldu? Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?'

'Az önce "Anne" mi dedin?'

'Evet, yaptım. Ne oldu? Beğenmedin mi?'

Hayır, beğenmediğimden değil.

'Harika. Bunu ortaya atmayı düşünmüştüm, nasıl tepki vereceğinizden biraz korkmuştum.'

'Bunu baştan beri aklınızda mı tutuyordunuz?'

'Baştan beri değil, ama bunu söylemek için bir süredir doğru zamanı bekliyordum.'

'Yani, sen babamsın?'

'Evet, sanırım öyle.'

Mutsuo mahcup bir şekilde başını kaşıdı.

'Neyse, teşekkür ederim.'

'Hı hı.'

'Gerçekten, teşekkür ederim.'

Hastanede test sonuçlarını duyduktan sonra kendimi çok kötü hissediyordum.

Çocuk sahibi olamamamızın sorumlusu benim.

Mutsuo'nun onlara olan sevgisinin her zaman farkındaydım. Hiç sahip olamayabileceğimiz haberi onun için şok edici olmalı.

Benimle evlenmesi onun uğursuzluğu oldu...

Mutsuo beni bu düşüncelerden kurtarmıştı. O an Mutsuo ve ben, Apollo ile gerçek bir aile olmuş gibiydik. Ama Apollo'yu yalnız başına ölüme terk etmiştim.

Üzgünüm Apollo. Sanırım anneni affedemiyorsun, nasıl affedebilirdin ki?

'Hav!'

Apollo'nun havlamasını duyarak uyandım ve bu bana nostalji yaşattı.

Gözlerimi açtığımda, tezgahın arkasındaki kişinin az önce kahvemi dolduran garson değil, aşçı üniforması giymiş iri bir adam olduğunu ve bir tapınağı koruyan şeytan heykeli gibi orada durduğunu gördüm. Apollo'nun sesini duymuştum ama ortalıkta yoktu.

'Hav hav hav!'

'Apollo! Hayır. Sessiz ol.'

Dışarıda Apollo ve Mutsuo'nun seslerini duyabiliyordum. Üniformalı adam tezgahın arkasından çıktı, bana kibarca başını salladıktan sonra, ayaklarını yere vurarak yüksek sesle girişe doğru ilerledi.

'Apollo. Yaramaz çocuk. Sakin ol. Sessiz ol.'

'Sorun değil.'

'Bu durum için gerçekten çok üzgünüm.'

'Hav hav.'

'Ne garip, normalde böyle havlamaz.'

'Hav!'

Mutsuo ve Apollo henüz görünmemişlerdi. Sadece Apollo'nun havlamasından bile yaklaşık bir yıl önce olduğunu anlayabiliyordum. Eklemleri zayıflamıştı ama yine de yürüyüşlere geliyordu. Mutsuo bana, Apollo ile yürüyüş yaparken bazen kafeye uğrayıp kahve çekirdeği aldığını söylemişti.

'Apollo…' Yüksek sesle bağıracağımı sanıyordum ama sesim yumuşak ve inceydi, sanki kendi kendime konuşuyordum.

'Hav hav.'

Yine de Apollo, sanki benim feryadıma karşılık veriyormuş gibi duvarın arkasından havladı.

'Apollo!'

Bu beni daha da sevindirdi ve bu sefer onun adını yüksek sesle söyledim.

'Bu kim? Bu annem mi?' diye Mutsuo'nun sesini duyabiliyordum.

'Hav hav hav!'

Havlayan Apollo'nun sürükleyerek içeri soktuğu Mutsuo, girişte belirdi.

'Apollo. Dur. Hayır!' Mutsuo, Apollo'nun koşmasını engelledi. Apollo on iki yaşındaydı. Artık heyecanla zıplayıp koşmuyordu ama Mutsuo'yu

sürüklerken hâlâ kuyruğunu şiddetle sallıyordu.

"Ah, merak etmeyin. Şuradaki bayan şu an tek müşterimiz," dedi aşçı üniforması giymiş adam Mutsuo'nun arkasından ve bana sorgulayıcı bir bakış attı.

Gelecekten birisiyle buluşmak için geldiniz, değil mi?

Başımı hafifçe salladım.

'Ah, çok özür dilerim.'

Mutsuo, Apollo tarafından sürüklenirken başını eğdi. Tam önüme geldiler.

'Hav hav.'

Apollo yanıma geldiğinde oturdu ve nefes nefese, dili dışarıda, başını öne eğdi. Okşanmak istediğinde yaptığı şey buydu.

Titreyen elimle, başını nazikçe okşadım. Avucumda Apollo'nun sıcaklığını hissettim.

Son nefesini verdikten sonra soğuktan donmuş yatan Apollo değildi. O yaşıyordu. Onun sıcaklığını tekrar hissedebileceğimi hiç hayal etmemiştim. Apollo, okşamalarımdan memnun olmuş gibiydi ve ayaklarımın dibine uzandı.

Mutsuo'yu oradan oraya sürüklemekten oldukça yorgun görünüyordu. Benim dikkatim Apollo'ya odaklanmışken, Mutsuo masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturmuştu.

'Neler oluyor? Neden buradasın?' Mutsuo dikkatle bana bakıyordu.

'Şaşırmış olmalısınız.'

'Tabii ki geliyorum. Ailenizi ziyaret edeceğiniz için bize katılamayacağınızı söylemiştiniz sanırım.'

'Ha, o ben miyim?'

'Ne?'

'Şey, boş ver... Ne diyorsun?'

'Anlamadım. Ama neyse... Şey... Bunu bir saniye tutar mısın?'

Mutsuo bana Apollo'nun tasmasını uzattı, sandalyesinden kalktı ve aşçı üniforması giymiş adama doğru yürüdü. Bakışlarını değiştirdikten sonra Mutsuo, sanki kendini azarlıyormuş gibi başını öne eğdi.

Mutsuo yerine oturmuş ve şimdi Apollo'ya bakarken, "Peki, olay ne?" diye sordu.

'Ne demek istiyorsun?'

'Neden geri döndün?'

'Ha?'

'Hadi ama, gelecekten geldiğinizi biliyorum.'

Mutsuo, Apollo ile geçirdiğim zamanı çalıyordu, bu yüzden önemli bir soru sormasına rağmen, konuşmanın anlamsız olduğunu düşündüm.

‘Şey… evet.’

Mutsuo'nun böyle bir yönü vardı. Bir şeyi bildiği halde bilmezden gelir, konunun etrafında dolanırdı.

Hatta hamile kalamamamın sebebinin ben olduğumu öğrendiğim zaman bile, sanki ben ona "Üzgünüm, bu akşam yemekte sadece köri var" demiş gibi, "Tamam, sorun değil" diyerek gerginliği dağıtmıştı.

Bana ilk kez "Anne" diye hitap ettiği an da bunun bir başka örneğiydi. Bunu gerçekten düşünüp taşınmış olsa da, söyleyiş biçimi tam anlamıyla sprezzatura'yı (nezaketi) yansıtıyordu.

Şimdi de durum farklı değildi, kafası karışmış gibi davrandı, bu da konuşmanın daha kolay akmasını sağladı. Bunu düşündükçe, bana bu şekilde yardımcı olduğu örnekler daha da çok aklıma geliyor.

O an yine bana yardım ediyordu. Gelecekten geldiğimi söyleyip söylememem konusunda emin değildim. Belki de geliş sebebimi çoktan anlamıştı. Bu yüzden söylemem gereken tek şey, 'Apollo...' idi.

Başka söze gerek yoktu; Mutsuo her şeyi anlamıştı. 'Anlıyorum,' dedi üzgün bir şekilde Apollo'ya bakarak.

Bu dönemde, Apollo'nun yaşı hakkında konuşmak, kaç yıl ömrü kaldığını belirtmek bizim için tabuydu.

Sadece bu düşünce bile gözlerimi yaşarttı.

'Sonunda acı çekti mi?'

O soruyu sorduğu anda kalbim patlayacak gibi sıkıştı. Sonuçta, uyuyakalmış olan ben bu soruyu nasıl cevaplayabilirdim ki? Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Özür diledim ve utandım. Pişmanlıkla dolup taştım. Mutsuo'yu da hayal kırıklığına uğrattığımı hissettim.

Ama yalan söyleyemezdim. En azından Mutsuo'ya karşı dürüst olmalıydım. Şimdi bilmese bile, eninde sonunda öğrenecekti.

"Şey, mesele şu ki... Apollo'nun son anlarında yanında olamadım."

Ne olursa olsun, ne kadar pişman olursam olayım, o geçmiş değiştirilemez.

‘Mutsuo, işin vardı, o yüzden o gün orada değildin. Sadece ben vardım. Apollo'ya şırıngayla su veriyordum ve kendim de çok az yemek yiyordum.’

Sesim titriyordu. O gün yaşananlar hakkında ilk kez bu kadar detaylı konuşuyordum. Gelecekteki Mutsuo'ya sadece, 'Uyuyakaldığım için öldü'

demiştim.

Mutsuo beni teselli etmek için birçok şey söyledi ama söylediklerinin çoğunu hatırlamıyorum.

'Apollo'nun her zaman yanında olabilmek için geniş bir uyku alanı hazırlamıştım.'

'Anlıyorum.'

'Birimizin her zaman uyanık kalmasını sağlamak için birlikte çalıştık.'

'TAMAM.'

Mutsuo orada sessizce oturup dinledi ve uygun cevaplar verdi.

‘Ama tüm bunlara rağmen, o gün, Apollo uzun bir aradan sonra ilk kez gönüllü olarak su içtikten sonra gözlerini açtı ve bana gülümsedi; bu da uzun zamandır ilk kez oluyordu. Ona sarılmak için yanına uzandım ve Apollo'nun sıcak bedenini ve nefesini hissetmek beni mutlu etti.’

'Devam et.'

‘Hâlâ yaşıyor; hâlâ iyi. Orada yatarken bunları düşünüyordum, kalkmayı planlıyordum ama bir rüyaya daldım.’

'İki saat geçmişti, tam yanında yattığımı fark ettim...'

İstemsizce gözlerimi sıkıca kapattım.

Bunu kelimelerle ifade edemiyorum.

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve çeneme doğru aktı.

'Özür dilerim Mutsuo. Senin hiçbir suçun yokken, öfkemizi senden çıkardım.'

'Ha-ha-ha! Gelecekteki beni mi kastediyorsunuz?'

'Ah, sanırım öyle.'

'Epey acı çekmiş gibi görünüyorsunuz.'

'Evet.'

“Ama bunu geride bırakmalısın. Hiçbir yanlış yapmadın Sunao. Apollo açıkça mutluydu. Bir düşün. Sonuna kadar ona sarıldın. Öyle değil mi Apollo?”

'Hav!'

'Bak, Apollo benimle aynı fikirde olduğunu söylüyor.'

Gözyaşlarım durmuyordu. Mutsuo'nun sözleri beni yine kurtarmıştı. Apollo başını bana sürttü. Övgü istediğinde ya da mutlu olduğunda bunu yapardı. Onu tüm gücümle kucakladım.

Onu öptüm ve otururken elimi olabildiğince uzatarak her yerini okşadım. İşte o zaman duydum.

Bip, bip, bip, bip, bip…

Alarm çaldı.

Tamamen unutmuştum. Kahve soğumadan içmem gerekiyordu. Alarmdan haberi olmayan Mutsuo bile ne işe yaradığını anladı.

'Süre doldu mu?'

'Evet.'

'Pekala, o zaman içmeye devam edin.'

'TAMAM.'

Mutsuo'nun bana ne yapmam gerektiğini söylemesiyle tüm kahveyi içtim. Geçmiş değişmemişti; yine uyuyakalmıştım. Yine de geri döndüğüme sevindim. Geçmişte Mutsuo ile karşılaşmıştım ve Apollo'yu bir kez daha görme fırsatım olmuştu.

Bu düşünceyi aklımdan geçirirken, buraya geldiğim zamanki gibi vücudum dalgalanmaya başladı. Ellerim hâlâ Apollo'nun başını okşuyordu.

'Biliyor muydun?' dedi Mutsuo aniden, ben Apollo'nun başını okşarken elimi tutarak.

'Ne?'

'Apollo uyumadan önce hep senin yatağa gitmeni bekler.'

'Ne?'

Bir an Mutsuo'nun ne dediğini anlamadım.

'Bir dakika, ne demek istiyorsunuz?'

'Nereden bilebilirsin ki, değil mi? Zaten hep uyuyorsun.'

'Apollo'nun uyumasını hep beklerdim.'

Sonra uyumaya gittim. 'İyi geceler' dediğimde Apollo hemen yatağına girer ve uyuyormuş gibi nefes almaya başlardı.

Apollo'nun uyuduğunu görünce ben de yatağa gittim. Bunu her gün yapardık.

'Bu konuda yanılıyorsunuz.'

'Nerede yanılıyorum?'

'Sen yatağa girdikten sonra Apollo her zaman kalkar ve kendisi uyumadan önce senin uyuyup uyumadığını kontrol eder.'

'Gerçekten mi?'

'Sen uykuya dalınca, Apollo da kendi yatağına gider.'

'Şaka mı yapıyorsun?'

'Daha önce geceleri yalnız başına ağlayarak uykusuz kaldığın oldu, değil mi?'

‘Şey…’

Otuz üçüncü yaş günümü hatırladım. İkinci tüp bebek denemesi başarısız olmuştu ve tedaviden vazgeçmeye karar vermiştim. Sonuçta Apollo'muz vardı. Ama yine de, düşündüğümde, nedense yalnız başıma üzgün olduğum geceler olmuştu.

O gecelerde Apollo'nun hep yanımda olduğunu hatırladım.

'Belki de o geceler yüzünden Apollo uyuyormuş gibi yapar ve sonra senin uyumanı bekler. Uyuduğundan emin olduktan sonra her zaman gözlerini yalar ve sonra yatağına geri döner.'

'Kesinlikle hayır.'

'Dolayısıyla, onun ölüm döşeğini terk ettiğinizi söylemenin doğru olduğunu düşünmüyorum.'

'Beklemek …'

'Apollo senin uykuya dalmanı bekliyordu.'

'BEN …'

'Apollo muhtemelen düzgün uyuduğunuzdan emin olduktan sonra rahatlayıp uykuya daldı.'

Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum. Hıçkırarak ağlamaya başladım, Apollo'ya tüm gücümle sarıldım ve sesim kısılana kadar sürekli teşekkür ettim. Ama hafifçe hatırladığım şey, Apollo'nun yanaklarımı sevgiyle yalarken "Hav hav hav" diye havlamasıydı.

'Taşınmak!'

Kendine geldiğinde Mutsuo ve Apollo gitmişti ve beyaz elbiseli, korkunç yüzlü kadın Sunao'nun önünde duruyordu.

'Ah! Özür dilerim.' Sunao aceleyle sandalyeden kalktı ve beyaz elbiseli kadına sandalyeyi almasını işaret etti. Gözleri yaşlarla ıslanmış olduğu için muhtemelen yavaş ve sakarca yürüyordu.

'Nasıl geçti?'

Ani soru arkasından geldi. Kazu'ydu.

Sunao etrafına bakındı, yeniden bugüne döndüğüne hala inanamıyordu.

Apollo?

Kazu, Sunao'nun kullandığı bardağı kenara koydu ve mutfağa girdi. Beyaz elbiseli kadın ise hiçbir şey olmamış gibi sessizce kitabını okuyordu.

Sunao'nun gözüne çarpan tek şey, farklı zamanlarda tıkırdayan üç büyük sarkaçlı saat, dönen ahşap tavan vantilatörü ve beyaz elbiseli kadındı. Penceresiz bu odada zamanın nasıl geçtiğini anlamak imkansızdı.

Aman Tanrım, hepsi bir rüya mıydı?

Birkaç dakika önce yanında olan Apollo'nun varlığını hiç hissetmedi.

Ama Apollo kesinlikle buradaydı. Öldüğünü bildiği Apollo'nun sıcaklığı hâlâ elinde ve yanaklarında hissediliyordu.

Kısa süre sonra Kazu, beyaz elbiseli kadına kahve getirerek geri döndü.

'Az önce ne oldu?'

'Bununla ne demek istiyorsunuz?'

'Şimdiki zaman değişmez, değil mi?'

'Bu doğru.'

'Geçmiş de değişmiyor, değil mi?'

Hayır, öyle değil.

Sunao, yalvaran gözlerle Kazu'ya, "Öyleyse neden tamamen farklı bir insan olarak geri döndüğümü hissediyorum?" diye sordu.

Ancak Kazu, kayıtsız bir ifadeyle, "Bunu bilmiyorum," diye yanıtladı.

'Peki, tamam o zaman.'

Hâlâ duygularıyla dolu olan Sunao, hesabını ödedi ve kafeden ayrıldı. Güneş batmaya başlamıştı ve kasaba turuncu renge bürünmüştü. Gölgeler uzunca uzanıyordu.

Eve doğru yürürken derin düşüncelere dalmıştım.

Bana az önce ne oldu?

Geçmişe dair pişmanlık beni tamamen ele geçirmişti. Beni tüketmişti; ondan kurtulabileceğim hiçbir yer yoktu ve beni kurtarabilecek hiçbir şey de yoktu. Ama şimdi, oldukça tuhaf bir duyguyla boğuluyorum. Eğer ona bir isim verecek olsaydım, sanırım bu...

minnettarlık.

Başka hiçbir kelime uygun gelmiyor. Şimdi tek istediğim eve gidip Mutsuo'ya her şeyi anlatmak.

Eminim gülecek ve 'Bana daha önce sana söylediğim şeyi mi söylüyorsun?' diyecek.

Onun gülmesine izin vereceğim. Ve tüm bunları Apollo'ya da anlatmak istiyorum. Ona 'Özür dilerim'den başka bir şey söylemedim. Ama eminim Apollo bunu asla duymak istemezdi.

Ağlamamı istemezdi. Bu yüzden hayatımı kendimle gurur duyarak yaşayacağım. Eve döndüğümde o ikisine söylemek istediğim şey bu:

Teşekkür ederim …

OceanofPDF.com

III

Teklif

Teklifin yakında sunulması kesinlikle kaçınılmazdı.

Hikari Ishimori, adamın kendisini bu kafede buluşmaya davet etmesiyle birlikte kötü bir hisse kapıldı.

Bana burada evlenme teklifi etmeyi düşünmüyor herhalde, değil mi?

Burası o kadar berbat bir yerdi ki, kadının adamın yargı yeteneğinden şüphe duymaya başladı. Tavandan sadece birkaç lambanın asılı olduğu, penceresiz ikinci bodrum katı odası, rahatsız edici derecede loştu.

Ne?

Yerden tavana uzanan, her biri tamamen farklı bir zamanı gösteren üç büyük sarkaçlı saat dikkatini çekti. Saatine baktıktan sonra, sadece ortadaki saatin doğru zamanı gösterdiğini anladı.

Bir daha asla buraya gelmeyeceğim.

Hikari'nin bu kafeyi ziyaret ettiğinde edindiği ilk izlenimler bunlardı.

Evlilik teklifi için kesinlikle en kötü zamanı ve yeri seçmişti.

Hikari içinden derin bir iç çekti.

Hikari, Yoji Sakita ile bir ipucu çözme etkinliğinde tanışmıştı. Bu, belirli bir süre içinde bir dizi bulmacayı çözerek kaçılması gereken bir tür kaçış odası oyunuydu. Bu etkinlikte altı kişilik takımlar zorunluydu, bu yüzden Hikari ve iki kız arkadaşı, Yoji'nin de içinde bulunduğu üç erkekten oluşan bir takım kurdu.

Yoji ipucu çözme oyunlarından hoşlanıyordu ve Hikari daha sonra hafta sonları tek başına bile bu tür etkinliklere gitmeyi sevdiğini duydu.

Gözlüklü inek. Yoji hakkındaki ilk izlenimi buydu. İlkokulda ona inek diyeceklerinden emindi.

Hikari, aklında bu görüntüyle, Yoji'nin gözlüklerini burnunun üstüne itme alışkanlığını her yaptığında kahkahayı zor tuttu.

Bu oyun etkinliği sayesinde altısı da arkadaş oldu ve sık sık birlikte vakit geçirmeye başladılar.

Altı ay sonra Hikari, grup içindeki ilişkilerin eskisi gibi devam ettiğini sanıyordu, ancak hayal kırıklığına uğrayarak grupta iki çiftin oluştuğunu öğrendi.

Geriye sadece iki kişi kaldı: Hikari ve Yoji. Diğer dördünün de teşvikiyle onlar da çıkmaya başladılar. Yoji'nin bu kafede ona evlenme teklif ettiği an, tanıştıklarından beri üçüncü Noel arifesiydi.

'Evlilik konusunu konuşmadan önce biraz daha beklemeyi tercih ederim.'

Hikari sözlerini tam Yoji yüzük kutusunu çıkarırken söyledi. Bir yıldır birlikteydiler. Zaman zaman, Yoji'nin evliliği düşündüğüne ve böyle bir günün geleceğine dair ipuçları oluyordu.

'Beni yanlış anlamayın. Evlenmek istemediğimden değil.'

Dürüstçe düşündüğü şey şuydu: "Senin doğru kişi olduğundan emin değilim."

Ama bunu dile getirmekten ve onun duygularını incitme riskinden korkuyordu. Mükemmel bir erkek arkadaştı. Hikari'nin onları bir araya getiren ipucu çözme oyunlarına olan coşkusu muhtemelen şimdi onunkinden bile daha büyüktü. Üstelik devlet memuruydu, bu da güvenli bir gelir anlamına geliyordu.

Yine de, evlilik düşüncesi bile onda büyük bir isteksizlik duygusu uyandırıyordu. Ancak onu tedirgin eden şey gelecek değildi.

Peki ya Yoji'den daha uygun bir evlilik adayı ortaya çıkarsa?

Bu belirsiz beklenti, onunla evlendiği için pişman olmayacağına dair güvenini engelliyordu. Henüz yirmi sekiz yaşındaydı. Bu evliliği atlarsa, bir sonraki sefer mutlaka olacaktı.

Yirmi dört ya da yirmi beş yaşlarında evlenmiş, ancak şimdi birbiri ardına boşanmakta olan kadın arkadaşları vardı.

Belki de evliliğin kendisi konusunda kararsızdı. Yalnız yaşadığı sürece en azından hiçbir sıkıntı yaşamıyordu. Ve evlenmek için de büyük bir istek duymuyordu.

Şu anki durumumuzda yanlış olan ne?

Yoji evlilikten bahsettiğinde kalbinin hafifçe soğuduğunun da farkındaydı. Onu sevmediği anlamına gelmiyordu bu. Daha çok zamanlama meselesiydi. Şu anda, buna hazır değildi.

Şu anda …

‘İşim nihayet ilgi çekici hale geldi…’

Yalan değildi. Hikari bir yıl önce iş değiştirmiş ve düğün organizatörü olarak çalışmaya başlamıştı.

İş değiştirmeden önce büyük bir firmada çalışıyordu, ancak amirinin zehirli davranışları yüzünden istifa etmişti. Yeni işinde çalışma saatleri eskisinden daha düzensizdi, hafta sonu tatili nadirdi ve maaşı da daha düşüktü. Ama patronunu seviyordu ve işi tatmin ediciydi.

İşi gereği olsa da, karşısındaki mutlu gelin ve damadı izlerken gözlerinin dolduğu birçok an olmuştu. İşte tam da bu yüzden böyle düşünüyordu.

Yoji ile evlenirsem o kadar mutlu olacağımdan emin değilim.

O adımı atamadı ve bu duygusunu ifade edecek kelime bulamadı. Ne kadar inatçı ve sinir bozucu göründüğünün farkında olsa da, evliliğin ona yaşatacağı pişmanlığı istemiyordu.

'Çok bencil davrandığım için özür dilerim.'

Hikari başka hiçbir şey söylemedi ve bakışlarını aşağı indirdi. Bardağındaki kahve tamamen soğumuştu, ancak seviyesi bir milimetre bile düşmemişti.

‘Ah… Anladım. Sanırım aceleci davrandım.’

Yoji'nin bu sözlerin ardından gelen alaycı gülümsemesini görünce, kalbinde acı bir sızı hissetti. Bencilliği ona üzüntü veriyordu. Ama kendine yalan söyleyemezdi.

Eğer evlenseydi bile, bunun Yoji'ye mutluluk getireceğini düşünmüyordu.

Yoji, "Bekleyeceğim. Duyguların değişene kadar burada kalacağım," dedi ve soğuk kahvenin tamamını içti.

Hikari, Yoji ile bu kafede yaptığı görüşmeyi anlatırken, "Bu geçen yıl oldu," diyerek sözlerini tamamladı.

Hatırlayabildiği kadarıyla olayı doğru bir şekilde anlatmaya çalışmış ve o sırada nasıl hissettiğini tarif etmişti.

Hikari'nin hikayesini dinleyenler arasında kafe sahibi Nagare Tokita, garson Kazu Tokita ve tezgahta oturan kafe müdavimlerinden Fumiko Kiyokawa vardı.

Odada ayrıca, odanın en uzak köşesinde sessizce kitap okuyan bir kadın da vardı. Kısa kollu beyaz bir elbise giymişti ve Aralık ayı olmasına rağmen

üşüdüğüne dair hiçbir belirti göstermiyordu. Hikari'nin hikayesi onun ilgisini çekmemiş gibiydi, çünkü gözlerini bir an bile kitabından kaldırmadı.

"Ne? Yani, nasıl oldu da eline geçti?" diye sordu Fumiko, beyaz elbiseli kadının aksine her kelimeyi dikkatle dinliyordu.

'Beni terk etti. Altı ay önce.'

'Bekleyeceği sözü verdikten sonra seni terk mi etti?'

'Evet.'

'Sebebi neydi?'

‘Başka birinden hoşlandığını söyledi…’

'Ne oluyor be?'

Fumiko küçümseyen bir ifadeyle geriye doğru atıldı.

'Onu unut gitsin. Hangi adam yarım yıl beklemez ki? Onu rahat bırak ve hayatına devam et. Onunla evlenmemekte haklıymışsın gibi görünüyor! Eğer o bunu yaptıysa, geçmişe dönmenin bir anlamı yok!'

'Ne?'

Hikari şaşkına döndü. Fumiko ile daha yeni tanışmıştı - ve bu tanışma da sadece ikisinin de tesadüfen bu kafede bulunması sayesinde olmuştu - ama Fumiko hemen kendi önyargılı sonucuna varmıştı.

Bana yardım edebilir misiniz? Hikari, tezgahın arkasındaki Nagare ve Kazu'ya yalvarır gözlerle baktı, ancak Nagare sadece kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatarak düşünceli bir şekilde "Hım" dedi.

Kazu, bardağı parlatırken yüzündeki kayıtsız ifade o kadar belirgindi ki, dinleyip dinlemediğini anlamak bile zordu.

Bu kişiler kimler?

Aslında geçmişe dönmenin mümkün olduğuna inanmıyordu. Düşünceleri daha çok umutsuzca bir çaba gibiydi, keşke geri dönebilseydi diye dile getiriyordu. Elbette ne Nagare ne de Kazu ona, "İyi bir sebep göstermediğin sürece geri dönmene izin vermeyeceğiz" dememişti.

Fumiko, "Ne oldu?" diye sordu. Hikari, Fumiko'nun böyle bir soru sormasının ne anlama geldiğini bilmiyordu, çünkü daha yeni tanışmışlardı. Belki de Fumiko'nun diğer ikisi adına konuştuğunu düşündü. Bu yanlış anlama, geçmişe dönmesine izin verilmesi için bir neden belirtmesi gerektiği gibi yanlış bir sonuca varmasına yol açmıştı.

Bu yüzden, o iki kişinin kendisine hiçbir şey söylememesine kızmasının yanlış olduğunu fark etti. Ama yine de utandı.

Hikayesini ağzından kaçırmasının, sinirlenmesinin ve sonunda kendine acımasının tek sorumlusu kendisiydi.

Ben burada ne yapıyorum böyle?

Hikari tam da bu kafeye geldiğine pişman olmaya başlamışken…

"Geri dönebilirsin," diye bir ses geldi, sanki biri kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. Hikari başını kaldırıp tezgahın arkasında Kazu'yu gördü. Kazu işine ara vermiş ve ona bakıyordu.

'Gerçekten mi?'

'Evet.'

Hikari, Kazu'nun "Merhaba. Hoş geldin," ve Nagare'nin "Hımm," demesi dışında, tüm konuşmayı Fumiko'nun yaptığını fark etti.

Kazu'ya doğru adeta üzerine atlayacakmış gibi ileri atıldı. Nihayet konuya gelme zamanı gelmişti.

'Öyleyse geri dönmeme izin verin. Bir yıl önceki o güne geri dönmek istiyorum. Lütfen!'

'Geri dönmenin faydasız olacağını bilsek bile mi?'

Fumiko yine araya girmişti. Ama bu sefer Hikari ikna edilmeye hiç niyetli değildi.

'Nasıl olur da bunun boşuna olacağını söyleyebilirsiniz? Elbette, gidip tekrar denemeden bunu anlamanın bir yolu yok, değil mi?'

Hikari'nin ona bu kadar duygusal bir şekilde söylediği sözler karşısında Fumiko'nun gözleri kocaman açıldı. Hemen, "Özür dilerim, kendimi pek iyi ifade edemedim," diye yanıt verdi. Gerçekten de özür dileyen bir ifade takınmıştı.

Fumiko'nun tepkisini gören Hikari, aşırıya kaçan cevabından pişman oldu. Ancak Fumiko söylediklerinden geri adım atmadı.

‘Sanırım bilmiyorsunuz, değil mi?… Geçmişe dönebilirsiniz. Bunu yapabilirsiniz, ama yapsanız bile, ne kadar uğraşırsanız uğraşın, bugünü değiştiremeyeceksiniz.’

'Ne?'

Fumiko'nun açıklaması Hikari'nin istediği cevap değildi. Çünkü Hikari geçmişe dönüp bugünü değiştirmek istiyordu. Eğer bugünü değiştirmek için değilse, geçmişe dönmenin ne anlamı olurdu ki?

'Özür dilerim, ne diyorsunuz?'

"Demek istediğim şu ki, geçmişe dönüp onun teklifini kabul etseniz bile, hatta ona teklifte bulunsanız bile, bu onun başka bir kadına aşık olup sizi terk ettiği bugünü değiştirmeyecek."

"Ama, yani, mevcut durum neden değişmiyor?" diye sordu Hikari, sesi giderek daha da huzursuzlaşarak.

Kazu, gayet sakin bir şekilde, "Çünkü kural bu," diye yanıtladı.

'Kural mı?'

"Doğru. Geçmişe dönebilirsiniz, ancak uymanız gereken birkaç kural var."

Kazu sessizce konuştu, ama "mutlaka" kısmı hiç taviz vermeyecek kadar sertti. Kazu'nun soğuk bakışlarından anladığı kadarıyla, Hikari karşı koysa bile duvara karşı koymak gibi olacağını hissetti.

Böylesine umutsuzca bir çabalamanın boşuna olacağı hissine kapılmıştı. Yine de ikna olmamıştı ve karşı koymaya çalıştı.

'Peki ya ona evlenme sözü verirsem?'

'Evet, bunu yapabilirsiniz.'

'Daha sonra …'

'Ama evlenemeyeceksin.'

Bu kısa süreli mutluluk anı Hikari'yi daha da kararlı hale getirdi.

'Bir düğün salonu ayarlayacağız. Bizi ne durdurabilir ki?'

‘Mekan rezervasyonu yaptırsanız bile, tören bir sebeple aynı gün iptal edilebilir. Evliliğinizi resmi olarak kaydettirmeye çalışsanız bile, bunu kesinlikle kayıt ofisine göndermeniz mümkün olmaz.’

Hikari'nin zihni karmakarışıktı.

Geçmiş değişirse, bugün de değişir.

Bunun evrensel olarak kabul gördüğünü düşünüyordu. Şimdi bu durum tersine çevrilmişti.

'Şaka yapıyorsun, değil mi?'

Şaka yaptığını söyle.

'Bu konuda tamamen ciddiyiz.'

'Böyle bir kuralın olmasının sebebi ne olabilir ki?'

‘Bunun cevabını biz bile bilmiyoruz. Ama kural kesin. Bu kural var olduğu için onunla evlenmenizin imkanı yok. Ayrıca, başka biriyle tanıştığı için sizden ayrıldığını kesinlikle açıklayacak. O süre zarfında, onunla olan ilişkiniz ne gelişecek ne de bozulacak… Ayrılmadan önce ilişkiyi bitirmeye çalışsanız bile başaramayacaksınız.’

'Cidden?'

Hikari cansız bir şekilde ortadaki masadaki bir sandalyeye oturdu.

Böyle can sıkıcı bir kural olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Ayrılıktan birkaç ay sonra, bir gün hiç beklemediği bir anda Yoji'den aldığı bir e-posta sayesinde zamanda geriye gidebileceğini kafede öğrenmişti.

Sana evlenme teklifi ettiğim kafeye gelince... Orada zamanda geriye gidilebileceğine dair bir söylenti var.

Selamlaşma bile yoktu. Hikari, iki satırlık e-postayı görünce ürperdi. Tuhaf herif. Ayrılan kendisiydi ve şimdi anlaşılmaz bir nedenle ona şifreli bir e-posta gönderiyordu. Bu normal değildi.

Hikari, cevap bile vermeden, olayı tamamen görmezden geldi. Birkaç gün sonra, Yoji'nin ölüm haberini aldı. Bu tuhaf olaylar zinciri onu dehşete düşürmüştü. O garip rahatsızlığı hâlâ hatırlıyordu. Bir ipucu çözme oyunu oynarken yaşadığı, bir anda gelen ani bir içgörü hissi gibiydi; birbiriyle alakasız birkaç ipucunun bir araya gelerek tek bir cevaba ulaşmasıyla hissettiği duygu.

Teklif.

İhanet.

Ve elbette... son e-postasını da unutmayalım.

Ani ölüm ilanı.

Bu ipuçlarına sezgisel olarak verdiği tepkiye güvenerek kafeyi ziyaret etti. Geçmişe dönebiliyorsa, elbette bu bugünü de değiştirebileceğini düşündü. Ama bu umudu suya düştü.

Hikari'nin umutsuzca tavana baktığını gören Fumiko, "Şimdiki durumu değiştiremeyeceğini duyunca epey şok olmuşsun gibi görünüyor," dedi.

Nagare, "Bu normal bir tepki," diye yorum yaptı.

‘Ah, tabii ki.’ Fumiko'nun bu konuda ilk elden deneyimi vardı: Amerika'ya giden erkek arkadaşıyla buluşmak için kendisi de zamanda geriye yolculuk yapmıştı. O zamanlar Fumiko da kafenin kurallarını bilmiyordu.

Beş temel kural vardı.

> Geçmişe yolculuk yaparken, sadece kafeyi ziyaret etmiş kişilerle tanışabilirsiniz. Geçmişe yolculuk yaparken ne kadar uğraşırsanız uğraşın, bugünü değiştiremezsiniz. Sizi zamanda yolculuğa çıkaran sandalyede oturan bir müşteri var. Sandalyeden kalkamazsınız. Bir zaman sınırı var.

Şimdiki zamanı değiştiremeyeceğini öğrendiğinde, Fumiko'nun tepkisi Hikari'ninkiyle aynı olmuştu. Yine de, sadece Amerika'ya kaçan erkek arkadaşına birkaç şikayette bulunmak için geri dönmeyi seçmişti. Sonuç

olarak, onun gitmesini engelleyemedi, ancak gerçek duygularını bilerek geri döndü.

Nagare, tezgahın başında oturan Fumiko'ya, "Bu arada, Amerika'daki erkek arkadaşın nasıl?" diye sordu.

Fumiko cevap vermek yerine neredeyse boş olan kahve fincanındaki son yudumu içtiğinde kısa bir sessizlik oldu. "Ah, şey, eminim iyidir," diye kayıtsızca yorum yaptı.

'Ondan haber alamadın mı?'

Fumiko, işaret parmağıyla tezgahın üzerindeki bardağın kenarını okşadı. Davranışlarından, orada bulunan Hikari için bile, Amerika'daki erkek arkadaşıyla iletişiminin muhtemelen hiç olmadığı açıktı.

'Hiç haber olmaması iyi haberdir.'

Nagare sessizce Fumiko'nun bardağını aldı ve yeniden doldurmak için mutfağa götürdü.

‘Sanırım öyle.’ Nagare gittikten sonra Fumiko kendi kendine mırıldanmaya başladı.

Ondan hoşlanmıyorum.

Hikari, bir nedenden dolayı Fumiko'yu sinir bozucu bulduğunu fark ediyordu.

Ancak onun rahatsızlığı, daha önce hiç tanışmadığı ve hatta kafe çalışanı bile olmayan Fumiko'nun, zamanda geriye gitse bile bugünün değişmeyeceğini ukala bir tavırla söylemesinden kaynaklanmıyordu.

Aksine, Hikari duyduğu bilgi kırıntılarından bile, Fumiko'nun erkek arkadaşından haber alamamasının tek sebebinin, onunla iletişime geçmek konusunda çok inatçı olması olduğunu anlayabiliyordu.

Konuşma erkek arkadaşına gelince birdenbire daha az konuşkan oldu.

Bazen, birisi çok fazla şey söylemese bile, yüz ifadelerinden ve jestlerinden duygularını anlayabilirsiniz. Fumiko'nun gözlerini aşağıya indirmesinden ve alt dudağını ısırmasından gerçek duygularını sakladığını anlayabiliyordu.

Erkek arkadaşından haber alamadığı için hayal kırıklığına uğradığına şüphe yoktu ama bunu ona söyleyemedi.

Kendini kim sanıyor ki?

O, ince ve güzel bir kadındı. Kusursuzca şekillendirilmiş yüzü, güçlü bir rekabetçi ruhu ve yüksek bir gurur duygusunu yansıtıyordu. Hikari için böyle bir kadının, erkeği önce kendisiyle iletişime geçmeden onunla iletişime geçmeyi düşünmeyeceği açıktı.

Ne kadar aptalca.

Basit bir mesaj sorunu çözebilirdi. Ulaşabileceği bir partneri vardı ve sebepsiz yere inatçı davranmayı seçiyordu. Hikari, Fumiko'yu kıskandığını fark etti. Hissettiği rahatsızlık kıskançlıktan kaynaklanıyordu.

Bu kadın çok güzel ve bir de erkek arkadaşı var. Benim sahip olmadığım her şeye sahip.

Hiçbir erkek, Fumiko'nun ondan hoşlandığını duymaktan rahatsız olmazdı. Hikari bu tür bakışları kıskanıyordu. Eğer Fumiko Amerika'daki erkek arkadaşından ayrılırsa, kısa süre sonra başka bir adamla çıkmaya başlayacaktı. Erkeklerin onu rahat bırakmasının imkanı yoktu. İletişime geçilmemesine üzülmeyi göze alabilecek çok az kadın vardır.

Tanrı nasıl bu kadar adaletsiz olabilir? Bana böyle bir avantaj bahşetmedi. Ama yine de Yoji'nin teklifine cevap vermeyi erteledim. İpucu çözme grubunda sadece ikimiz kaldığımız için, anın akışına kapıldım ve beni sürükledi. Ama Yoji'nin beni görünüşümden değil, içimdeki özelliklerden dolayı sevdiğini düşünme hatasına düştüm. Yanlış varsaydım. Sonuçta erkeklerin gördüklerine göre seçim yaptığını unutmuştum.

'Ben bekliyor olacağım.'

Hikari, Yoji'nin ona söylediği sözlere inanmıştı. Ya da inanmıştı, ta ki Yoji ona, "Başka biriyle tanıştım," diyene kadar. O zaman da haksızlığa uğradığını hissetmişti.

Hayır, onu beklettiğim için muhtemelen benim hatamdı. Ama yine de, daha güzel olsaydım... diye düşünmeden edemiyorum.

Yüzü son derece sıradandı, belirgin hiçbir özelliği yoktu. Sadece tombul göz kapakları, düşük bir burun ve ince dudaklar – zarif ve güzel Fumiko'nun aksine.

Keşke Fumiko'nun gözlerine, burnuna veya dudaklarına sahip olsaydım, belki Yoji yeni bir kız arkadaş edinme isteğine kapılmazdı.

Hikari'nin istediği her özellik Fumiko'da mükemmel bir şekilde mevcuttu. Bu da Fumiko'yu rahatsız eden şeydi.

Çirkin kıskançlığım.

Ne olduğunu biliyordu. Ve hiçbir şey gerçekten onunla kıyaslanamazdı. Yine de Yoji'nin yüzü aklına her geldiğinde, başka biriyle tanıştığını söylediğinde, dayanılmaz bir his duyuyordu.

O gün onun evlilik teklifini kabul etseydim ne olurdu acaba? Kesin olan bir şey var ki, o kadar iğrenç derecede kıskanç olmazdım.

Ama artık çok geçti. Yoji'yi bir daha asla göremeyecekti.

'Aslında …'

Hikari başını kaldırmış ve Nagare'den ikinci fincan kahvesini alan Fumiko ile konuşuyordu. Fumiko kahveye odaklanmıştı ve Hikari'nin kendisiyle konuştuğunu hemen anlamadı.

'Ah, özür dilerim. Benimle mi konuşuyorsunuz?'

Fumiko fincanı tabağına geri koydu ve Hikari'ye doğru döndü.

'Erkek arkadaşım…'

'Hmm?'

'Öldü. Ayrıldıktan sonra…'

'Ne?'

Hikari'nin ani açıklaması üzerine Fumiko'nun gözleri faltaşı gibi açıldı. Tezgahın arkasında duran Nagare ile bakıştı.

"Önceden var olan bir kalp rahatsızlığı vardı. Bazen bu yüzden hastaneye gittiğini biliyordum."

Masada duran şekerliğe dalgın dalgın bakarken, Hikari sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi hikayesini anlatmaya devam etti.

'Benden ayrıldığında, onun öleceğini asla düşünmemiştim. Evlenmeyi ertelememden dolayı hayal kırıklığına uğramış olabileceği düşüncesi beni sinirlendirmişti.'

Ancak …

Kalbinde hafif bir şüphe vardı.

Ya ölümcül bir hastalığa yakalandığını biliyorsa ve benden ayrılmak için başka biriyle görüştüğüne dair bir yalan uydurduysa?

Hikari bu düşünceyle kendiliğinden homurdandı.

O asla böyle bir şey yapmazdı…

Bu fikir fazla kusursuz bir çözüm gibi görünüyordu. Bunu düşünmek bile onu utandırıyordu.

Peki ya gerçekten de böyle bir şey olmuşsa?

Ayrılıktan bu yana geçen altı ay boyunca onu altüst eden duygular yersiz olacaktı.

Buna nasıl tepki vermem gerekiyor?

Nagare ve Fumiko'nun kendisini izlediğini fark eden Hikari, başını hafifçe salladı.

Şu an hiçbir şey yapamam. Hiçbir şey değişmez. Ve eğer bugünü değiştiremiyorsak, geçmişe dönmenin de faydası olmaz.

Hikari, kendisini rahatsız eden şeyi kelimelere dökmeye cesaret edemedi.

"Zamanı geri alabilseydim, en azından çok geç olmadan tedavi görmesi gerektiğini söyleyerek ona yardımcı olabilirdim... Belki ona yardım etseydim, ayrılmak zorunda kalmazdık," dedi güçsüz bir sesle.

Geçmişi geri getirmenin imkansız olduğunu kabulleniyordu. Eğer böyle bir şey mümkün olsaydı, bu kafe olduğundan çok daha ünlü olurdu. Şüphesiz ki, geçmişteki haksızlıkları düzeltmek isteyen müşterilerle dolup taşardı. Ama loş, penceresiz odaya baktığında, tek müşteriler beyaz elbiseli bir kadın ve Fumiko'ydu.

Menüdeki bir fincan kahvenin fiyatı sadece üç yüz seksen yendi.

Menüdeki en pahalı yemek, dokuz yüz seksen yen fiyatıyla perilla naneli tavuklu kremalı makarnaydı.

Kafe işletmeciliği hakkında hiçbir şey bilmeyen Hikari için bile, bu kadar müşteri için bu menü ve fiyatlandırmanın sürdürülebilir olmadığı açıktı.

Eğer zamanda geriye gidip bugünü değiştirmek mümkün olsaydı, bir fincan kahvenin fiyatı on bin yen veya hatta on katı olsa bile müşteriler yine de buraya gelirdi.

Dolayısıyla durum açıktı.

Eğer zamanı geri alarak bugünü değiştiremiyorsanız, bu kafenin hiçbir değeri yok.

Hikari artık tam olarak buna inanıyordu.

Eğer geçmişe dönüp Yoji'yi kurtarabilseydi; eğer Yoji'nin evlilik teklifini kabul edebilseydi; ve eğer birlikte mutlu bir hayat yaşayabilselerdi, Hikari seve seve bir milyon yen öderdi. Hayır, fiyat on milyon yen bile olsa öderdi. On milyon yen bir insanı ölümden kurtarabilseydi, bu yine de bir fırsat olurdu.

Yine de, şimdiki zamanın değiştirilemeyeceğini bildiği için bu kafe ona çok sıkıcı görünüyordu. Sonunda anlamıştı. Normalde bir insan bu kafede zamanda geriye gitmek istemezdi.

'Her neyse, bence bu zaman kaybıydı. Ayrılıyorum. Ne kadar borcum var?'

Hikari ayağa kalktı ve sandalyenin üzerine asılı duran paltosunu aldı. Kasaya baktığında Kazu'nun zaten orada beklediğini gördü.

Hikari sipariş fişini Kazu'ya verdikten sonra Kazu, "Üç yüz seksen yen," diye yanıtladı.

O kadar sıradan ki. Kafeye girdiğinden beri Hikari, Kazu'yu garip bir şekilde varlığı olmayan bir garson olarak görüyordu. Neredeyse hiç konuşmayan Kazu, hizmet sektörüne hiç uygun değildi. Hikari konuşurken

bile, uygun cevapları verenler Fumiko ve Nagare olurken, Kazu sessizce bardaklarla ilgileniyordu. Duvar gibi bir mesafeli tavrı vardı.

Fumiko'nun görünüşü Hikari'yi kıskandırsa da, Hikari onun hikayesini dinlediği için olumlu bir izlenim bırakmıştı. Nagare ise kollarını kavuşturmuş bir şekilde homurdanarak karşılık vermişti, ancak Hikari onun dikkatle dinlediğini anlayabiliyordu.

Beyaz elbiseli kadın dışında, yalnızca Kazu kayıtsız görünüyordu.

"Böylece gitmek istediğinden emin misin?" diye sordu aynı Kazu, ödeme yapmak için kasanın önünde duran Hikari'ye. Hikari hemen ne demek istediğini anlamadı. Belki bir şeyini unuttuğunu düşündü. Omuz çantasını kaptı ve hatta oturduğu koltuğu bile taradı, ama hiçbir şey göremedi.

Fakat …

Hiçbir şey geride bırakmadım... ama bir şeyler çözümsüz kalmış gibi görünüyor.

…Hikari'nin göğsünde hâlâ bir şeyler kemiriyordu. Ama Kazu'nun bunu dile getirmesi imkansız görünüyordu. Özellikle de Hikari'nin bu duyguyu kendi zihninden silmeye çalıştığını düşünürsek.

Kazu'dan para üstünü alırken, "Evet," diye refleks olarak yanıtladı.

Bu şekilde gitmem gerçekten sorun olur mu?

Bu cevabı vermek Hikari için bir mücadele olmuş ve kendini kaybolmuş hissetmesine neden olmuştu. Kazu onun gitmesini engellemiyordu. Sadece, "Böyle gitmek istediğinden emin misin?" diye sormuştu. Ama bu, kalbindeki kemirici acıyı daha da yoğunlaştırmıştı. Yoji ölmeden önce onunla ayrılmış ve başka biriyle tanıştığını söylemişti. Ama gerçekten başka bir kadınla mı tanışmıştı? Bu, daha önce verdiği bekleme sözüyle uyuşmuyordu.

Eğer benden ayrılmak için başka bir kadın olduğunu yalan söylediyse?

Eğer durum böyle olsaydı, hikaye değişirdi. Bu, Yoji'nin, ayrıldıklarında Hikari'yi saran o duyguları (öfkeyi) kasten yarattığı anlamına gelirdi.

Yoji, benden nefret etmemi sağlamak için kasten ayrılığı mı planladı?

Neden?

Sanırım bu anlaşılabilir bir durum.

Yas tutmamı istemiyordu.

Devam etmek.

Bunların hepsi spekülasyon. Geçmişe pembe gözlüklerle bakıyorum.

Ama yine de… Ya Yoji beni umutsuzluğa düşmekten kurtarmak için gerçekten yalan söylemişse?

Kazu'nun basit sorusu, muhtemelen düşünmemek veya fark etmemek için içine sakladığı bir duygu yumağının açığa çıkmasına neden oldu. Ancak Yoji'nin kişiliği göz önüne alındığında, olaylar daha anlamlı hale gelmeye başlıyordu.

O, bekleyeceğini söyledikten sonra kalbi bu kadar kolay değişecek türden bir adam değildi. Eğer öyle bir adam olsaydı, kadın onu bu kadar sevmezdi.

Ne yapmalıyım?

Hikari ödemeyi yaptıktan sonra ayrılmadı ve Fumiko ona garip garip baktı. Kazu ise kasadan ayrılmak yerine orada durmuş, gözlerini kaçırıyordu. Sıradan bir garson olsaydı, ödeme bittikten sonra başını eğip, "Geldiğiniz için teşekkür ederim," derdi. Ama dememişti.

Bunun yerine, Kazu sadece bir şey bekliyor gibiydi. Hikari, Kazu'nun bu şekilde davranmasını izlerken, birdenbire aklına bir şey geldi.

'Şey, bir şeyi daha teyit etmek istiyorum.'

Kazu, sanki Hikari'nin sorusunu bekliyormuş gibi, "Elbette, nedir?" diye yanıtladı.

'Geçmişte ne kadar uğraşırsan uğraş... yani ne söylersen söyle, bugünü değiştiremezsin, değil mi?'

'Bu doğru.'

'Öleceğini söylesem bile mi?'

'Evet.'

"Ama bu onun hayatının geri kalanını etkilemez mi?"

"Öleceği söylense bile, hayatının geri kalanında hiçbir değişiklik olmayacak. Çünkü 'şimdiki zaman değişmez' kuralı onu koruyacak."

'Peki ya onun bunu biliyor olması gerçeği? Hafızasına ne olacak?'

'Bu olduğu gibi kalacak.'

'Tamamen sağlam mı?'

'Şey, kişiliğine bağlı olarak buna inanabilir veya inanmayabilir.'

'Yani, bunu şaka olarak mı göreceği yoksa ciddiye mi alacağı tamamen ona kalmış demek istiyorsunuz?'

'Kesinlikle.'

'Anlıyorum.'

Tahmin ettiği gibiydi, bu da şu anlama geliyordu: O, günümüzde Yoji'nin başka bir kadından hoşlandığını biliyordu ama geçmişteki Yoji bunu bilmiyordu. Ayrıca, geçmişe dönmeyi seçse de seçmese de, Yoji'nin onu terk edeceği gerçeğini değiştirmeyecekti. Ama şimdiki zaman her iki durumda

da aynı kalsa bile, Yoji'nin yerinde olsaydı bu senaryolar ne kadar farklı olurdu?

Peki ya Yoji, öleceğini bildiği halde benim çıkarım için yalan söylemiş olsaydı?

Hikari, Yoji'nin yaklaşan ölümle başa çıkma şeklinin, eğer o gün teklifini kabul etmiş olsaydı, cevabını ertelemek yerine tamamen farklı olup olmayacağını merak etti. Şimdiki zaman değişmez kalsa da, onun deneyiminin biraz da olsa değişebileceğini hissetmeden edemedi.

En azından o gün ile ölüm günü arasındaki aylar farklı olurdu. Başka biriyle tanışsa bile, bu da sorun olmazdı ve eğer o diğer kadın bir yalan ise, o kadar daha iyi olurdu.

Bu benim için anlamsız olsa bile, Yoji için yine de anlamlı olabilir.

Hikari, hâlâ kendisine bakmakta olan Kazu'ya baktı.

'İkinci bir düşünceyle, sanırım geri döneceğim. İşlerin böyle sonuçlanmasını beğenmedim, bu yüzden en azından küçük bir değişiklik denemek istiyorum.'

Kazu sert bir şekilde, "Pekâlâ," diye yanıtladı. Topuklarının üzerinde döndü ve mutfağa girdi.

Ayrılmakta ısrarcı görünmesine rağmen fikrini neden değiştirdiğinin sorulmaması biraz hayal kırıklığı yarattı. Aslında rahatsız edici derecede tuhaf bir durumdu; sanki Kazu onun düşüncelerini okuyabiliyordu.

Hikari masaya döndüğünde Fumiko, "Bu ani fikir değişikliğinin sebebi ne?" diye sordu. Hikari, Fumiko'nun bu soruyu soracağını tahmin ediyordu, çünkü onu çok az tanıyordu. Ancak bu sefer her şeyi anlatmak zorunda hissetmedi.

Hikari kısaca, "Pişman olmak istemiyorum," dedi.

"Ah, bu mantıklı," dedi Fumiko ve düşüncelere dalmış gibi başka hiçbir şey söylemeden, yapması gereken bir şey olduğunu hatırladığını söyleyerek kafeden hemen ayrıldı.

Kapı zili CLANG-DONG diye çınladı.

Belki de Amerika'daki erkek arkadaşıyla iletişime geçmeye gitmişti, ya da belki de başka bir şeydi.

Hikari, "Pişmanlık duymak istemiyorum" dediğinde, Fumiko'ya belki de inatçı olmanın pişmanlığa yol açabileceğini ima ediyordu. Belki de bu mesaj yerine ulaştı. Başkalarının sözleri hakkında ne hissettiklerine ve hangi eylemi yapmak istediklerine karar vermek her bireyin kendi tercihine kalmıştır.

Birkaç dakika önce, bu Hikari'nin kararıydı. Kafeden ayrılmak üzereyken Kazu'nun sıradan bir sözü, geçmişe dönme isteğinden vazgeçmesine neden olmuştu. Şimdi, mevcut durum değişmese bile, zamanda geriye gitmenin mantıklı olabileceğini düşünüyordu.

Yoji için yapacağım.

Yoji ile çıktığı zamanlarda hissettiklerine dair belirsiz bir anı bile kalbini sıkıştırdı. Şimdiye kadar bu tür duyguları kabul etmekten bile kaçınmıştı.

O kadar çok şey oldu ki, duygularımı ilk defa bu kadar soğukkanlılıkla ele alıyorum... Şimdi bunu yapabildiğime göre... Sanırım onu gerçekten sevmişim.

Ve… Emin olmam gereken bir şey var… Hikari artık geri dönmek konusunda tereddüt etmiyordu. Paltosunu sandalyenin arkasına astı ve tekrar oturdu. Bir süre sonra Kazu mutfaktan döndü.

Hikari'ye bir kahve daha doldurduktan sonra Kazu, şimdiki zamanı değiştirememek kuralının yanı sıra diğer birkaç kuralı da ona anlattı. Sadece kafeyi ziyaret etmiş kişilerle görüşebileceğini; geçmişe dönebilmek için belirli bir sandalyeye oturması gerektiğini; ve geçmişteyken o sandalyeden kalkamayacağını öğrendi.

Hikari bu kuralları can sıkıcı bulsa da, hiçbiri önemli bir engel teşkil etmiyordu. Ancak sadece bir tanesi özellikle şaşırtıcıydı.

'Bir hayalet mi?'

Kazu, uzaktaki koltukta oturan beyaz elbiseli kadının aslında bir hayalet olduğunu açıklamıştı.

İlk başta bunun bir şaka olduğunu sandı. Ama sonra Kazu devam etti, "Evet. Geçmişe dönmek için, onun tuvalete gitmek için kalkmasını beklemeniz gerekecek." Kazu'nun bunu yüz ifadesini değiştirmeden açıklaması Hikari'yi şaşkına çevirdi. Kazu şaka yapacak türden biri gibi görünmüyordu.

Zaten zamanda geriye gitmekten bahsediyorlardı, işler daha da tuhaf olamazdı – işin içine bir hayalet girse bile. Bu yüzden hayaletlerin varlığını kabul etmeye karar verdi. Ama…

'Tuvalet mi? Hayalet olmasına rağmen hâlâ tuvalete mi gidiyor?'

Ne kadar düşünse de, bir hayaletin neden böyle bir şey yapacağını aklına sığdıramıyordu. Kazu'nun ifadesiz yüzüne baktı, hâlâ "Şaka yapıyordum" diyebileceği ihtimaline açıktı, ama gayet sakin bir şekilde devam etti: "Evet. Her gün sadece bir kere tuvalete gider. Oturabileceğin o fırsat penceresi işte."

Kazu, Hikari'nin şaşkınlık, şüphe veya şok dolu tepkilerinden hiç etkilenmemiş gibiydi. Elbiseli kadının ne zaman tuvalete gideceğini kimsenin bilmediğini ve Hikari'nin isterse kapanış saatinden sonra da boş sandalyeyi beklemek için kafede kalabileceğini açıkladı. Hikari duvardaki sarkaçlı saatlere baktı. Her saatin farklı bir zamanı gösterdiğini ve sadece ortadaki saatin doğru olduğunu fark etti.

Tam saat beşe vurduğu anda ona bakıyordu ve beş kez gong çaldı.

Hikari, "Bekleyeceğim," dedi ve yeni doldurulmuş kahve fincanını aldı. Genellikle hazır kahve veya kendi demlediği filtre kahve içen Hikari için, bu kahvenin tadı, bildiği kahveyle aynı değildi. Yoji ile bu kafeye geldiğinde içtiği kahveyle aynı olduğundan oldukça emindi, ancak tadını artık hatırlamıyordu.

Aklım başka şeylerle meşguldü.

Hikari yukarı baktığında, tam karşısında beyaz elbiseli bir kadının sessizce kitap okuduğunu gördü. Tuvalete giden bir hayalet fikri oldukça tuhaftı. Ama kadının kitap okuyor olması da en az o kadar garipti. Hikari, kadının ne tür bir kitap okuduğunu merak etti.

Sayfaları okuduğunu düşündüren bir tempoda çeviriyordu. Peki bu, içeriği de anladığı anlamına mı geliyordu? Hayaletlerin ilgisini çeken kitaplar varken, bazılarını hiç mi çekmiyordu? Hikari, karşısında oturan beyaz elbiseli kadına karşı giderek daha fazla meraklanıyordu.

Hikari, beyaz elbiseli kadına gayriresmi bir şekilde, "Okuduğunuz kitap nedir?" diye sordu. Aslında bir cevap beklemiyordu ve nitekim bir cevap da gelmedi.

Nagare onun yerine, "Kaname romanlardan hoşlanır," diye yanıtladı. Hikari, hayalete adıyla hitap etmesini garip buldu, ancak daha çok ilgisini çeken şey hayaletin ne tür kitaplar okumayı sevdiğiydi.

'Bunu nereden biliyorsunuz?'

‘Hayattayken… Ah… şey.’

'Ne?'

Nagare, yutkunarak ve pişmanlıkla mırıldanarak sözünü kesti. Kazu'yu görünce verdiği tepkiye bakılırsa, onun orada durduğu bir ortamda bu konuyu konuşmak onun için rahatsız edici olmalıydı. Ama Hikari, "Hayattayken..." diye duyduğunu açıkça anlamıştı.

Ayrıca Nagare'nin kadından Kaname diye bahsettiğini de belirtti. Bu Kaname'nin kafe ile bir bağlantısı olmalıydı. Nagare'nin tepkisine bakılırsa,

hassas bir konu olmalıydı. Ama bir şey ne kadar gizliyse, insanlar o kadar çok öğrenmek ister.

Hikari tam "Kaname kim?" diye sormak üzereyken...

Kanat.

Bir kitabın kapanma sesiydi. Beyaz elbiseli kadın yavaşça ve sessizce ayağa kalktı. Hikari'nin refleks olarak omuzlarını dikleştirip kendini hazırlaması gerekti.

Ayağa kalktı! Hayaletin bacakları varmış!

Beyaz elbiseli kadın, duyulabilir bir ayak sesi olmadan, dehşete kapılmış Hikari'nin yanından geçti, girişten çıktı ve tuvalete doğru sağa döndü.

'Bu koltuk boş.'

'Eh?'

Elbiseli kadını izlerken dikkati dağılan Hikari, Kazu'nun karşısında durduğunu ancak yeni fark etti.

'Orada oturacak mısınız?'

'Evet, elbette!' diye yüksek sesle yanıtladı Hikari.

“Pekala. Ama buna geçmeden önce, açıklamam gereken bir önemli kural daha var.”

'Başka bir önemli kural daha var mı?'

'Evet.'

Hikari, beyaz elbiseli kadının kim olduğunu merak ediyordu. Ama şimdi daha önemlisi Yoji ile buluşmaya geri dönmekti. Kısa bir duraksamanın ardından, "Hangi kuraldan bahsediyorsunuz?" diye sordu.

'Sandalyeye oturduktan sonra size bir fincan kahve dolduracağım.'

'Yine mi kahve? Ama az önce bana ikram ettin.'

Hikari önündeki kahve fincanını işaret etti.

'Bu, diğerinden farklı bir kahve olacak.'

‘…Pekala.’

Kafeye girdiğinden beri Hikari bir fincan kahve içmişti bile. İkinci fincanından da ilk yudumunu almıştı ve bitirmeyi planlamasının tek nedeni, bitirmemenin israf olmasıydı.

Üçüncü fincan…

Kahveden nefret etmiyordu. Yine de üçüncü bir fincan kahve içmek zorunda kalma fikri ona hiç çekici gelmiyordu.

İfade gücü tükenmiş olan Hikari hafifçe iç çekti.

'Tamam, devam et,' diyerek Kazu'yu kuralı açıklamaya teşvik etti.

'Geçmişte geçireceğiniz süre sınırlı olacak; size kahve ikram ettiğim andan kahve soğuyana kadar. En önemlisi, kahve soğumadan önce tamamını içmelisiniz.'

'Soğumadan önce mi?'

Hikari elini önündeki bardağa koydu. Doldurulmasının üzerinden belki beş altı dakika geçmişti ama hala sıcaktı. Soğumasına birkaç dakika daha vardı. Bu da muhtemelen geçmişe dönüş süresinin on beş ila yirmi dakika olacağı anlamına geliyordu. Yoji'nin teklifini kabul edip geri dönmek için bunun yeterli bir süre olacağını düşündü. "Tamam, anlıyorum," diye yanıtladı. Bu o kadar önemli bir kural gibi görünmüyordu. Şimdiki zamanı değiştirememenin daha büyük bir sorun olduğu açıktı.

'Yani, kahve soğumadan önce hepsini içmem gerekiyor, değil mi?'

Hikari bu kuralı kabul etmekte hiç zorlanmadı. Soğumadan hepsini içmek şaşırtıcı derecede basit bir istekti. Hikari ikinci kahve fincanını aldı ve kontrol etmek için iki yudum içti. Hala ılık değildi, ama tek seferde içilemeyecek kadar da sıcak değildi. Soğumadan hepsini içmesi söylenmişti, ama merak etti, bir insan bunu nasıl bitirmezdi ki?

‘Bu arada, hepsini içmezsem ne olur?’ Merak ettiği için sordu.

Kazu hemen cevap vermedi. "Eğer bitirmezsen..." Garip bir şekilde duraksadı.

'Eğer bitiremezsem?'

Peki sonra ne olacak?

Hikari, cevabı beklerken umutsuzca kaşlarını kaldırdı.

'O halde şimdi sıra sende, hayalet olup sürekli o sandalyede oturacaksın.'

'Ne?'

Hikari, beyaz elbiseli kadının tuvalete gitmek için ayrıldığı girişe doğru baktı, sonra da bakışlarını yavaşça, beyaz elbiseli kadının -ya da daha doğrusu hayaletin- oturduğu koltuğa ifadesizce bakan Kazu'ya çevirdi.

Bir dakika, hayatımı riske mi atacağım?

Geçmişe dönme kurallarının ne kadar büyük bir risk taşıdığının farkında değildi. Birdenbire aklına ciddi bir soru geldi.

Kahve soğuyana kadar mı? Bu çok genel bir ifade değil mi?

Hikari, kahvenin ne kadar soğuk olduğunu kontrol etmek için elini önündeki bardağa bir kez daha dayadı.

Hey, ne?

Birkaç dakika önce sıcaklığını hissediyordu, ama şimdi kesinlikle soğuktu.

İnanılmaz! Bu ne zaman oldu?

Ne kadar soğuktu? Birdenbire Hikari'nin hiçbir fikri kalmamıştı. Fincan soğuksa, her şey bitmiş miydi? Yazın bile soğuyan kahve ılık kalırdı.

Hikari'nin kafası iyice karışmaya başlamışken, Kazu sordu: "Ne yapmak istersin?"

Onun sade ve sıradan bir şekilde sorduğu sorunun anlamı açıktı: Artık bir hayalete dönüşme riskinin olduğunu anladığınıza göre, hâlâ geçmişe dönmek istiyor musunuz?

Ona son bir kez daha ayrılma şansı veriyordu. Eğer istifa etmek istiyorsam, şimdi tam zamanı.

Bunu duyan Hikari, duygularını bir kez daha gözden geçirdi. İki sebepten dolayı zamanda geriye gitmeye karar vermişti.

Öncelikle, Yoji'nin "Başka biriyle tanıştım" iddiasının doğru olup olmadığını öğrenmek istedi.

Ama öte yandan, başka bir kadınla görüşmüş olması doğru olsa bile, Yoji'nin o gün ona evlenme teklif ettiği sırada böyle bir şey olmamış olurdu, bu yüzden önemi yoktu.

Bu yüzden onun teklifini kabul etmeyi planlıyordu. Bunu Yoji'nin iyiliği için yapmak istiyordu.

Ona nasıl hissettiğimi düzgün bir şekilde anlatmak istiyorum.

Bu aynı zamanda kendi yararına daydı. Ama hayalete dönüşme riskini göze alarak bunu yapmak çok fazlaydı. Sadece kahve soğumadan önce tamamını içmesi gerekiyordu. Ancak "soğumadan önce" kuralının belirsizliği onu korkutuyordu. Konuşmaya o kadar kaptırabilirdi ki, soğumadan soğumaya geçiş anını kaçırabilirdi. Bu sıcaklık sınırı sadece bir derece veya bir derecenin onda biri olabilirdi. Ne kadar çok düşünürse, cevap vermek o kadar zorlaşıyordu.

Ama şimdi onu görmeye gitmezsem, daha çok pişman olabilirim.

Hikari önündeki ikinci fincan kahveyi bir çırpıda içti. Soğumuştu. Boş fincana baktı. Hala sıcak olduğunu sanmıştı. Ama içmeye kalktığında tamamen soğumuştu. Sıcaklığını bilmiyordu.

Fakat şimdi, kahvenin soğuk olduğunu acı bir şekilde fark edince, kahvenin soğuması için geçen süre, hayal ettiğinden daha belirsiz ve kısa görünmeye başladı. O anda kendi zaman algısına güvenemeyeceğini anladı. Belki de zamanın kendisi bile mutlak değil, göreceliydi.

Yani bir sonuca vardı. Bardağı elimde tutmaya devam etmem ve ılıklaşır ılıklaşmaz bir çırpıda içmem gerekiyor.

Hikari bardağı tabağın üzerine koydu. Yavaşça ayağa kalkarken, "Sanırım," dedi, "onu bir kez daha görmek ve ona duygularımı yüz yüze, düzgünce anlatmak istiyorum."

Bu sözleri söylemek ona daha fazla kararlılık hissi verdi.

Bir daha pişman olmak istemiyorum.

Geri dönmeyi haklı çıkaracak bir sürü sebep sıralaması yapması gerektiğini düşünmüştü, oysa aslında buna hiç gerek yoktu.

Ne pahasına olursa olsun Yoji'yi görmek istiyorum.

İhtiyaç duyulan tek şey buydu.

Kazu arkasını dönüp mutfağa doğru giderken, "Pekâlâ," dedi.

Hikari, tezgahın başında onu sessizce izleyen Nagare'ye, "Oturabilirim, değil mi?" diye sordu.

"Evet, elbette," diye kibar bir el hareketiyle yanıtladı. Hikari dudağını ısırdı ve onu zamanda geriye götürecek olan sandalyenin önünde durdu. Kalbinin daha hızlı attığını hissetti. Sadece oturmak onu geçmişe götürmezdi elbette, ama yine de ne olacağını bilmiyordu. Dikkatlice masa ile sandalye arasına kaydı ve yavaşça oturdu.

'…'

Hiçbir şey olmadı. Sanki sıradan bir sandalyede oturuyormuş gibiydi. Fark ettiği tek şey, sandalyenin tamamının biraz soğuk olmasıydı. Aslında, sadece sandalye değil, etrafını saran soğuk bir havayı hissetmeye başladı. İlk endişesi dağıldıkça, etrafını saran soğuk havayı da hissetmeye başladı.

Hayalet işte burada oturuyordu.

Bu düşünce aklından geçer geçmez, tüyleri diken diken oldu.

Kim bilir, belki de sonsuza kadar burada oturmak zorunda kalacağım.

Bu görüntü Hikari'nin aklına gelir gelmez, gözlerini kapattı ve onu dağıtmak için başını salladı. Kazu mutfaktan geri döndü.

Elinde bembeyaz bir fincan ve gümüş bir çaydanlık bulunan bir tepsi vardı. Zaman yolculuğu koltuğunda Hikari'nin yanında duran Kazu, elbiseli kadının kullandığı fincanı alıp bembeyaz fincanı Hikari'nin önüne koydu.

'Hazırsanız, kahvenizi şimdi doldurayım.'

'Evet, hazırım.'

'Geçmişe dönerken sizin için mevcut olan süre, kahveyi bu bardağa döktüğüm andan soğuduğu ana kadar olan süredir.'

'TAMAM.'

Hikari bunu az önce duyduğunda, kahvenin soğumasına belki on beş ila yirmi dakika kaldığını varsaymıştı. Ancak hepsini zamanında içememenin

riskini bildikten sonra, olaylara bambaşka bir açıdan bakmaya başlamıştı. En fazla on dakika içinde hepsini içme baskısı hissediyordu, hayır, mümkün olan en kısa sürede içmeliydi. Bunu aklında tutarken, Kazu'nun ona bir şey uzattığını fark etti. Bir karıştırıcıya benziyordu. On santimetre uzunluğundaydı.

"Bu nedir?" diye sordu Hikari gözleriyle Kazu'ya.

Kazu, karıştırıcıya benzeyen nesneyi bardağa koyarken, "Bunu bardağın içine, şöyle koyarsan, kahve soğumadan önce uyarı sesi çıkaracak," diye yanıtladı.

'Bu bana kahvenin soğumaya başladığını gösterecek mi?'

'Evet.'

Bana böyle kullanışlı bir şeyin var olduğunu biraz daha önce söyleyebilirdin. Az önce endişelenerek geçirdiğim zamanı geri ver bana! Hikari bu sözleri söyleme isteğini yuttu.

'Anlıyorum,' diye kısaca yanıtladı.

Ama Hikari, içindeki öfkeyi dile getirse bile garsonun ifadesinin değişmeyeceğini biliyordu; kötü bir niyeti yoktu. Dürüst olmak gerekirse, Hikari şimdi kendini çok daha iyi hissediyordu.

En büyük sorunu kahvenin soğumasının ne kadar süreceğiydi ve şimdi alarm çaldığında içmesinin yeterli olduğunu fark etti.

'Hazır mısın?'

Bunun üzerine Hikari derin bir nefes aldı. "Pekala, hazırım. Lütfen devam edin," diye yanıtladı.

Hikari'nin cevabını duyar duymaz Kazu başını salladı ve gümüş çaydanlığı aldı. Anında havada bir gerilim oluştu. Hikari birden yumruklarının titrediğini fark etti.

Korkuyorum.

Tamamen hazırlıklı olmalıydı. Ama hayalete dönüşme korkusu değildi bu. Ölü bir insanla karşılaşmaktan korkuyordu. Ölmüş birine gözlerini dikmenin nasıl bir his olacağını hayal etmek zordu. Gözlerini sıkıca kapattı ve dudağını ısırdı. Onu böyle izleyen Kazu, yavaşça çaydanlığı kaldırdı ve "Kahve soğumadan önce," dedi.

Kahve yavaşça demlikten fincana dökülüyordu. Hikari, bunu izlerken gözlerini hafifçe araladı. Fincan yavaş yavaş kahveyle dolarken, beklenmedik bir şekilde fincandan tek bir buhar bulutu yükselmeye başladı.

Buhar tavana doğru yükselmeye devam etti, bir türlü kaybolmadı. Hikari sadece yükselen buharı izlediğini sandı. Ama bir şeyler ters gidiyor gibiydi.

Ne?

Aniden etrafının parıldamaya ve şekil değiştirmeye başladığını fark etti. Kendi bedeninin kendisine ait olmadığı hissine kapılarak nefesi kesildi. Tavan garip bir şekilde yakındı. Hikari ancak o zaman buharın yükselişini sadece izlemediğini, onunla bir bütün olarak havada süzüldüğünü anladı.

Bu olamaz!

Sadece yükselen tavan değildi sorun. Etrafındaki her şey adeta aşağıya doğru akmaya başlamıştı. Kaleydoskopik bir gösteri gibi, kafede geçmişte yaşanan birçok olay yukarıdan belirip aşağıdan kayboluyordu.

Gerçekten de zamanda geriye gidiyorum!

Hikari gözlerini tekrar kapattı. Dürüst olmak gerekirse, durum karşısında kafası karışmıştı, aynı zamanda korkuyordu da.

Ama bu, Yoji'yi bir kez daha görme şansıydı. Sadece bunu düşünmek bile nefes alışverişini zorlaştırıyor, onu huzursuz ve yerinde duramaz hale getiriyordu.

Gerginim.

Bu gerginliği hatırladı. Bu, Yoji ile çıkmaya başlamadan önce yaşadığı gerginlikti.

İlkokuldayken, saçımı kısa kestirdiğimde sınıftaki erkek çocuklar benimle alay ederdi.

O acı hatıra yüzünden, uzun bir süre bir daha saçımı kısa kestirmedim. Bu deneyimden travma geçirdiğimi söyleyemem ama yine de böyle saç kesimlerinden hoşlanmamama yetecek kadar etkili oldu.

Ama bir gün bu durum değişti.

Gerçekten de kestim!

Aynada kendime dilimle bakıyordum. Her şey sabah televizyonda izlediğim bir falcılık programı yüzündendi. Aşkta şanslı kelime 'saç kesimi'ydi. Saç kesiminin aşk hayatınızı nasıl iyileştirebileceğine dair bu yorum beni harekete geçirmişti.

Şöyle ki, kız arkadaşlarımla birlikte ipucu çözme toplantılarında takıldığımız adamlardan birine göz koymuştum. Adı Ryo Ninomiya'ydı. Uzun boylu, ince yapılı, sportif bir tipti. Ortaokul ve lisede voleybol

oynadığını duymuştum. Ninomiya'nın dikkatini bir şekilde çekmek isteyerek, cesaretimi toplayıp saçlarımı kısa kestirdim.

Ama altımız bir süre sonra ilk kez bir araya geldiğimizde, onun tek yorumu şu oldu: "Saçlarını kısa mı kestirdin?"

Ah …

İlk saç kesimi travmamı yeniden yaşıyordum. Bu sefer alay konusu olmadım. Belki de yorumunun olumsuz bir anlam taşımasını istememişti. Biliyorum, biliyorum.

"Şirin olur" ya da "Sana yakışır" diye umduğum için, onun söylediklerini duymak bile saçımı kestirdiğime pişman olmama yetti.

Neden kesmek zorunda kaldım ki?

Gülümsemeye ve duygularımı belli etmemeye elimden geldiğince çalıştım. Ama günün geri kalanından keyif alamadım. Ne kadar çok gülersem, o kadar az eğlenceli hale geldi. Kendimi artık çok daha kısa olan saçlarımla oynarken buldum.

Nedenini tam olarak bilmiyordum. Saçlarımın yakın zamanda uzayacağı da belli değildi. Aptalca falcılıktan ilham alan gizli niyetlerimden utanıyordum. Tek yapabildiğim üzülmekti, tek tepkim gülmekti.

'Kısa saç da sana çok yakışıyor.'

Konuşan kişi Yoji'ydi. Bunu asla unutmayacağım. O gün eve dönerken olmuştu. Sözleri, kırılgan kalbime nazik bir okşama gibiydi, bana karşı o kadar şefkat ve ilgi doluydu ki. Çok gülerek aslında bir SOS gönderiyordum. Ve günün sonunda, kimsenin imdadıma yetişmediğini görünce, "Bu hiç eğlenceli değil, artık bu insanlarla takılmak istemiyorum" diye bile düşündüm.

Düşününce, gruplar içindeki aidiyet duygumu kaybetmek o güne kadar hayatımda tekrar eden bir tema olmuştu. İşte bu yüzden Yoji'nin sözleri o gün beni kurtardı.

Bir yıl geçti ve saçlarım eski uzunluğuna geri döndü. Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum ama bir noktada grubumuzdaki diğerleri çift olmuştu. Bir gün, ipucu çözme oyunu bittikten sonra, diğer iki çift kendi yollarına gitti ve Yoji ile ben kendimizi yalnız bulduk.

Normalde günün bu saatinde Yoji önce bir istasyona gider, sonra ben de kısa bir mesafedeki başka bir istasyona yalnız yürürdüm. Ama o gün Yoji, "Şu an yapacak bir şeyim yok," dedi ve benimle birlikte istasyonuma doğru yürüdü. Noeldi ve nadir görülen kar yağan yıllardan biriydi. Yoji'nin her adımında kar çıtırdıyordu. Ben de onun yanına kara bastım. Ondan çok

uzaklaşmamaya çalıştım. Çok yaklaşmamaya özen gösterdim. Zemin o kadar karlıydı ki, dikkatli olmazsam ona yaslanabilirdim ve bunu seveceğimi düşünüyordum. Gördüğüm tek şey, karda ilerleyen kendi ayaklarımdı.

Yoji aniden ve hiç beklemeden, "Uzun sana da yakışıyor," dedi.

'Ne?'

Arkamı döndüğümde Yoji'nin omuzlarını silkip beyaz bir nefes üflediğini ve sadece ileriye baktığını gördüm.

‘Saçların.’

‘Ah… Ah, doğru.’

Uzamış saçlarımın bir tutamını sıkıca kavradım.

"Bu, hangisi olursa olsun umursamadığınız anlamına gelmiyor mu?" dedim, bilerek kışkırtıcı bir şekilde. Kışkırtıcı derken, bir nevi cevap almaya çalışıyordum demek istiyorum.

'Elbette. İkisi de iyi görünüyor.'

'İkisinden biri mi?'

‘İkisini de beğeniyorum.’

'Anlıyorum.'

'Evet.'

'Teşekkür ederim.'

Tam da aradığım cevaptı. Karların üzerinde yürürken sessizce güldük. Mutluydum. Bir yıl önceki o günü hatırlamıştı. Yaralandığım ve sonra kurtarıldığım günü.

Yoji, saçlarımın uzamasını bekliyor olmalıydı. O, bu tür detaylara önem vermeyi sever.

Sonradan bana çıkma teklifi etmeyi planladığını duydum, ama bunu zaten biliyordum.

Bu yüzden pişmanım.

Hatta bu kafede bana evlenme teklifi bile etti. Kabul etmem için bunu bizzat kendisi ortaya attı. Ama birlikte olacağımızı varsayıyordum, bu da ne kadar şımarık bir davranıştı. İlişkinin biteceğini hiç düşünmemiştim. Ama bitti. Eğer bu ikinci bir şanssa, Yoji'ye onun benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyorum. Şimdiki durumu hiçbir şey değiştiremese bile.

Hikari, etrafında zamanın nasıl aktığını ne kadar süredir izlediğinden artık emin değildi. Hem çok uzun bir süre hem de çok kısa bir an gibi hissetti. Hikari, eğer insanlar ölürken hayatlarının gözlerinin önünden bir an geçtiğini görüyorlarsa, bunun muhtemelen şahit olduğu kaleydoskopik gösteriye benzer bir şey olacağını düşündü.

Ah …

Birdenbire Yoji'nin varlığının farkına vardı.

Onun önünde, ama bitişik masada oturuyordu. Bu, aralarına doğal olmayan bir mesafe koymuştu. Bir yıl önce Hikari'nin arkasında oturan beyaz elbiseli kadının yerinde oturması gerçekten çok garip bir durumdu. Ama daha da garip olanı, ölmüş olması gereken Yoji'nin tam önünde olmasıydı.

‘Yoji!’

Kuralları unutan Hikari, otomatik olarak ayağa kalkmaya çalıştı. Ayağa kalktığı anda, şimdiki zamana geri dönecekti. Ancak Yoji ile yeniden bir araya gelmesi zihnini bomboş bırakmıştı.

Tam zamanında Yoji avucunu kaldırdı ve "Bekleyin! Ayağa kalkamazsınız!" diye bağırdı.

'Ne?'

Bir an için Hikari, Yoji'nin neden bu kadar yüksek sesle ve panikle bağırdığını anlayamadı. Ama sonra kuralları hatırladı.

"Ah!" diye bağırdı ve hemen ağırlığını kalçasına verdi. Eğer Yoji onu uyarmamış olsaydı, bu kadar yol kat ettikten sonra hiçbir şey başaramadan zorla geleceğe geri gönderilecekti.

'Az kalsın.'

Yoji melodramatik bir şekilde alnını sildi.

'Ne?'

Hikari, az önce yaşananlar karşısında bir kez daha şaşkına döndü.

Yoji ayağa kalkmamam konusunda beni uyardı. Gelecekten geldiğimi biliyor olmalı.

Hikari paniğe kapıldı. Yoji bu kafenin kurallarını her ne kadar bilse de, bu koltukta oturan Hikari'nin gelecekten geldiğini bilmesinin imkanı yoktu.

Bunu nasıl yapabilirdi?

Oysa az önce Yoji, onun ayağa kalkmasını kesinlikle engellemişti. Gelecekten geldiğini bildiği için değilse neden? Ve bunu hiç tereddüt etmeden yapmıştı.

'Şey, belki...'

Hikari, tezgahın arkasındaki Kazu'ya sorgulayıcı bir bakışla baktı: Ona söyledin mi?

Ancak Kazu, Hikari'nin bakışlarına tepki vermedi. Sanki hiçbir şey fark etmemiş gibi davranarak mutfağa girdi.

'Hey – hey…'

Hikari'nin sesi kısıldı. Kazu'nun böyle davranmasını bir şekilde bekliyordu. O sırada Kazu'ya düzgünce sormuş olsa bile, şüphesiz ki "Bu mümkün değil" diye açıkça cevap verirdi. Sonuçta, Hikari'nin gelişini bilmek için birinin geleceği görmesi gerekirdi. Yani bu, Kazu'nun bile tahmin edemeyeceği bir şeydi. Bu sadece basit bir mantıktı.

Yoji benim gelecekten geldiğimi nereden biliyordu?

Kadın arkasına dönüp Yoji'ye baktığında, Yoji yerinden kalkmış ve masasına doğru geliyordu. Aklı neler olduğunu açıklamaya çalışırken, ona söylemeyi planladığı her şeyi tamamen unuttu. Yoji yanına gelir gelmez, hiç tereddüt etmeden karşısına oturdu. Gözleri buluştu.

Hikari ona gergin bir şekilde bakıyordu, ama nedense o geniş bir şekilde gülümsüyordu.

Ne? Şimdi bana evlenme teklifi mi edecek?

Bunu düşündüğü anda, bunun böyle olamayacağını anladı.

Hayır, olamaz. Doğru hatırlıyorsam, Yoji evlenme teklifinden hemen önce böyle gülümseyecek kadar soğukkanlı değildi.

Hikari, Yoji'nin karşısında otururken neden gülümsediğini bir türlü anlayamadı.

'Yani, şey...'

Hâlâ kafası karışık olan Hikari konuşmaya başladı. Öncelikle bunun evlilik teklifinden önce mi yoksa sonra mı olduğunu bilmesi gerekiyordu. Eğer önceyse, ona uzattığı yüzüğü kabul edebilirdi. Ama eğer sonraysa, bu o kadar kolay olmayacaktı.

Teklifi neden ilk seferinde reddettiğini açıklamak zorunda kalacaktı - hem de ikna edici bir şekilde. Mevcut durum değişmeyecek olsa bile, bu kadar yol kat ettikten sonra Yoji ile aralarındaki ilişkiyi garip bir hale getirmek istemiyordu.

Vakit kaybetmeye gerek yok.

'Gelecekten geldiğimi nereden bildin?'

Kahve çok çabuk soğuyor. Lafı uzatmaya gerek yok.

Yutkundu. Sığ nefesleri arasında kalp atışı hızlanıyordu.

Söyleyebileceğim hiçbir şey bugünü değiştiremez. Hiçbir etkim yok.

Bunu bilmek, artan endişesini durdurmamıştı. Kendi gündemine göre hareket ediyordu ve bu konuşma Yoji için sorun yaratabilirdi. Ama Yoji, onun ani sorusuna karşı oldukça rahat görünüyordu. Hatta oldukça rahattı.

'Seni bekliyordum,' diye neşeyle cevap verdi.

'Ne?'

'Gelecekten gelmeni bekliyordum.'

Hikari, Yoji'nin söylediklerini anlamakta zorlanıyordu.

'Bekliyor musun? ... Benim için mi?'

'Evet.'

'Anlamıyorum. Bunu neden yaptınız?'

'Sana bekleyeceğimi söylemiştim, hatırlarsan.'

Hikari başını yana eğdi, Yoji'nin ne zaman bahsettiğinden emin değildi.

'Bakın, benim için çok kısa bir süre önceydi.'

Kısa bir süre önce mi?

'Teklifime karşılık, bir süre işinize odaklanmak istediğinizi söylemiştiniz. Hatırlamıyor musunuz?'

Benim işim mi?

Hikari gözlerini boşluğa dikti. Ahşap tavan vantilatörü dönüyor, üç büyük sarkaçlı saat ise saatleri belirgin bir şekilde tıkır tıkır işliyordu.

'Ah.'

Yoji o gün gerçekten de bekleyeceğini söyledi.

Ama bu…

'Ne? ... Dur! ... Bekleyeceğim derken bunu mu kastetmiştin?'

Ben onun, iş yerinde memnun olana kadar bekleyeceğini kastettiğini sanıyordum!

'Yani burada, bu kafede, gelecekten gelmemi bekleyeceğinizi mi kastediyordunuz?'

'Evet, öyle yaptım.'

Yoji'nin ani cevabı Hikari'yi şaşkına çevirdi. Sadece ağzını açıp kapatabildi.

‘Yalan söylediğimi düşünebilirsiniz, ama yalan söylemiyorum. Sizi buraya getirmemin sebebi de buydu zaten. Eğer evlilik teklifim iyi gitmezse, gelecekten gelmenizi burada bekleyebileceğimi düşündüm.’

'Bu çok çılgınca.'

'Peki o zaman, size şunu sorayım: Sizin geleceğinizde ben zaten ölmüş olacağım... doğru mu?'

Yoji, yüz ifadesini değiştirmeden söylenmesi imkansız olanı söyledi. Sanki katılamadığı bir partide iyi vakit geçirip geçirmediğini soruyormuş gibiydi.

‘Ne? … Ne diyorsun sen? …’ Sesi titriyordu.

Öfkesi kaynadıkça gözleri parlamaya başladı. Bu soruya "evet" diyecek gücü yoktu. Ona cevap veremeyeceğini bildiği böyle bir soruyu nasıl sormaya cüret ederdi? Titriyordu ve dişleri birbirine takılmaya başladı.

'Özür dilerim, özür dilerim.'

Yoji özür dileyerek gülümsedi. Hikari onun nasıl bu kadar neşeli olabildiğini anlayamıyordu.

Yoji beni buraya getirdi çünkü öleceğini biliyordu.

'Peki, o zaman ne demiştim?'

'Hangi saatten bahsediyorsunuz?'

‘Seni terk ettiğimde.’

'Planlarınız bu kadar genişledi mi?'

'Evet, eğer durumumun kötüleştiğinden emin olursam seni terk ederim.'

Hikari için bu geçmişti, ama Yoji için gelecekti. Gelecek zaman kipini duymak Hikari'yi üzdü. İnanması zordu, ama eğer söyledikleri doğruysa…

Ben sadece kendimi düşünüyordum.

Hikari, geçmişte gurur duymadığı şeylerden duyduğu pişmanlıkla gözlerini kapattı.

'Peki, ben ne demiştim?'

Yoji, Hikari'nin yüzüne büyük bir ilgiyle baktı.

'Başka biriyle görüştüğünüzü söylemiştiniz.'

"Yani, onu seçtim!" diye bağırdı, sesi yankılanacak kadar yüksek bir şekilde, sandalyesinde geriye doğru savrulurken.

Hikari, Yoji'nin tepkisini soğuk bir ifadeyle izledi.

'Bu konu hakkında çok düşündüm.'

'Ne hakkında?'

'Ayrılmak için ne bahane uydurabilirim ki? Bir fikir, sana bunu kaybettiğimi söylemek ve sonra bunun yüzünden büyük bir kavga çıkarmaktı.'

Yoji sol kolunu sıyırarak deri kayışlı bir saat gösterdi. Ondan bir doğum günü hediyesiydi. Hikari, işten sonra bir hafta boyunca farklı dükkanlarda saat aradığını, hangi saatin ona en uygun olacağına karar veremediğini hatırladı. Eğer Yoji saati kaybettiğini söyleseydi, Hikari nerede kaybettiğini sorabilirdi ama muhtemelen bunun için kavga etmezdi.

'İnanabiliyor musun, bir zamanlar derin bir borç içinde olduğumu duyurmayı ya da yeni ağ işletmeme ortak olmanı istemeyi bile düşünmüştüm?'

Yoji kendi kendine gülüyordu, sanki böyle şeyler uydurduğu için delirmiş olmalı diye düşünüyordu.

'Ayrıca, sizinle hiç iletişime geçmeden aniden ortadan kaybolmayı da düşündüm.'

Bunu söyledikten sonra, Hikari'ye hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. Hikari, onun şu anda ayrılık stratejisine daha yatkın olduğunu düşündü.

'Ama bu bahaneyi ben uydurdum. Başka biriyle görüştüğümü söylemiştim. Hımm. Anlıyorum.'

Yoji başıyla onayladı. Sanki bunun doğru olduğuna kendini ikna ediyordu. Belki de Hikari'yi görmezden gelmeyi seçmeyeceği için rahatlamıştı.

Şöyle devam etti: "Peki, daha önce bekleyeceğimi söylememe rağmen, başka biriyle görüştüğümü söylediğimde nasıl karşıladın?"

Hikari dürüstçe, "Aslında cevap veremeyecek kadar şok olmuştum," diye yanıtladı.

'Evet, sanırım öyle.'

Yoji kısık bir kahkaha daha attı. Hikari'nin ölüm haberini aldıktan sonra onu buraya getirmek için epey kafa yormuş olduğu artık gayet açıktı.

Hikari'nin kaşlarını çatması hayal kırıklığını gösteriyordu.

'Neden bana söylemedin?'

'Hastalığım hakkında mı?'

'Bana söylemeliydin.'

'Size söyleseydim, nasıl hayır diyebilirdiniz ki?'

Nefes alamıyorum. Haklı. Evlenme teklif ederken hastalığından bahsetseydi, nasıl reddedebilirdim ki? ... Evlenmeye hazır değildim ve hayatımın geri kalanını Yoji ile geçirebileceğime güvenmiyordum. Sadece işimi bahane olarak kullandım... Ama hastalığından bahsetseydi, muhtemelen evet derdim... belki de acıdığım için. Kendi seçimimi yapmamı engellerdi. Nasıl hayır diyebilirdim ki... Eğer deseydim, Yoji'nin ölümünden çok sonra bile ağır bir pişmanlık yüküyle baş başa kalır, neden o zaman onunla evlenmediğimi sonsuza dek merak ederdim.

Bu karar onun için felaket olurdu.

Yoji'nin tam olarak öngördüğü şey buydu. Hikari'yi yeterince iyi tanıyordu ve o lanetin içinde sıkışıp kalacağını biliyordu.

'Bu yüzden beklemeyi düşündüm.'

Yoji, kendi isteğimle onu görmeye gelmemi bekliyordu… Eğer sadece başka biriyle tanıştığını söyleyerek ayrılan o adam olsaydı buraya gelmezdim. İçimde bir şey… ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum… beni buraya getirdi. Bunun bir kısmı, ona nasıl hissettiğimi söylemediğim için duyduğum pişmanlıktan, bir kısmı da gerçeği duyma isteğimden kaynaklanıyor olabilir.

'Başka bir yol yok muydu?'

'Bilmiyorum, belki. Bu kafeyi bilmeseydim, belki hastalığımı gizleyemezdim. Belki de sana evlenme teklif ederdim... duygularını görmezden gelmek anlamına gelse bile. Ama eğer bunu yapsaydım, ölmeden önce pişman olacağımdan eminim.'

'Ölüme yaklaştıkça duygularına olan güvenim azaldı. Seni her üzgün gördüğümde türlü türlü şeyler hayal ederdim. Hatta ölüyor olduğum için bana acıdığın için benimle evlendiğini bile düşünebilirdim.'

'Bundan nefret ederdim. Bunun olmasını istemezdim. Sadece seni mutlu etmek istiyorum... Sadece mutlu olmanı isterdim.'

“Ama eğer senden şüphe etseydim, sanırım kalbim bulanırdı ve ölümle barışık olmamın daha da zorlaşacağından korkuyordum. Bu yüzden umudumu senin buraya gelip benimle buluşmana bağladım.”

'Ah …'

Yoji, elleriyle gözlerini kapatarak, "Bak, özür dilerim," dedi. Masanın üstü hafifçe ıslaktı.

'Bunu söylemek istememiştim. Birazcık ağzımdan kaçırdım.'

Yoji'nin başını kaldırıp hıçkıra hıçkıra kokladığını gören Hikari, "Bu kafenin kuralları çok acımasız," diye düşündü.

Ne kadar uğraşırsan uğraş, bugünü değiştiremezsin. Yoji bu kuralı biliyordu, bu yüzden ağlıyordu. Onun burada olması, ölümden kaçamayacağı anlamına geliyordu.

Ama yine de, geçmişe döndüğüm için bir yanım memnun. Dönmeseydim, Yoji'nin gerçek düşüncelerini, daha doğrusu çektiği acıyı bilmeden bütün hayatımı yaşayacaktım... Bana bekleyeceğini söylemişti, ama sonra başka bir kadın olduğunu söyleyerek beni terk etmişti... Onu unutmaya çalışmak için kendime bile bunu söylemeye başlamıştım.

'Ayrıldıktan sonra başka birini bulursam ne yapacaktın?'

Doğrusu, Hikari'nin iletmek istediği şey bu bile değildi. Çok daha önemli şeyler vardı. Yoji'nin ne diyeceğini bile tam olarak biliyordu. Ama yine de

sordu.

'Bu durumda, elbette o kişiyle birlikte mutlu olmalısınız. Bekleyeceğini söylemiş olmasına rağmen başka bir kadınla birlikte olan bir adamı neden önemsemelisiniz ki?'

Evet, doğru. Cevabı tam da beklediğim gibiydi.

Bu noktada Yoji'nin ağlarken güldüğünü mü yoksa gülerken ağladığını mı anlamak zordu.

'Gerçekten çok bencil birisin; bunun farkında mısın?'

Bunu kastetmiyorum. Onun beni ne kadar düşündüğünü bildiğim halde neden hâlâ ona kin dolu şeyler söylüyorum?

'Üzgünüm.'

Özür dilemen gereken sen değil, ben olmalıyım.

Ancak.

'Keşke bana söyleseydin. Evet, belki de sana acıdığım için evlendim. Yine de seninle birlikte acı çekmek istedim. Ölme ihtimalini düşünerek birçok uykusuz gece geçirdim ve seninle ilgili hoşlanmadığım birçok şey keşfettim. Ama yine de keşke seninle birlikte olsaydım diyorum. Duygularını, gerçek duygularını paylaşmak istedim.'

'Üzgünüm.'

'Şimdi ne yapmam gerekiyor? Ne yapacağım?'

Hikari elleriyle yüzünü kapatıp ağlamaya başladı. Yoji gözlerini ondan ayırmadan yavaşça uzanıp kahve fincanının kenarına elini koydu. Yüzünde anlık bir ciddiyet belirdi ve dudağını sıkıca ısırdı.

Ardından ceket cebinden küçük bir yüzük kutusu çıkardı ve bardağın yanına koyarken, "İşte," dedi.

Yüzük kutusu parmaklarının arasından göründü ve bu durum Hikari'nin gözlerinden daha da fazla gözyaşı akmasına neden oldu.

'Bunu almanı istiyorum.'

'Ama biliyorsunuz ki bugün değişmeyecek, değil mi?'

'Biliyorum.'

"Evet desem bile, biliyorsun ki asla bir düğün olmayacak, değil mi?"

'Evet. Bu sorun değil.'

'Çok kurnazsın. Buna nasıl hayır diyebilirim ki?'

'Evet. Özür dilerim. Seçtiğim her iki durumda da acı çekmek zorunda kaldınız anlaşılan. Gerçekten çok üzgünüm. Eminim bu sadece bencilliğimden kaynaklanıyor. Bunu biliyorum… Ama yine de.'

'Çok bencilsin.'

‘Hikari, sen…’

'Çok bencilce!'

'… Evlen Benimle.'

Yoji'nin gözleri, hayatında gördüğü en güzel gözlerdi. Evet demek istedi ama diyemedi. Çünkü dese bile, şimdiki zamana geri dönmek zorunda kalacaktı. O zaman Yoji, hiçbir şeyden haberi olmayan geçmişteki Hikari ile birlikte yaşayacaktı.

Bu çok acımasızca.

Hikari tavana bakarak, "Bütün bunlardan nefret ediyorum," dedi. Gözlerinden akan yaşları durdurmak için ellerini göz kapaklarına koydu, ama nafile.

'En çok da ölecek olmandan nefret ediyorum.'

Yoji'nin ölüm haberini duyduğunda zihni bulanıklaştı. Cenazede herkes ağlarken, sadece o ağlayamadı.

Ona başka biriyle tanıştığını söylemesinin şokunu hala atlatamamıştı – üstelik bekleyeceğini de söylemişti. O sözlere inanmıştı, bu yüzden bencilce kendisinden ayrılan ve sonra da bencilce ölen o adam için ağlamamaya kararlıydı.

Ancak Hikari gerçek duygularının farkına varmıştı.

Ölmeni istemiyorum.

‘Düzgün bir evlilik yapmak istedim…’

Hikari bir çocuk gibi ağladı.

'Bu mu cevabınız? Tam da size göre.'

Yoji'nin tepkisi yine de gülmek oldu.

İnat ediyorum. Dürüst değilim. Biliyorum.

Yoji yüzüğü kutusundan çıkardı ve Hikari'nin sol elini kavradı.

‘Önümüzdeki altı ay boyunca sana bugün ne olduğunu anlatamayacağım. Bu kafenin kuralı gereği, anlatmaya çalışsam bile dinlemeyeceksin, dinlesen bile inanmayacaksın. Yine de, nasıl hissettiğini öğrenmekten mutluyum. Beni mutlu etti. Seninle tanıştığıma pişman değilim; seninle evlenmek istediğime pişman değilim; ve sana evlenme teklif ettiğime de pişman değilim. Bu yüzden, gülümseyerek yaşayacağım.’

Yoji daha sonra yüzüğü yavaşça Hikari'nin sol yüzük parmağına yerleştirdi.

Bip, bip, bip, bip, bip…

'Ah.'

Fincandaki karıştırıcı bip sesi çıkarıyordu. Görevini yerine getiriyor, kahve soğumadan önce alarm veriyordu.

'Sanırım senin zamanın geldi.'

‘Yoji.’

'En iyisi içmeye başlasan.'

Hikari yüzük parmağındaki yüzüğü sanki kucaklıyormuş gibi göğsüne bastırdı. Bardağa uzanmakta tereddüt ediyordu.

'Hızlıca.'

'HAYIR.'

Neden bu kadar inatçıyım? Ne kadar sinir bozucu görünüyor olmalıyım! Şimdi bile ona hâlâ sorun çıkarıyorum. İçki içmek istemiyorum, içmezsem onun zarar göreceğini bilmeme rağmen.

'Ah, aman Tanrım,' diye iç çekti Yoji.

Ama şimdi bile gülümsüyordu. Belki de bunun olabileceğini önceden tahmin etmişti.

‘Biliyorsun, eğer geleceğe geri dönmezsen, bu dünyada iki Hikari ile uğraşmak zorunda kalacağım, değil mi? … Eğer öyle olursa, burada olan Hikari senin yüzüğe sahip olmandan kıskanacak ve sen de ona bununla övüneceksin, değil mi? … Lütfen bunu yapma, bu kadar pahalı bir yüzük daha alamam. Sana yüzüğü verdiğimi sır olarak saklayacağım, bu yüzden lütfen geleceğe geri dön. İşte böyle.’

Yoji dua eder gibi bir hareket yaptı. Kahve soğuduktan sonra ne olacağını gayet iyi biliyor olmalıydı. Gelecekten Hikari'nin gelişini bile tahmin etmişken nasıl bilmezdi ki?

Eğer ona kesin bir dille gitmesini söyleseydi, muhtemelen inatla kalmaya devam ederdi.

Ama Yoji, öleceğini bildiği halde onun için şakalar yaparken, nasıl olur da oradan ayrılmazdı ki?

Bu düşünce, geri dönmezse pişman olacağını açıkça ortaya koydu.

Bip, bip, bip, bip, bip…

Bip, bip, bip, bip, bip…

İkinci bir uyarı. Bu sefer daha ısrarcıydı. Zaman tükenmek üzereydi.

‘Ahhh… Ah!’

Bu duygusal baskıdan kurtulmaya çalışarak bağırdı. Ama yine de karar veremedi.

‘Ahhh… Ah!’

Tavana bakarken, bir kez daha, hem de daha yüksek sesle bağırdı.

"Eğer ısrar ederseniz, başka seçeneğim yok," diye bağırdı.

Gözyaşlarını elinin tersiyle silerek bardağı eline aldı. Kahve, geçmişe dönmeden önce içtiği kahveye göre belirgin şekilde daha soğuktu. Bu kahve de soğumaya yüz tutmuş olabilirdi.

Artık zaman kalmamıştı.

'Burada, ayrıldığımız son ana kadar bana iyi davranın.'

'Elbette.'

Ah.

Az önce söyledikleri bir şey onu çok etkilemişti.

Yoji'den ayrılışım ani oldu. Bunun sebebi belki de şu anki isteğimdi. Anlıyorum. Yoji'nin mantıksız ihanetinin geçerli bir sebebi vardı. Belki de buna ben sebep oldum. O zamanlar sadece Yoji'nin yaptıklarının ne anlama geldiğini hayal ettim ve bu yüzden sinirlendim.

Hikari kıkırdadı.

"Hoşça kalın," dedi ve kahvesini tek nefeste içti.

Boğazının arkasında güçlü bir ekşi tat kaldı. Bardağı tabağa geri koyar koymaz, baştan ayağa şişmeye başladı.

Bir sonraki anda, kendisi yukarı doğru süzülmeye başlarken, etrafındaki manzaralar aşağı doğru akmaya başladı.

'Ah.'

Kendini yaklaşık iki metre havada süzülürken buldu ve Yoji'ye neredeyse tavandan bakıyordu. Vücudunu hâlâ hissediyordu, ancak elini hareket ettirmeye çalıştığında, orada buhardan başka bir şey yoktu.

‘Yoji!’

‘Hikari.’

Yoji'nin sesi, o anda bile çok nazik geliyordu.

'Teşekkür ederim, Yoji!'

'Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim!'

'Beni beğendiğiniz için teşekkür ederim!'

'Beni beklediğiniz için teşekkür ederim!'

'Sonuçta sizin için hiçbir şey yapamadım ama yine de geldiğime sevindim!'

'Evet.'

'Bana evlenme teklif ettiğin için çok teşekkür ederim! Çok çok teşekkür ederim!'

‘Hayır, teşekkür ederim! Sadece kahve soğuyana kadar kısa bir süre içindi…’

'Ne?'

Yoji'nin sesi kesik kesik, sinyali bozuk bir radyodan geliyormuş gibiydi.

‘…ama seninle evli olmaktan mutluydum.’

Bu sözlerle birlikte Yoji'nin sesi ve ondan geriye kalan her şey zamanın akışında kayboldu.

‘Yoji!’

Hikari'nin sesi artık ona ulaşamıyordu.

Ama yine de onun adını söylemeye devam etti.

Bir sonraki anda, beyaz elbiseli kadın karşısında duruyordu. Buharlaşmış elleri şimdi normale dönmüştü.

"Burası benim yerim," dedi kadın garip bir şekilde alçak sesle.

'Ah, özür dilerim.'

Hikari aceleyle koltuğu bıraktı.

Ayağa kalkmak için elini masaya koyduğunda sert bir çıt sesi duydu. Sol elinin üçüncü parmağında, Yoji'nin ona verdiği yüzük hâlâ duruyordu.

'Ah!'

Rüya değildi. Bundan hiç şüphesi yoktu. Yine de, yüzük parmağındaki yüzük olmasaydı, kim rüya olmadığını söyleyebilirdi ki? Şimdi bile inanılmaz geldiğini itiraf etmeliydi.

Ama yüzük gerçek.

Bu, Hikari'nin Yoji'nin evlilik teklifini kabul ettiğinin kanıtıydı. Başka bir kadınla görüştüğü hakkındaki yalanı ve ayrılana kadar ona karşı gösterdiği nazik davranışlar, ona verdiği sözün yerine getirilmesiydi. Yüzük parmağındaki yüzük, Yoji ve Hikari'yi zaman içinde birbirine bağlayan görünmez bir bağ oluşturmuştu.

Kazu, boş bardağı toplarken Hikari'ye "Nasıl buldun?" diye sordu.

Soruyu sorduktan birkaç dakika sonra, çoktan mutfağa girmişti bile. Duyulan tek şey, üç sarkaçlı saatin tık-tık-tık sesiydi. Elbiseli kadın, insanı zamanda yolculuğa çıkaran koltukta yeniden okumaya başlamıştı.

Nagare, kollarını kavuşturmuş bir şekilde tezgahın arkasında duruyordu.

Geri döndüm.

Hikari gözlerini kapattı ve hâlâ az önce birlikte olduğu Yoji'nin görüntülerini görebiliyordu.

Yoji sonuna kadar gülmeye devam etti.

Hikari tekrar ağlamak üzere olduğunu hissetti ama dudağını ısırdı ve kendini tuttu.

Ben de gülümseyerek yaşayacağım.

Hikari sandalyenin arkasına asılı olan paltosunu aldı ve kasaya doğru yürüdü.

Kazu veda ederken, "Teşekkür ederim," dedi.

Hikari karşılık olarak, "Tam tersine, teşekkür ederim," dedi.

Geldiğime sevindim.

Hikari kafenin etrafına tekrar göz gezdirdi.

Buraya ilk geldiğinde, kasvetli ve biraz ürkütücü bir kafe olarak gördüğü bu yere bir daha asla dönmeyeceğini düşünmüştü. Ama şimdi, burası adeta ışıldıyordu.

"Ah, neredeyse unutuyordum," dedi aniden. "Yoji'nin o gün beni buraya getirmek için ne söylediğini tahmin edebilir misiniz?" diye sordu Nagare ve Kazu'ya.

Nagare'nin incecik gözlerinden sadece biri irileşti ve her zamanki gibi "Hımm" dedi.

Kazu sessiz kaldı, başını hafifçe yana eğdi.

Hikari kıkırdadı. Sormanın komik bir soru olduğunu biliyordu. Sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi gelmişti ve ikisi için de önemli olmadığına emindi.

Yine de onlara anlatmak istedi.

Yoji dedi ki… “Seni mutlu edecek bir kafe biliyorum, gitmek ister misin?”

O gün o sözler bana kötü bir his vermişti. Ama şimdi farklı hissediyorum. Yoji, şu an nasıl hissedeceğimi önceden tahmin etmiş olmalı. Ve tam da söylediği gibi oldu.

Kazu mutfağa doğru çekilirken hafif bir gülümsemeyle, "Öyle mi?" diye yanıtladı.

'Harika bir erkek arkadaşa benziyordu.'

'Hayır, değil.'

Hikari, Nagare'nin cevabını net bir şekilde reddetti.

Kadın sol elini Nagare'ye uzattı ve Nagare gözlerini tekrar tekrar kırpıştırdı.

Yüzük parmağında gümüş bir yüzük ışıldıyordu.

'O benim kocam.'

Nagare, incecik gözleri ışıl ışıl parlayarak ve Hikari'nin son derece coşkulu açıklamasına kibarca başını sallayarak, "Ha, yanılmışım," dedi.

Çın-Dong

Hikari kafeden çıktı ve çıtırdayan karların üzerinde ayaklarını yere vurarak istasyona doğru yürüdü.

Yine Noel gelmişti.

O gece Yoji ile birlikte yürüdükleri anı hatırladı.

ÇITIR ...

OceanofPDF.com

IV

Kız çocuğu

Michiko Kijimoto artık tamamen bıkmıştı.

Babasının can sıkıcı müdahalelerinden kaçmak için bilerek Tokyo'da, Miyagi vilayetindeki Natori şehrinin küçük liman kasabası Yuriage'den çok uzakta bir üniversiteye gitmeyi seçmemiş miydi? Ama işte oradaydı, ona onaylamayan bir bakışla bakıyordu.

Adı Kengo Kijimoto'ydu.

Üniversiteye iki istasyon uzaklıkta, Funiculi Funicula adlı bir kafedeydiler. Michiko bu bodrum katındaki kafeye daha önce bir kez gelmişti. O zaman, loş ışıklandırmasını ve pencerelerinin olmamasını iç karartıcı bulmuştu.

Buraya geri döneceğimi hiç hayal etmemiştim.

Ama aslında Kengo ile buluşmak için orayı seçmesinin sebebi buydu. Sık sık gittiği bir kafeyi seçseydi, bir arkadaşıyla karşılaşabilirdi. Arkadaşlarının taşralı babasını görmesini istemiyordu.

'Düzgün besleniyor musun?' Sesi boğuk ve tehditkar çıkıyordu.

O sesin benzer şekilde kulaklarını defalarca hırpaladığını duymuştu. Annesi hayattayken bu durum onu o kadar rahatsız etmemişti.

Michiko'nun annesi yuvarlak yüzlü, sık sık gülen ve övgü dolu sözler söyleyen bir kadındı. Doğum günleri için pastalar yapardı, Shichi-Go-San festivali sırasında Michiko'nun kimono giymiş halinin sayısız fotoğrafını çekmiş ve bunları odanın her yerine asmıştı.

Michiko bir sınavdan yüzde yüz puan aldığında, annesi eve Michiko'nun çok sevdiği, yenmeyecek kadar büyük miktarda takoyaki (ahtapot topları) getirirdi. Michiko daha fazla yiyemeyeceğini söylediğinde bile, annesi sadece güler ve "Bir tane daha, bir tane daha!" derdi.

Michiko annesini çok severdi.

Ama annem artık yok.

Sadece Kengo ile yaşamaya başladığımızda, artık doğum günlerinde pasta yoktu, hatıra fotoğrafları çekilmiyordu ve iyi bir sınav sonucunu kutlamak için takoyaki ikramı da yoktu.

Artan tek şey, sürekli dırdır etme haliydi.

Ödevini yap.

'Hadi çabuk yatağa git.'

'Geç saatlere kadar oyalanmayın.'

'Arkadaşlarını akıllıca seç.'

'Bunu giyme.'

'Hayır, bu iyi değil.'

'Buna izin veremem.'

O büyünün etkisinden kurtulmak için memleketi Yuriage'yi terk edip Tokyo'da üniversiteye gitmiş olsa da... Nefret ettiği babası karşısında oturuyordu.

'Derslere gidiyor musun ve ders çalışıyor musun?'

Michiko derin bir iç çekti ve başını yana çevirdi.

‘Michiko.’

'Ne diyorsun? Üniversite harçları için çok para ödediğin için mi bunu yapmalıyım?'

'Bunu kim söyledi ki?'

"Yani, temelde bunu söylüyorsunuz. Birdenbire Tokyo'ya geliyorsunuz ve beni aramak için üniversite hocalarımı kullanıyorsunuz."

‘Çünkü sen…’

Michiko ona öfkeli bir bakış attı.

Çünkü ben sizinle hiç iletişime geçmedim, değil mi?

Onun ne söylemek istediğini biliyordu.

Kengo, "Özür dilerim," diye mırıldandı ve başını aşağıya eğdi.

'Peki, işimiz bitti mi?'

Henüz on beş dakika birlikte olmuşlardı.

Michiko bu sinir bozucu yerden bir an önce ayrılmak istediği için Kengo'nun ona verdiği hatıra çantasını alıp ayağa kalktı.

‘Michiko.’

Kadın hızla çıkışa doğru ilerlerken Kengo onu durdurdu.

'Ne? Başka bir şey mi vardı?'

Bence şu anki bu karşılıklı tartışma zaman kaybı.

Bu sefer Michiko dilini ısırdı, ama duyguları alnındaki çizgilerden belli oldu.

Kengo, kendisine bakan yüzdeki tiksinti ifadesini görmemek için bakışlarını kaçırdı ve şöyle dedi: "Bir sorunun varsa, bana söyle, tamam mı? Ne olduğu önemli değil. Kendine saklama..."

BAM!

Birdenbire kafede yüksek bir gürültü duyuldu.

Kengo, Michiko için hazırlanmış hediyelik eşyaların ayaklarının dibine saçılmış olduğunu görünce gözleri faltaşı gibi açıldı.

Çantanın tamamını yere fırlatmıştı.

'İşte bundan nefret ediyorum! Anlamıyor musun? Neredeyse yirmi yaşındayım, anlıyor musun? Çocuk değilim! Hayatıma böyle karışmayı bırakmanı istiyorum! Tokyo'da üniversiteye neden gittiğimi sanıyorsun? Çünkü senin böyle karışmandan hoşlanmıyorum.'

Restoranda sadece Michiko, Kengo ve odanın arka tarafındaki beyaz elbiseli kadın müşteri olduğu için Michiko öfkeyle sesini yükseltmekte tereddüt etmedi.

Bunun onu üzeceğini biliyordu. Aslında, keşke üzseydi diye düşündü.

'Neden anlamıyorsun?'

Sürekli ona ne yapması ya da yapmaması gerektiğini söyleyen, müdahaleci babasına hiç sempati duymuyordu.

O, onu bir an önce gözünün önünden uzaklaştırmak istiyordu.

Kengo güçsüz bir sesle, 'Özür dilerim,' diye mırıldandı.

'Hadi eve git.' Onun üzgün ve surat asık halini görünce sinirlenmesi kaçınılmazdı. 'Eve git!'

Kengo yavaşça sandalyesinden kalktı, sonra yere çömelerek ayaklarının dibine saçılmış hediyelik eşyaları topladı. Olmayan tozları silkeleyerek, muhallebi dolgulu sünger kekini, bambu yaprağından yapılmış balık köftesini, ezilmiş genç soya fasulyesinden yapılmış yumuşak pirinci ve takoyaki paketini tek tek kağıt torbaya geri koydu.

Bunların hepsi Michiko'nun hoşuna giden şeylerdi. Adam çantayı ona uzattı ama Michiko almadı.

Kengo, kendisiyle göz teması bile kurmadan arkasını dönen Michiko'ya üzgün bir şekilde baktı, sonra omuzları düşük bir şekilde kafeden çıktı.

Çın-Dong

‘…ve bu altı yıl önceydi,’ diyerek Michiko hikayesini sonlandırdı ve ciddi bir ifadeyle yukarı baktı.

'Altı yıl önce mi?'

Kafenin sahibi Nagare Tokita bu konu üzerinde düşünüyordu.

Tezgahın başında oturan Nana Kohtake, lafı dolandırmadan, "Sen çok kötü bir kızsın," dedi. Yakındaki bir hastanede çalışan bir hemşireydi ve kafenin müdavimlerinden biriydi.

'Bayan Kohtake, lütfen.'

'Ne?'

Nagare, Kohtake'ye kaba olmaması için sessizce işaret verdi, ancak Kohtake özür dilemek yerine kahvesini höpürdeterek içti.

Kohtake'nin sözlerinden etkilenmiş olabilecek Michiko, özür diler gibi bir ifade takındı.

"Buraya gelirsem zamanda geriye gidebileceğimi duydum?" diye sordu. Konuya gelmişti.

'Pekala, eee...'

Söz bulmakta zorlanan Nagare, Kohtake ile bakışlarını değiştirdi. Bu tepki Michiko'yu rahatsız etti.

Sanırım bu, doğru olmadığı anlamına geliyor.

İçten içe, buna hiçbir zaman gerçekten inanmamıştı.

Ama eğer mümkün olsaydı, eğer geri dönebilseydim…

Onu buraya getiren düşünce buydu.

Geri dönmek istemesinin, hatta dönmek zorunda kalmasının bir sebebi vardı.

'Geri dönmek mümkün, değil mi?'

Sesi beklediğinden daha yüksekti. Nagare şaşkınlıkla şakağını kaşıdı.

'Peki, yapabilir miyim?'

Kadın daha da tedirgin olmuştu. Ama Nagare'nin de hiç konuşma niyeti yoktu. Kadın ona sert bir bakışla baktı.

Kohtake, "Geçmişe dönebilseydiniz ne yapardınız?" diye sordu.

Ses tonundan Michiko'nun bundan sonra ne söyleyeceğini zaten biliyordu.

‘Babamı kurtarmak istiyorum.’

'Kaydetmek?'

‘Evet, altı yıl önce babamı arabayla götürdüğüm kafedeki o günden sadece üç gün sonra. Deprem…’

Daha fazla bir şey söyleyemedi. Altı yıl geçmesine rağmen pişmanlığı hiç geçmemişti.

'Keşke o gün onu geri çevirmeseydim...'

11 Mart 2011'de Japonya'nın kayıtlı tarihindeki en büyük depremi meydana geldi. Büyük Doğu Japonya Depremi.

Bu felaketin yarattığı yıkım, aradan altı yıl geçmesine rağmen buradaki herkesin aklında hâlâ tazeydi. Nagare'nin söyleyecek sözü kalmamıştı, Kohtake ise bakışlarını kaçırıp sessiz kaldı.

Kazu Tokita, Michiko'ya sabit bir şekilde bakıyordu. Kazu, kafede garsonluk yapıyordu. Zaman yolculuğu için kahve hazırlamak onun göreviydi. Açık tenli ve ince, badem şeklinde gözleri vardı, ancak yüz hatlarından hiçbiri özellikle dikkat çekici değildi.

Kısacası, onu fark etmek zordu. Michiko, yüzüne bakana kadar onun varlığını kesinlikle fark etmemişti.

Michiko, başını derin bir şekilde eğerek Kazu'ya tekrarladı: "Lütfen! Beni babama o korkunç şeyleri söylediğim ve onu benden uzaklaştırdığım güne geri götürün!"

Babamı kurtarmak istiyorum.

Onun duyguları Nagare ve Kohtake için son derece açıktı. Ama onlar onun bilmediği bir şeyi biliyorlardı; ona söylemekte zorlandıkları bir şeyi.

Michiko, geçmişe dönmekle ilgili çok önemli bir kuraldan habersizdi.

Kazu, "Bak, bilmen gereken bir şey var," dedi.

'TAMAM.'

‘Geri dönebilirsiniz. Geçmişe dönebilirsiniz, ama…’

'Ama ne?'

'Ne kadar uğraşırsan uğraş, zamanda geriye gidemezsin, babanı kurtaramazsın.'

'Ne?'

'Babanızı Tokyo'da tutsanız bile, öleceği gerçeğini değiştiremezsiniz.'

'Neden?'

'Eminim iyi bir neden öğrenmek istersiniz, ama bu sadece kural.'

Kazu'nun son derece doğal ses tonu Michiko'yu rahatsız etti.

Babamı kurtaramasam bile, neden bana bu kadar duygusuzca anlatıyorsunuz? Zaman yolculuğu yapabildiğimi öğrendikten sonra buraya gelirken neler hissettiğimi hayal bile edemiyor musunuz? Müdür ve diğer kadın da bana yabancı, ama en azından babamın ölümünü duyduklarında sempati gösterdiler.

'Bu nasıl olabilir?'

En sinir bozucu olanı ise Kazu'nun şüphe duyulması imkansız olan sakin bakışlarını görmekti.

'O halde geri dönmenin bir anlamı kalmaz mı?'

Bunu sesli söylemenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu. Öfkeyle ağzından kaçırmıştı, kendini durduramamıştı.

Kazu, bir an için üzgün bir şekilde başını aşağıya eğerek, "Bir bakıma evet," dedi.

'…İnanılmaz.'

Kazu, Michiko'nun bir sandalyeye yığılıp kaldığını izledi, sonra arkasını dönüp mutfağa gitti. Michiko'nun hayat enerjisi tamamen tükenmiş gibiydi.

'Bu haberi duymak çok üzücü.'

'Nasıl hissettiğinizi anlıyoruz.'

Ama artık Nagare'nin ve Kohtake'nin yorumlarını duymuyordu. Kalbi, delinmiş bir balon gibi sönüyordu.

Tam bir maratona başlamış, kendini tamamen hazır ve istekli hissetmişti; ancak bitiş çizgisine varmadan hemen önce yarışın iptal edildiği, hatta bitiş çizgisinin bile olmadığı söylendi. Bu sonuç ona karşı son derece acımasız ve tek taraflı görünüyordu.

Michiko'nun bir nişanlısı vardı. Adı Yusuke Mori'ydi ve onunla aynı anda şirkete katılmıştı. Üç yıldır birbirlerini tanıyorlardı. Ona bu kafede zamanda geriye gidebileceğini söyleyen de Yusuke'ydi.

Michiko ilk başta ona inanmamıştı. Hatta "zamanda geriye gidebilirsin" gibi aptalca bir fikri öne sürdüğü için ona kızmıştı. İlk başta bunu bir şaka olarak görmüştü. Ama o, bunun doğru olduğunu ısrarla savundu ve bu hikayeyi gerçekten geçmişi ziyaret etmiş olan Fumiko Kiyokawa adında bir kadından duyduğunu iddia etti.

Fumiko Kiyokawa, Yusuke'nin doğrudan çalıştığı bir müşteri şirketinde sistem mühendisi olarak çalışıyordu ve henüz yirmili yaşlarında olmasına rağmen, büyük projeleri başarıyla tamamlama konusundaki ünü Michiko'nun bile kulağına kadar ulaşmıştı.

'Bayan Kiyokawa'nın bana yalan söyleyeceğini sanmıyorum. Elbette ona sizin hikayenizi anlatmadım ve böyle çılgın bir hikaye uydurması için

hiçbir sebep yok. Bazı can sıkıcı kurallardan bahsetti. Ama gerçekten zamanda geriye gidebiliyorsanız, neden denemeyesiniz ki?'

'Ancak …'

'Neden zamanda geriye gidip her şeyi düzeltmiyorsunuz? Mesela, bu sefer onu geri çevirmeyin. Ve Tokyo'da kalmasını sağlayın. Bunu yapabilirseniz…'

Her şeyi gerçekten düzeltebilir miydim? O günü yeniden yaşayabilir miydim?

Bu sözler Michiko'nun kalbinde umut ışığı yakmıştı.

Babasını uzaklaştırdığı için duyduğu pişmanlık, her düşündüğünde kalbinin hızla çarpmasına neden olan bir travmaydı. Bu kafeye girmek çok cesaret gerektirmişti. Ama şimdi anlamsız görünüyordu.

Kohtake, Michiko'nun karşısındaki koltuğa oturdu ve "Bu kadar üzülme. Yapabileceğin bir şey yok. Bu sadece kural." dedi.

Ancak Michiko masanın üzerinde hareketsiz bir şekilde, tek bir kasını bile kıpırdatmadan kaldı.

'Ah, bu umutsuz bir durum.'

Kohtake omuz silkip başını sallayarak Nagare'ye baktı.

Çın-Dong

Merhaba. Hoş geldiniz.

Günlük kıyafetler giymiş genç bir adam odaya girdi.

'Yalnız mısınız?'

Genç adam Nagare'nin sorusuna kibarca karşılık verdi ve hâlâ masaya yığılmış halde duran Michiko'nun yanına doğru yürüdü.

'Michiko.'

Michiko karşılık olarak başını kaldırdı.

'Ah! … Yusuke.'

Bu genç adam, Michiko'yu zamanda geriye gitmeye teşvik eden Yusuke Mori'ydi.

'Dışarıda uzun süre bekledim ama hiç gelmedin...'

'Ah, özür dilerim.'

'Sorun değil.'

Nagare, Yusuke'nin Michiko'nun bir tanıdığı olduğunu öğrenince, Kohtake'ye dönüp göğsünü sıvazlayarak, "İyi ki biri gelip onu aldı," der gibi davrandı.

Kohtake, sanki "Henüz bir şey söylemek için biraz erken" dercesine çenesini onların konuşmasına doğru uzattı.

'Peki, nasıl geçti? Babanla görüştün mü?'

Michiko aniden ayağa kalktı. Nagare, Kohtake ve hatta Yusuke şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtılar.

'Üzgünüm.'

'Eh?'

'Seninle evlenemem.'

Cüzdanını omuz çantasından çıkardı, masaya bin yenlik bir banknot bıraktı ve kafeden koşarak çıktı.

‘Michiko!’

Çın-Dong

Yusuke tam Michiko'nun peşinden koşmaya hazırlanırken, Kohtake, "Orada bekleyin, bayım," diye seslendi.

'Ne?'

Yusuke, tanımadığı bir kadın tarafından aniden yanına yaklaşılmasından dolayı şaşkına dönmüş görünüyordu.

'Şey, ne?'

'Bayan Kohtake?'

Şaşıran sadece Yusuke değildi. Nagare kaşlarını çatmıştı.

'Bunun için özür dilerim.'

Nagare iri bedenini büzerek Yusuke'ye eğildi. Ancak Yusuke gerçekten isteseydi, Kohtake'yi görmezden gelip Michiko'nun peşinden gidebilirdi. Ama gitmemişti. Gidemezdi.

'Zamanı geriye çevirmedi.'

'Ne?'

"Çünkü bunu yapsa bile babasını kurtaramazdı."

Kohtake, Michiko'nun durumunu Yusuke'ye anlattığında, Yusuke hafifçe iç çekti ve "Anlıyorum" diye mırıldandı.

Kohtake sakin ve yumuşak bir sesle, "Onun babasını kurtaramamış olmasının senin evlenememenle ne ilgisi var?" diye sordu.

Yusuke, Michiko'nun masada bıraktığı mendili fark etti.

"Sadece kendisinin mutlu olabilmesine dayanamadığını söyledi," dedi sesi giderek kısılırken, elinde mendili tutuyordu.

'Ne demek istiyorsun?'

Yusuke derin bir nefes aldı ve kısık sesle konuşmaya başladı.

'Son altı yıldır, burada yaptığı şeyden, babasını böylece uzaklaştırmasından dolayı sürekli pişmanlık duyuyor… Tsunami, ilk depremden bir saat sonra Yuriage'ye ulaştı. Bu yüzden babası kasaba halkıyla birlikte tahliye edildi, ama aniden banka hesabını almak için geri döneceğini söyledi…'

'Banka defteri?'

'Görünüşe göre limandaki insanlar onu durdurmaya çalışmış, daha sonra beklemesini söylemişler, ama o, "Bu, kızım evlendiğinde kullanması için biriktirdiğim para," demiş ve…'

Söylenecek hiçbir söz yoktu. Herkes o gün canlı yayında tanık oldukları trajik sahnelerin anılarını yaşıyordu. Kohtake ve Nagare ikisi de yere bakıyordu.

'Sanırım bu konuda yapılabilecek bir şey yok?'

'Olan oldu.'

Kalpteki bazı sorunlar ancak ilgili kişi tarafından çözülebilir. Yusuke'nin Michiko'nun peşinden koşamamasının sebebi, onun duygusal sıkıntısı içinde kendisine yer olmadığını bilmesiydi. Yusuke daha fazla bir şey söylemedi. Başını sessizce eğdikten sonra kafeden ayrıldı.

O akşam, kapanış saatinden sonra, bir adam masada oturmuş broşürlere bakıyordu ve gitmeye hiç niyeti yoktu. Kendi haline bırakılsa muhtemelen gitmezdi. Oysa Kazu Tokita sessizce tezgahı düzenliyordu.

Duyulan tek ses, sarkaçlı saatlerin tıkırtısıydı.

Çın-Dong

Kapı zili çaldı, ama Kazu her zamanki gibi "Merhaba. Hoş geldiniz." demedi. Sanki kimin geleceğini biliyormuş gibi, sadece kapıya doğru baktı.

'Araman için teşekkürler, Kazu.'

Kapıda Kohtake duruyordu. Hemşire üniformasını giymişti ve nefes nefese olduğu belliydi. Kazu ona bir bardak su uzattı.

'Teşekkür ederim.'

Kohtake onu tek nefeste içti.

'Ah, bu bana şunu hatırlattı.'

Bardağı geri verdikten sonra Kohtake kafenin girişine geri döndü.

Kapı aralığından sesler geliyordu.

'İçeri girmeyecek misin?'

'Evet ama...'

“Hadi ama, sorun yok. İçeri gel,” dedi Kohtake. Ardından Kohtake tarafından öne doğru itilen Michiko girişte belirdi. Başını aşağıya eğmiş, pişmanlık dolu bir ifadeyle bakıyordu.

Kohtake, Michiko'yu içeriye alırken Kazu'ya yalvaran gözlerle, "Onu merdivenlerin ortasında buldum..." dedi.

Kazu, Michiko'ya baktı. Her zamanki gibi "Merhaba. Hoş geldiniz" demek yerine, "İyi akşamlar" dedi. İş saatleri bitmişti.

"Ee, iyi akşamlar," diye yanıtladı Michiko.

Bu sırada Kohtake, Michiko'nun yanından sessizce geçip broşüre bakan adamın yanına durdu.

Kohtake, "Bay Fusagi," diye seslendi. Fusagi adındaki adam bir an Kohtake'ye baktı ama hiçbir şey söylemeden bakışlarını broşürüne çevirdi.

'Bay Fusagi, bugün içine oturabildiniz mi?'

Kohtake'nin sorusu Fusagi adlı adamın dikkatini çekmiş gibiydi. İlk kez başını kaldırdı, odanın uzak ucunda oturan beyaz elbiseli kadına baktı ve "Hayır, yapamam" diye yanıtladı.

'Yani, bugün şansınız yaver gitmedi mi?'

'HAYIR.'

'Burada kapanış saati geçmiş gibi görünüyor, neden eve gitmiyorsun?'

'Ah …'

Fusagi, kafenin ortasındaki sarkaçlı saate baktı. Saat sekiz buçuku gösteriyordu.

'Affedersiniz.'

Aceleyle broşürünü bir kenara koydu ve Kazu'nun beklediği kasaya yöneldi. Kohtake onu sevgi dolu gözlerle süzdü.

'Ne kadar?'

'Üç yüz seksen yen.'

İşte buyurun.

'Tam istediğim miktar, teşekkür ederim.'
'Teşekkür ederim.'
Fusagi aceleyle oradan ayrıldı.

Çın-Dong

Kohtake, Kazu'ya kibarca başını salladı, gülümsedi ve Fusagi'nin peşinden çıkmadan önce, "Aradığın için teşekkürler," dedi.

Çın-Dong

Sessiz kafede sadece Kazu, Michiko ve beyaz elbiseli kadın kalmıştı. Michiko orada şaşkın bir şekilde duruyordu, nereden başlayacağını ya da ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Kazu aniden ona sordu: "Bunu yine de yapmak istiyor musun?" Michiko hiçbir şey söylememişti, ama Kazu neden geldiğini biliyordu. Zamanda geriye gitsen bile babanı kurtaramazsın. Bunu bildiğin halde yine de yapmak istiyor musun? Kazu'nun söylemek istediği buydu.

Michiko yutkundu. Neden burada olduğunu bilmiyordu. Zamanda geriye giderek babasını kurtaramayacağını biliyordu. Ama tamamen değil. Belki de onu kurtarabileceğine dair hâlâ zayıf bir umudu vardı.

Belki, sadece belki…

Olay bu kadardı.

Kazu, "Geçmişe dönmeyi neden düşündün?" diye sorsaydı, Michiko'nun verecek bir sebebi olmadığı için bu fikirden vazgeçebilirdi. Ama ona sürekli "Yine de bunu yapmak istiyor musun?" diye soruluyordu.

Başını öne eğerek mırıldanmaya başladı: "Annem öldükten sonra..." Sanki kendi kendine konuşuyordu. "...babam beni tek başına büyüttü."

"Tokyo'da üniversiteye gitmem için gece gündüz çalıştı, ama onun fedakarlığının farkında olmadığım için üniversitede pek ders çalışmadım ve sadece eğlendim..."

‘Sadece memleketimden ayrılıp özgür olmak istiyordum. Babamı bile bir baş belası olarak görüyordum. Eve hiç gitmedim ve o gün beni görmeye gelene kadar aramalarını görmezden geldim.’

Kazu, tek bir kelime bile söylemeden, sessizce dinledi.

‘Ona çok kötü şeyler söyledim ve onu benden uzaklaştırdım, böyle bir şeyin olacağını asla hayal etmemiştim. En azından özür dilemek istiyorum. Sadece babamdan özür dilemek istiyorum.’

Michiko, bunu dile getirdiğinde, kafeye geri dönme kararının sebebinin aslında ne kadar açık olduğunu görünce şaşırdı.

'Lütfen, geri dönmeme izin verin. Babamı geri çevirdiğim o güne geri dönmek istiyorum.'

Michiko, Kazu'ya derin bir şekilde başını eğdi.

Kanat.

Beklenmedik ses odanın köşesinden geldi. Sese doğru dönen Michiko, bunun beyaz elbiseli kadının okuduğu kitabın kapanma sesi olduğunu fark etti.

Michiko kadının yüzünü ilk kez görüyordu. Yüzü bembeyazdı ve nereye baktığını anlayamayacak kadar donuk bir bakışı vardı. Ama gözleri, önündeki garsonun gözlerine belirsiz bir şekilde benziyordu. En garip olanı ise, yılın bu zamanında, dışarıda, hatta içeride bile paltoya ihtiyaç duyulurken, kadının kısa kollu bir şey giymiş olmasıydı.

Kadın, Michiko'nun bakışlarına aldırış etmeden yavaşça ayağa kalktı ve sessizce odadan çıkarak tuvalete doğru yöneldi.

Michiko, kadının tuvalete doğru gidişini hayranlıkla izlerken, arkasından "Pekala," diye bir ses duydu.

Kazu, Michiko'nun kendisini o güne geri götürme isteğine cevap veriyordu. Kazu, Michiko'yu beyaz elbiseli kadının oturduğu koltuğa götürdü ve zamanda geriye gitmenin bazı kurallarını açıklamaya başladı.

Michiko, günün erken saatlerinde öğrendiği, ne kadar uğraşırsan uğraş, geçmişe döndüğünde şimdiki zamanı değiştiremeyeceği kuralına ek olarak, sadece kafeyi ziyaret etmiş kişilerle görüşebileceği; geçmişe dönebileceği tek bir sandalye olduğu; sandalyeden kalkamayacağı veya hareket edemeyeceği; ve bir zaman sınırı olduğu kurallarını da öğrendi.

Neden bu kadar çok kural?

Michiko'nun şaşkınlığına aldırış etmeyen Kazu, mutfaktan gümüş bir çaydanlık ve beyaz bir fincanla tepsi içinde geri döndü ve kayıtsız bir tavırla açıklamasına devam etti.

"Birazdan sana bir fincan kahve koyacağım," diye açıkladı ve fincanı Michiko'nun önüne koydu.

‘Kahve mi?’ Michiko merakla başını yana eğdi. Zamanda geriye gitmekle kahve arasında bir bağlantı göremiyordu.

'Geçmişte geçirebileceğiniz zaman sınırlıdır; kahveyi döktüğüm andan kahvenin soğuduğu ana kadar.'

'Ne? Bu kadar mı kısa? Az önce bahsettiğiniz süre sınırı bu muydu?'

'Bu doğru.'

Michiko bu kuraldan çok rahatsızdı. Çok belirsiz ve çok kısaydı. Ama biliyordu ki, bu konuda hiçbir şey söyleyemez veya yapamazdı. Kazu'nun daha önce babasını kurtaramayacağını söylerkenki kararlı sesini hatırladı.

'Pekala, o zaman. Başka ne bilmem gerekiyor?'

Kazu devam etti.

'Birisi kaybettiği birini görmeye gittiğinde, özellikle zaman kısıtlamasıyla karşı karşıya kalındığında, veda etmek genellikle çok duygusal oluyor. Bu yüzden şöyle bir şeyimiz var…'

Kazu tepsiden karıştırıcıya benzeyen bir şey aldı ve Michiko'nun önüne uzattı.

'Bu da ne?'

'Böylece bardağa koyarsanız, kahve soğumadan alarm çalacaktır. Alarm çaldığı anda kahvenizi içmelisiniz.'

Kazu, karıştırıcıya benzeyen nesneyi bardağın içine koydu ve ardından gümüş çaydanlığı aldı.

'Yani, telefon çaldığında kahveyi içmem yeterli mi?'

'Evet.'

Michiko derin bir nefes aldı.

Ölen babamı görmeye gidiyorum.

Sadece bu düşünce bile göğsünü sıkıştırdı ve nefes alışverişini düzensizleştirdi. Sakinliğini koruyabilecek miydi?

Ona, şu anki durumu değiştirecek hiçbir şey yapamayacağını söylemişlerdi, ama ya çok üzülür ve felaket hakkında, babasının ölümü hakkında bir şeyler söylerse?

Peki, ölümüne kadar geçen günlerde nasıl hissedecekti? Zihnindeki düşünceler onu bunaltmıştı.

Kazu, sanki onun tereddütlerini gidermek istercesine, "Devam edeyim mi?" diye sordu.

Neyse, zaten kararımı verdim. Daha önce babama bunu yapmak isteyip istemediğimi sorduğunda özür dilemeye karar verdim.

Michiko gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

"Lütfen devam edin," diye yanıtladı.

Artık geri dönüş yoktu. Michiko'nun gözlerindeki kararlı ifadenin aksine, Kazu çaydanlığı kaldırırken yüzünde sakin ve soğukkanlı bir ifade vardı.

Geçmişe gidiyorum. Gerçekten gidiyorum.

Michiko havadaki gerginliğin giderek arttığını hissedebiliyordu.

'Kahve soğumadan önce.'

Kazu kahveyi doldurmaya başlarken, sesi sessiz odada net bir şekilde yankılandı.

Fincan kahveyle dolarken, fincandan bir buhar bulutu yükseldi. Tavan dalgalandı ve deforme oldu.

Başım dönüyor mu?

Michiko, buhar bulutunun izlediği yolu takip etti. Ama gerçekte, kendi bedeni de buhar gibi havada süzülüyordu. Etrafındaki her şey tavandan yere doğru akmaya başladı.

Neler oluyor böyle?

Baş dönmesiyle birlikte Michiko'nun bilinci kayboldu.

Baba …

11 Mart 2011 Cuma günü saat 14:46'da, Honshu'nun kuzeyindeki Sanriku kıyılarında bir deprem meydana geldi. Japonya'da kaydedilen en büyük deprem olan bu depremin merkez üssü, yer kabuğunun 24 kilometre derinliğinde, Oshika Yarımadası'nın 130 kilometre doğu-güneydoğusundaydı.

Richter ölçeğine göre 9.0 büyüklüğünde olan bu depremin yol açtığı felaket, Büyük Doğu Japonya Depremi olarak bilindi.

Natori şehrinde, olayla bağlantılı ölümler de dahil olmak üzere 960'tan fazla kişi hayatını kaybetti ve yaklaşık 11.000 kişi tahliye edilmek zorunda kaldı.

İlk sarsıntının verdiği hasar diğer depremlere kıyasla nispeten küçüktü, ancak bu depremi bu kadar yıkıcı kılan şey, tsunaminin yol açtığı muazzam tahribattı.

Tsunami, depremden yaklaşık bir saat sonra, saat 15:52'de Natori şehrinin Yuriage mahallesine ulaştı. Bu gecikme, depremden hemen sonra kısa süreliğine tahliye olan ancak eve döndüklerinde tsunami kurbanı olan Kengo'nun durumuna benzer vakalara yol açtı.

Kengo ve Michiko, Natori Şehri İtfaiyesi'nin Yuriage İtfaiye İstasyonu yakınlarındaki bir yerleşim bölgesinde yaşıyorlardı ve ayrıca Michiko'nun en sevdiği 'Yuriage takoyaki'yi satan dükkan da Minato Tapınağı'nın karşısında bulunuyordu.

Orada satılan takoyakiler, başka yerlerde satılanlardan farklıydı; çünkü bol miktarda ahtapot etiyle doldurulmuş ve tatlı-baharatlı bir sos eşliğinde bambu şişlerde servis ediliyordu.

Şişe geçirilmiş büyük bir mantıya benziyorlardı ve normal takoyaki'den daha çiğnenebilirlerdi.

Michiko, küçüklüğünden beri bu Yuriage takoyakilerini yemeyi çok severdi; bu yüzden Tokyo'ya taşındığında ve bir arkadaşı Osaka usulü takoyakilerin lezzetli olduğunu söylediğinde, bunların takoyaki olduğuna bile inanamadı.

Yuriage takoyaki.

Yemekler, babasının müdahalesinden hoşlanmadığı için yerel hayatı terk etmiş olsa da, ona memleketine dair sıcak anıları hatırlattı.

Michiko, kahve çekirdeklerinin öğütülmesinin boğuk sesiyle uyandı.

Onları öğüten kişi, soğuk ve kayıtsız bakışlı bir kızdı. Lise öğrencisi miydi? Belki de ortaokul? Soluk teni ve kasvetli ifadesi biraz tanıdık geliyordu.

Tuvalete gitmek için bu koltuktan kalkan beyaz elbiseli kadın mıydı? ... Hayır. Az önce kahvesini dolduran garsona benziyordu.

Bu sadece benzerlikten ibaret değildi. Belli ki aynı kişiydi.

Michiko onu hemen tanıyamamıştı çünkü uzun atkuyruğu saçları artık kısaydı.

Görünüşe göre altı yıl öncesine geri döndüm.

Gözleri kafenin içinde dört bir yana bakındı, geçmişe döndüğüne dair başka bir kanıt aradı. Ama tezgahta kahve çekirdeği öğüten kız dışında, fark yaratacak hiçbir şey bulamadı. Sanki bu kafede zaman durmuştu…

Çın-Dong

Merhaba. Hoş geldiniz.

Kazu'nun sakin sesi, genç görünümüyle tezat oluşturuyordu. Michiko'nun babası Kengo, ağır adımlarla kafeye girdi.

Michiko'nun kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Altı yıl boyunca Kengo'nun o günkü halini hiç unutmamıştı.

Michiko'yu görünce başını kaşıyarak masaya doğru yürüdü. Özür dilercesine başını salladı.

'Üzgünüm.'

'Ne için?'

'Beklemiyor muydunuz?'

'Hayır, sorun yok.'

'Gerçekten mi?'

'Evet.'

Michiko'nun anıları bir anda zihninde canlandı.

O gün Michiko sert bir şekilde, "Beni arayıp da geç kalmana inanamıyorum," demişti.

O an Kengo'nun yüzündeki ifadeyi de çok net hatırlıyordu.

"Özür dilerim" derken yüzünün nasıl da pişmanlık dolu bir ifadeye büründüğünü bir düşünün.

Ona neden bu kadar kötü konuşmak zorunda kaldım ki?

'Buraya oturabilir miyim?'

Kengo elini Michiko'nun karşısındaki koltuğa koydu.

'Elbette.'

Kengo oturduğu anda, Michiko'nun yüzüne baktığında gözleri kocaman açıldı.

'Ne?'

'Seni en son gördüğümden beri ne kadar büyümüşsün diye düşünüyordum...'

Kengo utançtan yüzünü buruşturarak gülümsedi. Altı yıl geçmişti. Kengo, karşısında yirmi beş yaşındaki Michiko'yu görünce doğal olarak şaşırmıştı.

'Öyle mi düşünüyorsun?'

Cevap verirken Kengo'nun yüzündeki derin kırışıklıkları ve başındaki soluk gri saçları fark etti. Ne zaman bu kadar yaşlanmıştı?

O sırada babasının yüzüne doğru düzgün bakmadığına şaşırmıştı. Ama Kengo, Michiko'nun bu şaşkınlığını bilemezdi.

Genç Kazu, bir bardak su ikram ederken, "Merhaba, sipariş vermek ister misiniz?" diye sordu.

'Kahve lütfen.'

'Elbette efendim.'

Kengo'nun siparişini aldıktan sonra Kazu mutfağa doğru yöneldi.

Sessizlik.

Sözleri bulamadı. Ne söyleyebilirdi ki? Kengo'nun gözlerine baktığında, gözyaşlarının biriktiğini hissetti. Niyetine rağmen, bakışlarını kaçırmaktan kendini alamadı ve bu da ortamı daha da garip hale getirdi.

Onun kendisini görmezden geldiğini düşünmesini istemiyordu.

Üzgünüm.

Defalarca yutkunarak düşündüğü o kelimelerin ağzından çıkmak üzere olduğunu hissetti.

O an oldu.

'Bunu yapmamalıydım, özür dilerim.'

İlk konuşan Kengo oldu.

'Ne yaptın?'

Michiko, onun neden özür dilediğine dair hiçbir fikre sahip değildi.

Özür dilemek isteyen oydu.

‘Üniversiteyi arıyorum.’

Michiko ne kadar öfkeli olduğunu hatırladı. Babasının bu tür şeylerden endişelendiğini hiç düşünmemişti.

'Ah, hayır, sorun değil. Sizinle hiç iletişime geçmemem benim hatamdı.'

Kengo'nun gergin ifadesi biraz gevşemiş gibiydi. Annesinin ölümünden sonra Michiko neredeyse her konuda ona isyan ederdi ve bu da sık sık kavgalara yol açardı. Muhtemelen kavgayı başlatacağını bekliyordu.

‘Ah, işte burada…’

Sanki onları birdenbire hatırlamış gibi, Kengo elinde tuttuğu kağıt torbayı masaya koydu ve içinden küçük bir paket çıkardı.

'Bunları senin en sevdiğin şeyler olduğunu bildiğim için aldım... maalesef soğuklar.'

Michiko paketin içinde ne olduğunu biliyordu. En sevdiği takoyakiydi. Daha doğrusu, memleketinden Yuriage takoyaki. Çocukken annesinin ona aldığı, çiğnenebilir ve hamur gibi olan aynı takoyaki. Bu olduğu sürece her zaman gülümseyebilirdi.

Babasını evden kovduğu gün, yerde dağınık halde duran hediyelik eşyalar arasında bu takoyakiyi görünce açıklanamaz bir şekilde sinirlenmişti. Babasının, çok sevdiği annesinin anısını kendi çıkarına kullanmaya çalıştığını düşünmüştü.

Bunun sadece korkakça bir manipülasyon olduğunu düşünmüştü. Hatta tiksinmişti.

Ama hayır, öyle değildi. Bunu şimdi anlıyorum.

Babam beni mutlu etmek için bu takoyakileri almaya zahmet etmişti. Ama tüm bunlara rağmen…

"Teşekkür ederim," dedi titrek bir sesle. Kengo'nun yüzüne doğru düzgün bakamıyordu. Sessizliği bozmak için bardağı ağzına götürdü.

Ilık.

Kahvenin soğumasına ne kadar zaman kaldığını bir türlü anlayamıyordu.

Ben buraya neden geldim ki?

Babasına özür dilemek istiyordu. Bu hissi değişmemişti. Ama tam olarak ne için özür dilemek istiyordu?

Tokyo'da üniversiteye gitmek istemem konusunda bu kadar bencil davrandığım için özür dilerim.

Annem öldüğünden beri sürekli şikayet ettiğim için özür dilerim.

Sana karşı bu kadar soğuk davrandığım için özür dilerim, eve gelene kadar beklemene rağmen.

Beni aradığınızda yaptığınız aramaları görmezden geldiğim için özür dilerim.

Karşılık verdiğim için özür dilerim.

Sürekli kavga ettiğimiz için özür dilerim.

Kızınız yüzünden benimle uğraşmak zorunda kaldığınız için üzgünüm.

Ne kadar çok düşünürse, o kadar çok başını kaldıramaz hale geliyordu.

Tokyo'da üniversiteye neden gittim?

Neden sürekli böyle şikayet ettim ki?

O gün neden böyle korkunç şeyler söyledim ve onu geri çevirdim ki?

Aklını dolduran tek kelime pişmanlıktı. Dikkatini sadece Kengo'nun ona öylece bakmasına verebiliyordu.

Beni görmek için bunca yolu geldi ama her zamanki gibi hiçbir şey söylemiyorum. Herhalde beni hiç sevimli olmayan bir kız olarak görüyor.

Belki de eve gitme zamanım geldi.

Bu kahveyi içerek her şeye son verebilirim.

Sonuçta, babama yardımcı olmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Michiko'nun eli bardağı daha sıkı kavradı.

Tıpkı öyle oldu…

‘Michiko.’

Kengo, Michiko ile konuşurken gözlerinin içine baktı.

'Eğer olur da... seni rahatsız eden bir şey varsa... biliyorsun ki bunun hakkında konuşabilirsin, değil mi?'

Konuşması kesik kesikti.

‘Benimle her şey hakkında konuşabilirsin, yalnız başına endişelenmene gerek yok… ne olursa olsun… sana tavsiyede bulunabilmek istiyorum.’

'Ne?'

‘Belki annen kadar iyi yapamayabilirim… Ama…’

Kengo yukarı baktı.

'Ama yine de bana söylemeni istiyorum.'

Hatırladı. O bakışı. Annesinin ölümünden önce ve sonra ona sürekli verdiği bir bakıştı. Hiç değişmemişti.

Ancak o güne kadar onu sadece öfkeli biri olarak görmüştü.

Ödevini yap.

Yatmak.

Çok geç saate kadar ayakta kalmayın.

Arkadaşlarınızı seçin.

O kıyafetleri giyme.

O değil.

Buna izin vermeyeceğim.

Her seferinde Michiko'ya aynı ifadeyle ve aynı duyguyla bakıyordu. Onun baskıcı olduğunu düşünmesinin sebebi gözlerinin bulanık olmasıydı. Babasına karşı duyduğu rahatsızlık tamamen bulanık zihninin bir ürünüydü.

‘Şey, eee…’

Bunu fark etmediğime inanamıyorum…

'Aslında...'

Yusuke'den bahsetmeliyim. Muhtemelen onu şaşırtacak. Ama ona söylemek istiyorsam, ya şimdi ya da asla.

‘Baba, ben…’

'Hmm?'

'Hamileyim.'

Michiko, fincanındaki titreyen kahveye bakıyordu. Kengo'nun yüzündeki ifadeyi bilmiyordu. Ama nefes alışverişi daha heyecanlı ve daha gürültülüydü.

Muhtemelen kızgın.

Kendini babasının yerine koyunca, onun böyle olmasının gayet doğal olduğunu düşündü. Şimdi yirmi beş yaşındaydı.

Ancak onun bakış açısından, kızının memleketini terk edip Tokyo'ya taşınmasının üzerinden henüz bir yıl bile geçmemişti. Bu itirafı, henüz yirmi yaşına bile girmemiş olan kızından duyuyordu.

‘Bana evlenme teklif etti…’

Ama yine de ona her şeyi anlatacağım. Şimdiki halimi. Onu bir daha asla görmeyeceğim…

Michiko yukarı baktığında, Kengo oldukça üzgün görünüyordu. Kızı kanatlarını açmış ve yuvasından ayrılmıştı. Belki de onu Tokyo'ya gönderdiği andan itibaren Kengo, böyle bir günün çok uzak olmadığını öngörmüştü.

'Anlıyorum,' diye yanıtladı acı bir güçsüzlükle.

Gülümsemeye çalıştı ama kaşlarının arasındaki kırışıklıklar daha da derinleşti ve onu kızgın gösterdi. Ama Michiko'nun ona söylemek istediği aslında bu değildi.

'Ama korkuyorum.'

Ellerinin titremesini engelleyemedi.

‘Mutlu olmayı hak edip etmediğimi bilmiyorum. Sana çok kötü şeyler söyledim ve yaptım baba… Sen her zaman beni kolladın, ama ben bunu fark etmek yerine seni görmezden geldim ve çok bencilce şeyler söyledim…’ Seni uzaklaştırdım. Eğer o zaman seni geri çevirmeseydim, belki de ölmezdin. Sadece kendimi düşünüyordum. ‘Ama yine de…’

'Bu konuda endişelenmenize gerek yok.'

Kengo sözünü kesti.

'Ben senin babanım, bana küfretsen de umurumda değil, yeter ki iyi ol. Önemli olan tek şey bu.'

'Baba.'

Michiko'nun gözlerinden iri iri yaşlar döküldü. Kengo ona baktı ve buruk bir gülümseme verdi. Kızının gözyaşlarıyla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu.

Sonra aniden, "Ah, al şunu..." dedi, sanki onun bakışlarından kaçmak istercesine. Belindeki keseye uzandı, bir şey çıkardı ve ona uzattı.

'Evlendiğinde sana vermek için para biriktiriyordum.'

Bu bir banka defteri ve kişisel bir mühürdü.

"Sanırım şimdi tam zamanı," dedi geniş bir gülümsemeyle.

‘Ah, baba…’

Bip, bip, bip, bip, bip…

Alarm çaldı.

‘Ah…’ diye nefes nefese kaldı Michiko. Gözleri genç yüzlü Kazu ile buluştu. Kazu hiçbir şey söylemedi. Ama zamanın geldiğini onaylamak istercesine yavaşça başını salladı.

‘Baba, ben…’

'Endişelenme, sadece mutlu ol. Beni mutlu eden tek şey bu.'

Michiko'ya nazikçe bakıyordu.

Doğduğumda yüzü muhtemelen buna benzer bir hal almıştı.

Bip, bip, bip, bip, bip…

'Tuvalete gitmem gerekiyor...'

Kengo, çalan alarmı yerinden kalkmak için bir fırsat olarak gördü. Utançtan yüzünü buruşturuyordu.

'Baba!'

Kengo tuvalete doğru giderken, Michiko aniden ona seslenerek durmasını istedi.

Bu, veda etmek için son fırsatım. Ama söylenecek çok daha fazla şey var.

'… Hmm?'

Kengo arkasını döndü.

'BEN …'

Michiko gözyaşlarını sildi ve elinden geldiğince gülümsemeye çalıştı.

'Senin kızın olduğum için çok mutluyum.'

Belki de yüzünü buruşturuyor ya da pek iyi gülümsemiyormuş gibi görünüyordu. Yine de babasını gülümseyerek uğurlamak istiyordu.

Eminim babam beni mutlu etmek ve gülümsememi görmek için en sevdiğim takoyakiyi getirmek için çok uğraştı. Bu yüzden, gülümseyen yüzüm onun benden kalan son görüntüsü olsun.

Bu onun en derin dileğiydi.

'Teşekkür ederim.'

Kengo, Michiko'nun yüzüne baktı, söylediği şey karşısında şaşkın görünüyordu. "Ah," dedi ve burnunu çekerek odadan çıkıp tuvalete gitti.

Kengo gözden kaybolur kaybolmaz, Michiko kahvesini tek nefeste bitirdi. Anında kendini hafif ve rahatlamış hissetmeye başladı. Etrafındaki her şey tavandan yere doğru akmaya başladı.

Babam olmadan, şimdiki zamana geri dönüyorum.

Gözlerini kapattığında bile Kengo'nun ışıl ışıl parlayan yüzünü görebiliyordu. Babasını gülümsetmeyi başarmıştı.

Çok şükür.

Michiko gözlerini yavaşça kapattı.

Michiko'nun farkına vardığı bir sonraki şey, tuvaletten dönmüş olması gereken beyaz elbiseli kadının tam karşısında durmasıydı. Tezgahın arkasından, uzun atkuyruğu saçlı bir garson ona bakıyordu.

Bu, büyümüş Kazu'ydu. Michiko ise günümüze geri dönmüştü.

Beyaz elbiseli kadın, "Çekil," dedi ve Michiko aceleyle yerinden kalktı.

Ona hayallere dalmak için zaman tanınmadı.

Beyaz elbiseli kadın oturduğunda, Kazu elinde yeni bir kahve tepsisiyle yanına geldi.

Kazu, Michiko'nun kullandığı bardağı kaldırıp beyaz elbiseli kadına bardağı uzatırken, "Nasıl buldunuz?" diye sordu.

'BEN …'

Çın-Dong

Michiko tam bir şey söyleyecekken kapı zili çaldı ve Yusuke içeri girdi.

‘Michiko.’

Michiko'dan birkaç metre uzakta duran adamın sesi güçsüzdü. Michiko, o günün başlarında onunla evlenemeyeceğini söylediğini hatırladı.

Yusuke, kadının söylediği sözlerden dolayı tedirgin olarak mesafesini koruyordu.

Endişelenme, sadece mutlu ol.

Babasının sözleri kulaklarında yankılanıyordu.

Yusuke'nin yanına yürüdü, Kazu'ya döndü ve "Sanırım bu adamla mutlu olmak istiyorum" dedi.

Geçmişten döndüğünde Kazu'nun "Nasıl geçti?" sorusuna verdiği cevap buydu.

'Ne?'

Yusuke, Michiko'nun günün başındaki tavrına kıyasla sergilediği farklı tavır karşısında şaşkınlığını gizleyemedi.

Kazu hafif bir gülümsemeyle, "Anladım," dedi.

'Evet. Eminim bu babamı da mutlu ederdi...'

Elinde, Kengo'dan aldığı banka defterini sıkıca tutuyordu.

Arka odadan bir telefonun çaldığı duyuluyordu.

Michiko ve Yusuke, Kazu'ya kibarca başlarını salladılar ve yan yana kafeden ayrıldılar.

Çın-Dong

İkisi gittikten sonra Nagare, Miki'yi kucağında tutarak arka odadan çıktı. Gözleri nemli olduğundan, muhtemelen mızmızlanmıştı.

“Hey, Profesör Kadokura’yı hatırladın mı?” Nagare, Kazu’ya sordu.

Kapanış saati geçmişti. Kazu son rötuşları yapıyordu. Sadece bulaşıkları yıkaması, yerleri hızlıca temizlemesi ve dışarıdan tabelayı içeri getirmesi gerekiyordu.

Mutfağa girerken, "Evet," diye yanıtladı.

Nagare, Miki'yi hâlâ kucağında tutarken, tabelayı incelemek için dışarı çıktı. Beyaz elbiseli kadın dışında kimsenin olmadığı içeride duyulan tek ses, sarkaçlı saatlerin hafif tıkırtısıydı.

Kazu bulaşıkları bitirdi ve Nagare tabelayla geri döndü.

'Ne diyordunuz?'

'Bu da ne?'

‘Profesör Kadokura hakkında.’

'Ah evet.'

Nagare abartılı bir şekilde başını kaşıdı – sanki unutmuş gibi değildi.

Kazu'ya, "Telefon açıp karısının mucizevi bir şekilde uyandığını söyledi..." diye anlattı.

'Gerçekten mi?'

'Evet.'

'Bu gerçekten iyi bir haber.'

‘…Kesinlikle öyle.’

Bir an sonra Miki yumruklarını sıktığı kollarını sallamaya başladı. 'OOWAAAGGHH!' Yüksek sesle ağlamaya başladı.

'Ah, süt saati gelmiş, öyle mi?'

'Birkaç tane hazırlayacağım.'

'Teşekkürler, Kazu.'

Kazu mutfağa doğru giderken, Nagare Miki'yi teselli ederek yavaşça kasaya doğru ilerledi ve yanındaki fotoğrafı aldı.

Resimde Nagare'nin karısı Kei Tokita'nın gülümseyen yüzü görünüyordu. Miki'yi doğurduktan kısa süre sonra ölmüştü. Mevsimler geçmeye devam etmişti. Bazıları bu kafeye gelip geçmişe dönmüştü. Bazıları dönmemiş, bazıları ise kuralları duyduktan sonra ayrılmıştı.

'Ne kadar hızlı geçti. Bir yıl olmuş bile.'

Nagare fotoğrafa uzun uzun baktı.

'Hadi bakalım.'

'Teşekkür ederim.'

Nagare fotoğrafı geri verdi ve Kazu'dan mama şişesini aldı.

‘O daha ne olduğunu anlamadan büyüyüp yetişkin olacak. Büyüyecek ve…’

'Evet.'

Nagare'nin kollarında kıvrılmış Miki içmeye başladı. Bu sevimli sahneyi izleyen fotoğraftaki Kei mutlu görünüyordu. En azından Kazu'ya öyle görünüyordu.

OceanofPDF.com

YAZARIN NOTU

Bu öykü kurgusal bir eserdir. Gerçek hayattaki kişiler, dükkanlar, kuruluşlar vb. ile hiçbir ilişkisi yoktur. Ancak dördüncü bölüm olan "Kızım", yazarın Miyagi Eyaleti, Sendai'deki Date fm (FM SENDAI) radyo programının isteği üzerine yazdığı "Bir Fincan Daha Kahve?" adlı radyo oyunundan esinlenilmiştir. Bu oyun, 11 Mart 2018'de Büyük Doğu Japonya Depremi'nin yedinci yıldönümünde yayınlanmıştır.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Osaka Eyaleti, Ibaraki'den olan Toshikazu Kawaguchi, 1971 yılında doğdu. Romancı, senarist ve oyun yazarı olan Kawaguchi, "Kahve Soğumadan Önce" adlı oyunuyla onuncu Suginami Drama Festivali'nde büyük ödülü kazandı. Aynı adlı roman uyarlaması 2017 yılında Japon Kitapçılar Ödülü'ne aday gösterildi ve 2018 yılında film uyarlaması yapıldı. Kawaguchi Productions'ın yüzü olarak tiyatrolarda ve YouTube'da aktif olarak yer almaktadır. Hayali, "Kahve Soğumadan Önce" oyununu Japonya'nın kırk yedi eyaletinin tamamında sahnelemektir. Hobileri arasında ağırlık antrenmanı, seyahat ve kaplıcalar yer almaktadır ve yaşam felsefesi "olduğunuz gibi yaşayın"dır.

OceanofPDF.com

KAHVE SOĞUMADAN ÖNCE SERİSİ

Dünya çapında 1 milyondan fazla kopya satıldı.

Tokyo'da şirin bir kafede, müşterilere eşsiz bir zaman yolculuğu deneyimi sunuluyor. Ancak kurallar var ve yolculuk risksiz değil. Müşterilerin kahve soğumadan önce günümüze geri dönmeleri gerekiyor…

Toshikazu Kawaguchi'nin yürek ısıtan ve hüzünlü serisi, Geoffrey Trousselot tarafından Japoncadan çevrilmiş olup, hayatlarına devam edebilmek için geçmişleriyle yüzleşmek zorunda kalan insanların hikayelerini anlatıyor.

Zamanda geriye yolculuk yapabilseydiniz ne yapardınız?

OceanofPDF.com

Ayrıca Toshikazu Kawaguchi tarafından

Kahve soğumadan önce
Kafeden Hikayeler
Hafızanız silinmeden önce

OceanofPDF.com

İlk olarak 2023 yılında Picador tarafından yayınlandı.

Bu elektronik baskı 2023 yılında Picador tarafından yayınlanmıştır.
Pan Macmillan'ın bir baskısı
Smithson Müzesi, 6 Briset Caddesi, Londra EC1M 5NR
AB temsilcisi: Macmillan Publishers Ireland Ltd, 1. Kat,
Liffey Trust Merkezi, 117–126 Sheriff Street Upper,
Dublin 1, D01 YC43
Dünya çapındaki ortak şirketler
www.panmacmillan.com

ISBN 978-1-0350-2344-8

Telif Hakkı © Toshikazu Kawaguchi 2021

Çeviri telif hakkı © Sunmark Publishing, Inc. 2021

Kapak illüstrasyonu ve yazar fotoğrafları Sunmark Publishing Inc.'in izniyle kullanılmıştır. Kedi illüstrasyonu © Shutterstock

Toshikazu Kawaguchi'nin bu eserin yazarı olarak tanınma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

İlk olarak Japonya'da Sunmark Publishing Inc., Tokyo, Japonya tarafından SAYONARA MO IENAI UCHI NI adıyla 2021'de yayınlandı.
Japonca/İngilizce çeviri hakları, New York, ABD'deki Gudovitz & Company Edebiyat Ajansı aracılığıyla Sunmark Publishing, Inc. ile düzenlenmiştir.

Pan Macmillan'ın bu kitapta veya bu kitapla ilgili olarak atıfta bulunulan herhangi bir yazar veya üçüncü taraf web sitesi üzerinde hiçbir kontrolü veya sorumluluğu bulunmamaktadır.

Yayıncının önceden yazılı izni olmadan bu yayını (veya herhangi bir bölümünü) herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, dijital, optik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) kopyalayamaz, saklayamaz, dağıtamaz, iletemez, çoğaltamaz veya başka bir şekilde kullanıma sunamazsınız. Bu yayınla ilgili olarak yetkisiz herhangi bir işlem yapan kişi, cezai kovuşturmaya ve tazminat davalarına maruz kalabilir.

Bu kitaba ait CIP katalog kaydı British Library'den edinilebilir.

Tüm kitaplarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek ve satın almak için www.picador.com adresini ziyaret edin. Ayrıca, yazar röportajları, yazar etkinlikleri ve diğer içerikler hakkında haberler bulabilir, e-bültenlerimize abone olarak yeni yayınlarımızdan ilk siz haberdar olabilirsiniz.

OceanofPDF.com